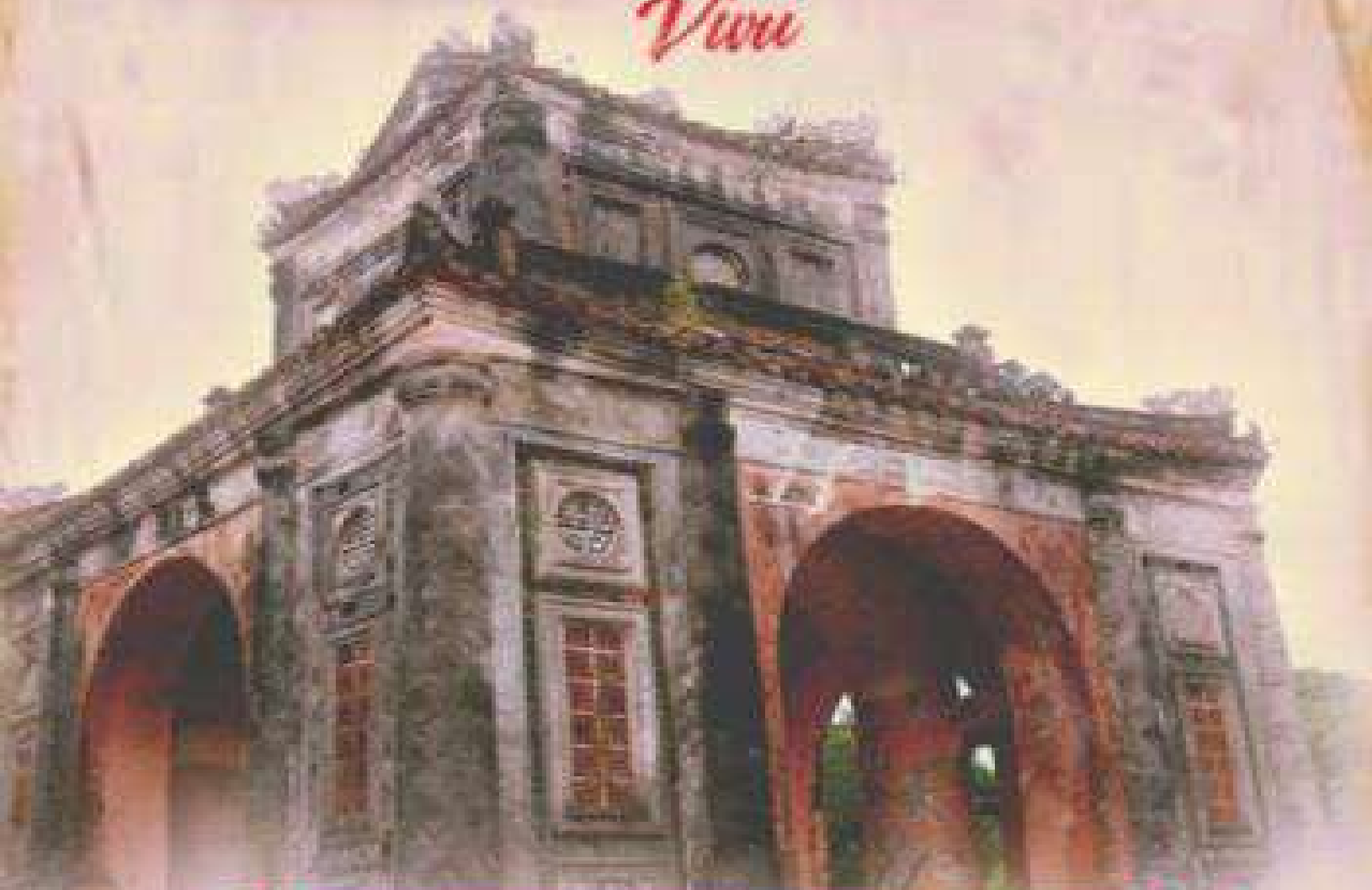

Một tác phẩm của
Vivu

Ngày
Hoa Lư
ngược giờ

Mục lục

1. Hiểm Nguy
2. Nơi Đâu?
3. Tình Nhân?
4. Biến Chuyển
5. Duyên Tương Ngộ
6. Trốn Đi
7. Ngược Lối
8. Rời Xa
9. Mưu Kế
10. Khởi Án
11. Lung Lay
12. Che Giấu
13. Cùng Nhau
14. Mẫu Thân
15. Đi
16. Hãm Hại
17. Thua Cuộc
18. Chân Tướng
19. Phản
20. Mã Yên
21. Hơi Tàn
22. Mất Mát
23. Loạn Lạc
24. Mưu Đồ
25. Li Biệt
26. Ngộ Ra
27. Bên Nhau
28. Tâm Can
29. Đắm Say
30. Quay Về
31. Uất Hận
32. Đau Lòng
33. Biến Chuyển
34. Thanh Xuân
- 35 End. Tận Cùng

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

1. Hiểm Nguy

Trời đã vào đêm, khu phố cảng Sài Gòn đã bắt đầu lên đèn. Tiếng hò reo của những người trẻ say khướt nhộn nhịp, quả thật, Sài Gòn là thành phố không ngủ.

Phía dưới chân cầu Khánh Hội, tiếng nhạc và tiếng cạ ly náo nhiệt cả không gian.

-Đội trưởng, hướng hai giờ.

Hoài An tay cặp một thùng đồ, chứa đầy xoài, cóc, trứng cút để bán dọc ven các quán ăn bên đường.

-Tên đội nón đen, áo khoác jean.

-Đã thấy.

Hoài An len lỏi qua dòng người đang ngả nghiêng đàn hát theo men say. Khung cảnh hỗn tạp này, quả là thời cơ để bọn chúng thực hiện giao dịch.

-Em ơi lấy bọn anh một bịch đậu phộng đi.

Hoài An ngược nhìn thanh niên mặt mày đỏ lựng đang nín lấy chiếc thùng của cô.

-Đội trưởng, bọn chúng đã giao dịch xong rồi. Đội A sẽ đuổi theo tên mới đến!

-Được.

Hoài An cười khẽ, cô đẩy tay anh chàng kia ra.

-Em không có bán anh ạ.

Thanh niên kia ngêch mặt ra, bần bè anh ta phá lên trêu đùa.

-Này! Anh nói em đó, mặt mày cũng xinh xắn đấy.

Hoài An gỡ tay anh ta ra, nhanh chóng bước đi.

-Này!

Anh ta túm lấy vai cô hét lên. Cả khu cảng dường như bất ngờ quay lại nhìn. Sài Gòn là vậy, dễ thương lắm. Người Sài Gòn luôn hiếu kì và quan tâm nhau. Nhưng hình như đây không phải đúng lúc!

Tên đội mũ lưỡi trai đang đứng tựa vào cột điện kia đột nhiên quay sang, thấy cặp mắt sáng gắt của Hoài An liền vùng chạy.

Hoài An nghiêng răng hất tung bàn tay của chàng trai kia, ném lại thúng đồ rời diên cuồng đuổi theo.

-Tránh ra!

Hoài An lách qua đám đông, đuổi theo hăn giữa phố như vậy là không nên!

-Hăn đang chạy về phía phố đi bộ! Lập tức báo với đội cơ động, không được manh động! Nghe rõ?

Tiếng rè rè của bộ đàm đeo tai đáp trả bằng tiếng vang rõ to. Cô ngẫu nhiên nhìn quanh. Hôm nay là cuối tuần, người ở phố đi bộ rất nhiều, đặc biệt là trẻ em. Không thể manh động!

Một toán cảnh sát cơ động ập đến, di tản tất cả những người đang trên đường chạy.

-Cảnh sát đây! Đứng lại đó!

Tiếng còi hú vang trời, dòng xe chen chúc nhau đứng lại.

-Chết tiệt, xe cảnh sát không vào được, đội trưởng!

-Đội trưởng, cô vẫn đuổi theo hãn sao?

-Phải, cho một đội cơ động đến trước tượng Bác đi!

-Vâng!

Tên đội mũ kia vẫn điên cuồng gào lên đẩy những người dân ra hai bên, hãn ngoái đầu nhìn ra sau rồi ngẫu nhiên chửi.

Hai bên dòng người bắt đầu lao xao và tiếng camera liên tục nháy.

-Đứng lại!

Hoài An dồn hết sức đuổi theo tên áo đen, hãn thấm mệt rồi, bước chân cũng loạng choạng.

-Đội trưởng, cơ động đã xác định được hãn.

-Giải tán đám đông đi!

Hoài An phóng chân lao đến, đạp ngay vào cẳng chân hãn. Hãn mất đà đau đớn gào lên rồi ngã ập về phía trước. Cô nhanh như chớp tóm lấy hai tay hãn giữ ngược ra sau. Cảnh sát cơ động ập đến, tay vác súng, đứng dàn hàng ngăn cách người dân hiếu kì.

Tiếng còng tra vào tay, hãn ngẫu nhiên chửi. Mặt trầy bê bết máu.

Một cảnh sát vác súng tiến đến gần, đứng che cô.

-Đội trưởng, đi ngay thôi, sợ sẽ bị chụp hình.

Hoài An gật đầu rồi lao về phía chiếc xe Vios đen tuyền đang được cảnh sát giao thông hộ tống.

Cánh cửa kính mở toang. Hoài An xốc lại áo vest ngoài rồi bước vào căn phòng lát gạch sáng bóng.

Những cảnh sát ngồi trong phòng lập tức đứng dậy.

-Đội trưởng.

Hoài An gật đầu, mắt ngược về phía phòng làm việc nhỏ sau lớp kính đằng kia.

Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay. Kim đồng hồ vừa nhích sang hai giờ sáng.

Một viên cảnh sát gõ cửa bước vào.

-Sếp, cấp trên cho gọi chị.

Nhìn gương mặt thấp thỏm của anh ta, Hoài An biết là có chuyện không hay rồi. Làm loạn giữa lòng thành phố thế này, có bắt được nghi phạm trong đường dây buôn bán ma túy lớn nhất Sài Gòn cũng không chuộc hết tội.

-Được rồi, tôi tới ngay.

Hoài An gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng nói ồm ồm già dặn.

-Vào đi.

Cô điềm nhiên nhìn thiếu tướng đang ngồi giữa một chiếc bàn lớn, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị.

-Cô ngồi đi.

Hoài An cúi đầu rồi làm y lời. Trước giờ cô với Phó tổng cục trưởng cũng rất thân, hôm nay ông mặt nặng mày nhẹ như thế này, chắc chắn là không hay rồi.

-Vụ việc hôm nay, cô bắt được nghi phạm là chuyện đáng tuyên dương. Làm rất tốt.

Cô lặng lẽ cười. Sau một câu tán thưởng bao giờ cũng là một tin xấu, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi.

-Rốt cuộc là đình chỉ bao lâu ạ?

Thiếu tướng thở dài, lấy trong ngăn kéo ra một phong thư.

-Hoài An, tôi biết cô cũng lâu rồi. Một cảnh sát thực lực như cô, mất đi tôi cũng tiếc lắm.

Hoài An chau mày đón lấy lá thư.

-Sao ạ?

-Đây là công văn khẩn từ Tổng cục trưởng. Vì cô đã để lộ danh tính ở Sài Gòn rồi, bây giờ cấp trên cho cô chuyển công tác ra Bắc.

-Ra Bắc sao?

Hoài An nhăn mặt. Cô lắc đầu siết chặt phong thư.

-Những lần trước đều là đình chỉ công tác, tại sao lần này phải chuyển ra Bắc?

-Mức độ của băng đảng mà cô vừa tóm khá nghiêm trọng, chỉ thị cũng là muốn tốt cho cô. Ngoài ra, phía công an Hà Nội cũng đang thiếu người trong tổ trọng án. Tổng cục cũng biết thực lực của cô nên mới chuyển cô ra đó thôi.

Hoài An nhìn phong thư niêm phong kỹ càng rồi nhìn thiếu tướng. Cô thở dài. Nếu đây đã là lệnh thì thoái thác được sao?

Hoài An ném mình xuống chiếc giường lớn. Cô thở dài nhìn trần nhà, sáng sớm ngày kia đã phải đi. Cô cũng phải tranh thủ thu xếp mọi việc ở Sài Gòn. Cuộc sống của một cảnh sát đặc nhiệm là nay đây mai đó, nên phòng ốc của cô cũng chẳng bày bừa gì.

Bất chợt, Hoài An nghe tiếng ti vi ngoài phòng khách. Cô lập tức chau mày.

Cánh cửa phòng ngủ mờ mờ, Hoài An ghé mắt nhìn ra cuối hành lang. Cô luồn tay ra sau lưng, rút súng.

Không lẽ bọn chúng đánh hơi nhanh đến mức đã tìm ra chỗ cô ở rồi?

Hoài An bước từng bước trên sàn gỗ, cô tựa vào tường, ghé mắt nhìn xuống phòng khách. Ti vi đang mở, nhưng không có người.

Bóng một người trải trên nền thảm, Hoài An lập tức đu người trên thành cầu thang dẫn, nhảy phóc xuống, tay siết chặt lấy khẩu súng lục hướng thẳng về phía tên đột nhập.

-Giơ tay lên!

Bát bập rang đổ ập xuống đất, văng tung tóe. Cô gái với bím tóc đuôi tôm phía sau kính hải giơ tay lên trời, mếu máo.

-An à! Là tao mà...

Hoài An thở hắt ra rồi thu súng, cô khóa chốt súng rồi cất vào sau lưng mình.

-Mày làm gì ở đây giờ này?

-Tối qua thấy mày trên mạng nên tao qua đây kiểm tra mày thôi.

Hoài An ngồi xuống ghế sofa, ngả đầu ra sau, tay xoa trán. Phải rồi, sức lan truyền của mạng xã hội kinh khủng thế nào, cô cũng đã thấy người của Cục an ninh mạng làm việc.

-Bây giờ nổi tiếng dễ thật nhỉ?

Cô bạn thân ào đến ngồi kế Hoài An, lấy điện thoại ra mở facebook rồi đưa cho cô.

-Mày xem nè. Người ta đang bình luận về mày đó.

-Phố đi bộ thất thủ?

Hoài An chớp lấy điện thoại cô bạn, lướt qua những dòng bình luận của cư dân mạng.

"Thật là giống phim Hollywood!"

"Fast and Furious phiên bản Sài Gòn!"

"Hành động thế này thì nguy hiểm cho dân quá, nó rút súng ra nã cả bọn thì về châu ông bà!"

"Hèn gì phố đi bộ lúc nào cũng đầy cảnh sát cơ động!"

"Cô cảnh sát đó xinh nhỉ?"

Hoài An ném chiếc điện thoại xuống ghế rồi bỏ vào bếp rót nước.

-Nhờ vậy mà tao sắp được một chuyến du lịch không ngày về ra Hà Nội rồi.

-Mày bị thuyê chuyển hả?

-Chứ giờ như vậy, sống nổi sao?

-Mày làm như ra Hà Nội người ta không xài facebook?

Hoài An cầm ly nước rồi đi ra nhìn chương trình đang chiếu trên tivi.

-Ra Hà Nội tham gia tổ trọng án, không làm ở đội đặc nhiệm nữa.

Cô bạn nhún vai, cũng chẳng hiểu gì đâu.

-Mày dọn dẹp đám bắp rang này đi. Sáng sớm mà ăn bắp rang.

Hoài An đặt ly nước xuống bàn, nãy đến giờ cô vẫn chăm chú nhìn tivi.

-Dạo này, mày xem phim Việt Nam hả?

Cô bạn đang lúi húi quét đồng bắp vương vãi trên thảm, ngược mắt nhìn tivi.

-À, ừ, cũng hay lắm đó.

Hoài An nghiêng đầu xem. Phim cổ trang Việt Nam sao? Trước giờ cô đều không để mắt tới phim ảnh.

-Phim này về cái gì vậy?

-Phim Về đất Thăng Long, nói về việc vua Lý Thái Tổ dời đô về Thăng Long ấy. Làm từ hồi đại lễ ngàn năm Thăng Long Hà Nội.

-À...

Cô vẫn chăm chú xem. Thật ra cô cũng chẳng hiểu sao nó lại thu hút mình đến thế?

-Đã xác định được mục tiêu đang tiến về khu nhà trọ. Rõ?

-Đang đuổi theo, rõ!

Hoài An một tay nắm chặt súng đang giấu sau vạt áo, một tay đặt trên bộ đàm trên tai.

Hai tên nghi phạm của một tổ chức buôn bán phụ nữ và trẻ em sang Trung Quốc đang trú ở vùng ngoại ô Hòa Bình này. Đội của Hoài An đã theo được nửa năm nay, cuối cùng chúng cũng lộ diện.

-Hai tên đấy đang tiến vào rừng cao su. Rõ!

-Đuổi theo, rõ!

Không xong rồi. Đột nhiên đêm nay lại biến đâu ra một tên trộm cao su. Hãn vừa xuất hiện đã bị bọn chúng bắt được.

-Đội trưởng, bây giờ phải làm sao?

-Chia hai nhánh. Đội A vào bên trong lục soát và phục sẵn, đợi tín hiệu. Đội B theo tôi đuổi theo. Báo cho đội cơ động đặc nhiệm đợi ngoài bìa rừng!

-Rõ!

Hoài An đuổi theo, kính hồng ngoại không phát hiện thấy bất kì vật thể sống nào trước mắt.

-Đã phát hiện chúng chưa?

-Chưa ạ! Chúng đuổi theo tên trộm sâu vào trong rừng!

Bất thành linh, Hoài An điếng người nghe một tiếng sung vang trời.

-Không xong rồi! Chúng đã sử dụng vũ trang! Đội cơ động lập tức bao vây khu rừng này đi!

Tên trộm xấu số đó sao phải chọn đúng ngày hôm nay để đi trộm cơ chứ! Hoài An nheo mắt nhận tín hiệu cảm biến hồng ngoại từ phía trước mặt, phạm vi 200m.

-Đã phát hiện mục tiêu, đội B mau vòng ra sau bao vây!

-Đội trưởng, bọn chúng có vũ trang.

-Cứ theo cách cũ mà hành động!

-Rõ!

Bọn chúng đã bắn tên trộm bị thương rồi. Hoài An nấp vào gốc cây gần đó, ghé mắt quan sát.

Một tên túm đầu tên trộm, kề dao lên cổ.

-Ai cử mày tới đây?

Tên trộm mếu máo chấp tay xin tha. Hãn càng túm tóc kéo giật lên.

-Nói!

-Dạ em chỉ tới trộm cao su thôi, làm gì có ai sai em...

-Nói láo!

Hắn vung dao sượt một nhát ngay mặt tên trộm, hắn gào lên thất thanh.

-Giờ làm sao đại ca?

-Giết nó ở đây sẽ thu hút bọn công an, thả nó đi đi!

Tên trộm quỳ rạp lạy tên đầu xỏ. Hắn rút súng kê lên thái dương tên trộm, ngẫu nhiên nói.

-Tao nói cho mày biết, chỉ cần mày nói chuyện này với ai, tao sẽ đến nhà giết từng đứa nhà mày!

-Dạ em biết rồi, em biết rồi. Mấy anh cho em đi, em xin mấy anh!

Hắn xốc tên trộm dậy, xô đi. Tên trộm ba chân bốn cẳng lao đi mất hút.

-Đội trưởng, cơ động đã tóm tên trộm đó rồi!

-Đã tóm được bọn còn lại ở nhà trọ, đội trưởng.

Bất thành linh, Hoài An trợn trừng mắt nghe một tiếng bước chân dồn dập đi đến, rồi hàng loạt tiếng lên đạn từ phía bọn buôn người.

Một đứa bé chạy đến, mếu máo gọi mẹ. Tên cầm đầu kia gào lên.

-Bọn mày canh giữ cái quái gì thế hả? Bắt nó lại!

-Đội trưởng, nguy rồi! Bọn trẻ thấy người lạ đến cứu, sợ hãi chạy tán loạn rồi! Không ngờ bọn chúng giữ bọn trẻ dưới hầm!

Hoài An nghiêng răng nhìn phía xa kia, năm sáu đứa bé chạy ào đến, tiếng khóc âm vang cả một khu rừng.

-Mau bắt chúng lại! Bọn nhãi chết tiệt!

Hắn rút súng bắn lên trời, bọn trẻ gào lên thất thanh rồi ôm tai chạy tán loạn.

-Đại ca, nổ súng ở đây bọn kiếm lâm đến mất!

-Ở địa bàn của tao không có kiếm lâm, đồ ngu! Mau đi bắt chúng lại!

Tên kia gạt đầu rồi vác súng lao đến. Hoài An nghiêng rặng, quá nguy hiểm. Ở đây quá nhiều trẻ con, chúng nó lại sợ hãi chạy như thế rất dễ trúng đạn. Cả hai người bọn chúng đều có súng.

-Đội trưởng, bây giờ phải làm sao?

-Các anh dụ tên đó đi ra xa đi, tên cầm đầu để tôi.

-Rõ!

Hoài An nhìn hắn, tên cầm đầu đang cắn một mẫu thuốc lá, mắt lác liêng nhìn quanh. Cô vùng chạy. Hắn thấy động, ngoác nhìn tên kia.

-Chết tiệt! Ở đây bắt hết bọn chúng cho tao! Một đứa cũng không để thoát!

-Dạ!

Hoài An lên đạn, cô trượt xuống một con dốc. Hắn đuổi tới, đứng trên dốc nheo mắt nhìn xuống khu rừng tối om. Hoài An đưa súng lên bắn vào chân hắn. Hắn gào lên rồi ngã lăn xuống dốc. Hoài An lao đến đá súng trên tay hắn ra, hắn lại thất thanh ôm bàn tay mình.

-Khốn kiếp!

Hắn gượng đứng dậy, lao đến. Hoài An khom người tránh năm đấm kia, cô xoay chân đá thẳng lên lưng hắn. Hắn ngã lăn ra.

-Mày là đứa nào!

Hoài An không phí lời với bọn lưu manh. Chúng chỉ kéo dài thời gian để nghĩ cách trốn thôi! Cô chạm vào bộ đàm trên tai.

-Đến khu vực D1 bắt tên cầm đầu đi.

Hắn nhếch mép cười.

-Thì ra là bọn công an!

Bất chợt, một đứa trẻ từ đâu vừa khóc vừa chạy đến. Hắn như một tia chớp lao đến túm lấy tóc nó. Hoài An nghiêng răng nhìn đứa bé từ đâu ngã xuống ngay chỗ hắn, cô trừng mắt chẳng thể làm gì!

Con bé òa lên nức nở. Nó nắm lấy bàn tay to lớn đang siết lấy tóc nó mà gào to.

-D1 cần viện trợ, nhanh.

Hắn rút dao dưới giày, kề lên cổ con bé, máu chảy một đường.

-Bỏ súng xuống!

Hoài An ngấu nghiến ném khẩu súng lục xuống nền lá khô. Hắn liếc nhìn nó rồi kéo theo con bé tiến lại đó.

-Tránh ra, nếu không tao giết nó!

Hoài An luồn tay ra sau áo. Cô đưa một tay về phía trước hắn.

-Được rồi, thả con bé ra đi.

Con bé gào lên, hắn xốc con bé, vết thương sâu thêm.

-Câm mồm!

Hoài An căng thẳng nhìn lên, đồng đội cô đã vào thế thủ cả, súng đều đã vào tầm ngắm.

-Đồng bọn của anh đều đã bị bắt, nếu anh thả con bé ra, anh sẽ được khoan hồng!

-Mày câm đi!

Bất thành linh, con bé cắn phập vào bàn tay hắn. Hắn thất kinh ném con bé ra. Nó lao đến chỗ Hoài An.

Hắn lao đến nhặt lấy khẩu súng. Hoài An nhanh như chớp rút súng phòng ra.

-Đội trưởng!

-Bắn đi!

-Mày chết đi!

Tiếng súng nổ vang trời, vang cả trong màn đêm tịch mịch.

Hoài An nghiêng răng nhìn tên cầm đầu đứng như trời trồng, cả người hắn loang lổ những vết bắn.

Cuối cùng, hắn buông súng, ngã khụy.

Nhưng, hình như tất thảy thanh âm đều trở nên ù ù hỗn tạp trong tai Hoài An.

-Đội trưởng!

Tiếng đồng đội gào lên, cô nhăn mặt nhìn đứa trẻ đang bám lấy mình mếu máo, cả tiếng khóc của đứa bé tự nhiên cũng trở nên vang vọng đến ngạt thở.

Trên trời, bỗng nhiên một cơn sấm sét rẽ ngang bầu trời, rẽ ngang cả màn đêm yên tĩnh.

Cơn đau truyền đến từ phía ngực phải làm Hoài An chau mày.

Trước mắt cô, đồng đội lao đến, gương mặt ai cũng thảng thốt tái đi.

Hoài An ngã ra sau.

Khung cảnh trước mắt cô, bỗng dưng nhòe đi, rồi bỗng dưng sáng bừng lên một màu trắng toát.

Hóa ra, đây là thiên đường?

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

2. Nơi Đâu?

Không, nơi đây không phải thiên đàng.

Dần dần trước mắt cô hiện ra màu của bầu trời, của những áng mây xanh vô tận đang trôi. Xung quanh, cô cảm nhận được màu xanh của cỏ, của gió, của thiên nhiên.

Tại sao, nơi đây dường như là thiên đàng, lại dường như không phải.

Đau đớn vẫn truyền từ ngực phải, càng ngày càng đau. Đau đến phát khóc...

Rồi, trước mắt cô xuất hiện một người con trai với vẻ mặt hoảng hốt, nhưng lại khiến người ta xao xuyến đến nao lòng.

Hoài An chỉ biết, những gì anh ta nói sau đó, cô không nghe được nữa.

Hoài An mở mắt, mi mắt cô nặng trĩu, chắc chắn đã hôn mê ba bốn ngày rồi. Cô chau mày nhìn lên trần nhà với những cột gỗ kì lạ. Chẳng phải đã hạ được bọn buôn người rồi sao? Bọn chúng còn bắt cô đến nơi này?

Vết thương từ ngực phải đau nhức, cô nhìn xuống người. Trên người cô mặc một bộ đồ lụa màu lục, cổ áo bắt chéo như phim cổ trang

Cô gượng ngồi dậy, ngược mắt nhìn quanh. Cô không bị trói, có thể bọn người này nghĩ cô bị thương nên không trói cô. Nhưng cũng thật lạ, nếu đã bắt cô tại sao còn băng bó cho cô làm gì?

Hoài An nghi hoặc nhìn xuống vết thương. Càng kì lạ, vết thương do đạn và sau phẫu thuật làm gì nhẹ như vậy? Khoảng cách hẳn đứng gần cô cũng đủ để lấy mạng cô, làm sao có thể không đau đến chết đi sống lại được?

Trong đầu Hoài An dấy lên bao nhiêu là nghi ngờ, cô ngồi hẳn dậy, toan bước xuống giường đã nhìn thấy một đôi hài để sẵn.

Cái quái gì đây?

Cánh cửa vội mở, một cô gái trẻ bước vào, vừa thấy cô tỉnh đã mếu máo.

-Tiểu thư, tiểu thư tỉnh lại rồi.

Tiểu..thư?

Hoài An chau mày nhìn cô gái đang hướng về phía mình. Cô giật phăng tay khỏi tay cô ta, ngược cặp mắt phòng thủ sắc bén.

-Cô là ai?

-Tiểu thư không nhận ra em sao? Em là Ngọc, là nô tì của tiểu thư mà.

Cái gì mà tiểu thư, cái gì mà nô tì?

-Ông trời ơi là ông trời, tiểu thư vừa đến Đại Hoàng đã xảy ra chuyện rồi. Em làm sao ăn nói với lão gia ở quê đây...

Hoài An thấy cô gái kia khóc thì lấy làm lúng túng. Cô vỗ vỗ vai cô ta.

-Được rồi đừng khóc nữa.

Lúc này Hoài An mới để ý. Cô gái này lạ thật, ăn mặc như mấy người trong phim cô xem ở VTV3 hôm qua. Đầu tóc cũng khác với người khác nữa.

-Nói cho tôi biết tôi đang ở đâu được không?

Cô gái kia quệt tay ngang mắt rồi nói.

-Dạ ở đạo Đại Hoàng.

-Đạo...Đại Hoàng?

Là ở đâu? Địa danh này cô chưa từng nghe đến trong suốt nửa năm đến Hà Nội. Vùng địa phương sao?

-Ai đưa tôi về đây thế?

-Dạ là Điện tiền tướng quân đưa người về.

Điện tiền...tướng quân? Đóng phim cổ trang sao? Hoài An bất giác nhìn xuống cơ thể mình, lại chạy ra phía gương, nhìn chính bản thân mình phản chiếu trên gương.

-Da dẻ này, không phải là cái lão hoàn đồng rồi đấy chứ!

Cô tự néo lên mặt mình, cũng không phải là mơ.

-Tiểu thư người sao vậy?

Hoài An quay sang cô gái tên Ngọc.

-Tôi tên là gì?

-Tiểu thư là Lý Hoài An, con của Lý tổng trấn trong đạo Châu Hoan.

Hoài An thấy trời đất như chao đảo. Lý? Cô họ Lý? Sao có thể? Lại còn là con của tổng trấn gì đó? Cô rõ ràng là trẻ mồ côi, lớn lên ở cô nhi viện kia mà!

Hoài An đủ thông minh để hiểu, cách nói này, cách ăn mặc này, đây không phải là thời đại của cô nữa rồi, đây không phải là thế kỉ 21, cô không còn là trưởng Đội trọng án Tổng cục an ninh Việt Nam nữa rồi.

-Tiểu thư người không nhớ gì hết sao? Chẳng lẽ người bị thương nặng đến nỗi đầu óc cũng bị tổn thương rồi?

-Tôi, năm nay bao nhiêu tuổi thế?

-Tiểu thư sinh năm Đinh Hợi, năm nay 16 tròn ạ.

Hoài An thất kinh nhìn gương đồng. 16 tuổi? Vậy là ông trời cho cô trẻ lại sao? Ở thời hiện đại cô đã hai mươi sáu. Vậy là cô đã có cơ hội sống lại những năm tháng thanh xuân mà cô đã dùng để ngày đêm ôn luyện để vào học viện quân sự, và vùi cả thời gian đẹp nhất của người con gái để truy bắt những tên tội phạm nguy hiểm, bảo vệ an ninh nước nhà.

-Cô nói, tôi bị thương. Vậy tại sao tôi bị thương?

Lúc này Ngọc mới cúi mặt.

-Dạ vâng, vì tiểu thư muốn đi tìm, đi tìm Lý tướng quân.

Lý tướng quân? Đi tìm trai để rồi bị thương sao? Cô của quá khứ đã làm gì thế này? Thật không hiểu nổi!

-Lý tướng quân đó là ai?

Ngọc mếu máo ngồi xuống bên cô.

-Tiểu thư, đến Lý tướng quân người cũng không nhớ sao?

Cô lắc đầu. Chẳng lẽ là anh em. Người đó cũng họ Lý.

Ngọc gạt nước mắt.

-Chuyện này em nên để tiểu thư tự nhận ra thì hơn. Em không dám nói.

Lại còn úp mở!

Hoài An thở dài, cô trước giờ ghét nhất cái gì không rõ ràng. Một cảnh sát như cô trắng là trắng, đen là đen.

Cô bảo muốn ra ngoài. Ngọc liền ngăn cản vì bảo vết thương vẫn chưa khỏi. Cô kiên quyết, đến một lúc thì Ngọc chịu thua, đành phải đem nước cho cô rửa mặt rồi chải chuốt cho cô.

Hoài An khoác lên người một bộ váy voan rất dài, dài đến lết đất. Cô trước giờ luôn gọn gàng, có ai đi truy lùng tội phạm mà mặc đồ vướng víu thế này không? Thời đại này đã là thời nào rồi? Cách may mặc còn xưa cũ thế này, vậy bây giờ là khoảng thời gian cách cô mấy trăm năm?

-Sao tiểu thư đi nhanh thế ạ?

Ngọc hí hộc đuổi theo. Hoài An đằng hắng rồi nhấc váy bước lên cầu.

-Ấy sao tiểu thư nhấc váy cao thế?

-Được rồi mà, không cần phải lo cho tôi nữa đâu. Cô cứ đi làm việc của cô đi.

-Nhưng mà việc của em là đi theo tiểu thư mà...

Hoài An ngửa cổ hít một hơi thật sâu rồi cũng bước đi tiếp.

-Đây là đâu thế?

-Dạ, là phủ Quốc sư.

Quốc sư?

Quốc sư là quan, phải rồi.

-Bây giờ, là thời vua nào thế?

Ngọc trừng mắt ngạc nhiên, rồi nghiêng đầu lẩm bẫm.

-Là năm vua Ứng Thiên ạ.

Năm vua Ứng Thiên là vua nào trời ạ!

-Vậy, tại sao tôi lại ở trong phủ Quốc sư?

-Chuyện này nói ra thì dài lắm ạ. Quốc sư và Lý thiên sư là tri kỉ, Lý thiên sư lại là chú ruột của người.

Vậy rốt cuộc là ai? Thời đại này là thời đại nào? Và, cô bây giờ là ai?

Bằng qua một khu vườn thoáng đặng với hòn giả sơn hùng vĩ, Hoài An bất ngờ tìm ra một vườn cây bonsai đẹp như tranh vẽ. Chúng toàn là những thân cây hình dáng hết sức kiêu diễm, chắc hẳn chủ nhân của chúng đã bỏ không ít công sức để chăm sóc.

Cô đi đến, chạm tay lên những thân cây uốn lượn mềm dẻo. Thật là kỳ công, cả mảnh vườn này chắc phải lên đến gần trăm cây, cây nào cây nấy đẹp như trong tiên cảnh.

-Cây này cũng là Quốc sư trồng sao?

-Vâng ạ, Quốc sư rất yêu cây cảnh, cũng thường xuyên đến đây chăm cây. Đấng đó là tiểu đình, Quốc sư hay ngồi ở đó ngâm thơ đọc sách.

Người phong kiến cũng thật nhàn rồi, có thời gian để đọc sách ngâm thơ nữa kia.

Hoài An hiểu kì đi về phía tiểu đình kia.

Một làn gió thổi đến, khiến Hoài An túm lấy những lọn tóc mình tùy ý tung bay. Nơi tiểu đình, một người thanh niên đang ngồi đọc sách. Cả khung cảnh này tuyệt mỹ như một bức tranh thủy mặc, đẹp đến ngỡ ngàng.

Thì ra người xưa cũng vậy, cảnh xưa cũng vậy, mang đầy chất thơ.

Người đó quay đầu nhìn cô. Hoài An ngỡ ngàng nhận ra gương mặt đã xuất hiện trong tầm mắt trước lúc cô ngất đi. Gương mặt với những đường nét sắc bén và anh tuấn đến ngỡ ngàng.

Người đó, hình như ánh mắt đang long lanh nhìn cô mừng rỡ, rồi y đặt quyển sách xuống, như một ngọn gió lao đến bên cô.

Hoài An thấy chân mình như bị chôn chặt dưới đất, không thể né tránh chàng trai lạ mặt đang tiến gần đến mình.

-Hoài An...

Giọng nói một người sao có thể mê hoặc đến thế? Cả hai mươi sáu năm sống trên đời cô chưa từng nghe thấy một chất giọng nào ấm áp và quyến rũ đến vậy. Là chất giọng miền Bắc ngọt ngào đến tan chảy.

Nhưng rồi cô lắc đầu, lùi lại một bước, ánh mắt xa lạ nhìn y.

Hình như trong mắt chàng thanh niên kia xuất hiện một màn đêm choáng lầy, bàn tay y lơ lửng trong không trung, không dám nắm lấy tay cô.

Ngọc vội chạy lên, cúi đầu thưa.

-Tướng quân, tiểu thư từ khi tỉnh lại, đã không còn nhớ chuyện ngày xưa nữa.

-Sao?

Chàng thanh niên kia thất thần đổ lên cô, ánh mắt y buồn bã khiến cả người nhìn cũng tự dưng đau lòng. Hoài An vội nhăn mặt. Không được, thời đại phong kiến xem mạng người rẻ rúng này, phải hết sức cẩn thận mới được. Đây là ai, cô cũng còn chưa biết.

Nhưng Ngọc gọi người này là tướng quân. Chẳng lẽ là vị Lý tướng quân mà cô của quá khứ đã đi tìm? Là anh trai của cô sao? Anh em có thể nhìn

nhau bằng ánh mắt tình tứ bi ai thế này ư?

-Nàng không nhớ ta sao?

Hoài An rùng mình. Chàng trai này vừa gọi cô là nàng.

Ngọc thấy thế liền cúi đầu lui đi. Hoài An bị bỏ lại một mình với người đối diện, đâm ra khó xử. Cô thật sự không biết người này với cô của quá khứ có quan hệ gì, cũng không biết phải nói những gì?

-Anh là...anh trai của tôi sao?

Thế giới dường như sụp đổ nơi đáy mắt y. Hoài An mím môi chặt. Y ôm lấy đôi vai cô, đẩy cô sát gần mình. Hoài An hơi hoảng loạn, thời này chẳng phải nam nữ thọ thọ bất thân sao?

-Nàng thực sự quên ta sao? Hoài An? Ta là Công Uẩn mà...

Hoài An thất kinh nhìn đôi mắt màu nâu đồng ma mị. Lý...Công Uẩn sao? Lý Công Uẩn? Lý Thái Tổ? Người lập ra cả vương triều Lý kéo dài hai trăm năm hơn, người dời đô về thành Đại La như trong phim Về đất Thăng Long cô đã xem cùng với cô bạn thân ở căn hộ?

Người này, là Lý Công Uẩn trong huyền thoại muôn đời đó sao?

Thấy Hoài An trừng mắt nhìn mình. Công Uẩn mím môi đẩy cô vào lòng mà ôm lấy. Cái ôm này sao có thể ấm áp nhường này?

Hoài An, mày điên mất rồi! Đây anh ta ra!

-Không sao, nàng sẽ từ từ nhớ lại ta, nhớ lại kỉ niệm của chúng ta, tình cảm của chúng ta.

Hai người này? Cô và Lý Công Uẩn, là gì? Tình nhân sao? Nhưng họ là anh em mà!

Cô vội đẩy y ra, ngược đôi mắt đầy khúc mắt nhìn y đang đau tái tê lòng.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

3. Tình Nhân?

-Hoài An...

Lại nữa rồi, cặp mắt đau thương và khắc khoải ấy. Thật khiến người khác không thể kiềm lòng mà. Hoài An lắc đầu rồi rời khỏi vòng tay y.

-Anh họ Lý, tôi cũng họ Lý, chúng ta cùng huyết thống mà!

Chân mày y bỗng dựng giã ra, cánh tay kia bỗng nhiên đưa lên xoa đầu cô, cử chỉ dịu dàng quá đỗi.

-Là vì chuyện này sao? Nàng cũng quên mất nguyên do rồi à?

Ánh mắt lấp lánh hi vọng này là sao? Con người cổ đại à, làm ơn đừng lấp lửng nữa.

-Ta đâu phải là người họ Lý, ta là trẻ mồ côi nương nhờ cửa Phật, được cha nuôi Lý Khánh Vân nuôi dưỡng, nên mới họ Lý.

Hoài An vỡ lẽ. Nhìn nét mặt ngây thơ à lên của cô, Công Uẩn phì cười.

Trời ạ, nụ cười cũng đẹp đến tan chảy.

Nhưng nếu cô nhớ không lầm, Lý Thái Tổ là một trong những ông vua rất đào hoa của lịch sử Việt Nam, một trong những vị vua có nhiều hoàng hậu nhất.

-Nàng vẫn còn gì chưa rõ sao?

Ánh mắt y trùu mển phủ lên cô, bàn tay y dịu dàng ôm lấy gương mặt nhỏ bé trắng ngần.

-Hôm đó sao nàg lại chạy đến bìa rừng để trúnq tên làm gì chứ? Chỗ nam nhân săn bắn, nàg lại bé nhỏ như thế...

Bé nhỏ sao? Cảnh sát cần chiều cao bao nhiêu để đậu vào học viện quân sự anh biết không?

Nhưng mà, cô bỗng nheo mắt nhìn Lý Công Uẩn.

Khoan đã, cô cao một mét sáu mươi lăm, y cao hơn cô tận một cái đầu, chẳng lẽ là chuẩn mét chín sao?

Hoài An nhìn xuống mình, hình như về thân xác này, cô thấp đi rất nhiều!

-Nàg sao thế?

Uống công cô ngày nhỏ cố gắng chơi bóng rổ rất nhiều!

-Hoài An, nàg lạ lắm.

Hoài An cố thoát khỏi ánh mắt say đắm của người đối diện, cô mím môi quay đi.

-Tôi không khỏe, tôi về đây.

Y nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

-Sao tay nàg lạnh thế?

Y cầm lấy tay cô, xoa xoa giữ ấm.

Hành động này, ánh mắt này...Hoài An tròn mắt nhìn y. Cô về thân xác này, chẳng phải cũng đã bị ảnh hưởng bởi tâm tình của người con gái mười

sáu tuổi này rồi chứ? Những chuyện này cô đã từng xem trên phim, cũng đã thầm nói là sến súa không chấp nhận được.

Vậy mà giờ đây phong cảnh hữu tình, gió mây hữu tình, lại bị cử chỉ và đôi mắt thần thái này làm cho rung động.

-Chúng ta, đã từng rất thân thiết sao?

Y nghiêng đầu cười, ánh mắt lấp lánh lắm.

-Chúng ta đã từng thề non hẹn biển.

Cô tin được không? Để vương vốn đa tình.

-Có thể lúc này, nàng tạm thời quên đi. Nhưng ta tin một ngày nào đó tâm tư của nàng sẽ lại yêu ta thêm một lần nữa.

Yêu...Hoài An chua chát mỉm cười.

Cả thanh xuân của cô từng cảm nắng, từng thích, nhưng chưa từng yêu. Và không được phép yêu.

Ai chẳng có quyền yêu? Nhưng người của đội đặc nhiệm thì không, người của tổ trọng án thì không!

Chẳng lẽ, kiếp này ông trời cho cô được làm lại, được yêu?

-Nàng không tin ta sao?

Hoài An lặng lẽ ngược nhìn y cao lớn che đi cả vầng thái dương đang chói lòa. Người này mai sau sẽ là vua, sẽ nhất thống thiên hạ...

-Hai người đang làm gì vậy?

Hoài An vội đẩy y ra. Ở đây cô không biết ai cả, lỡ như có người nhìn thấy thì không hay.

Một nữ nhân tóc vấn quỳ, đeo trang sức ngọc trai, váy lụa thướt tha đứng ngay cổng vào. Nàng ta quả thật đẹp quá, đẹp nét đẹp cổ xưa, thuần Việt. Trời ạ, thời phong kiến phong thủy rất hợp nhân hay sao?

-Chàng và Hoài An làm gì vậy?

Đánh ghen sao? Cô vừa mới về đây đã gây sự rồi sao?

Lý Công Uẩn nhìn nữ nhân kia rồi nhìn Hoài An. Y bỗng đổi giọng.

-Hoài An vẫn còn đang ốm, nàng đừng như vậy.

Chàng với nàng, hai người này lại là gì nữa đây?

Thấy Hoài An nhìn mình không còn sợ hãi như trước đây, nàng ta tiến lại, nhếch đôi môi hồng tuyệt mỹ.

-Hôm nay tiểu thư lại còn trừng mắt nhìn ta?

Trước giờ Hoài An còn tưởng những phim cung đấu chỉ là lừa người thôi, ai ngờ lại chính mình rơi vào hoàn cảnh này rồi. Lý Công Uẩn vẫn còn chưa lên ngôi đã có thâm cung nội chiến rồi sao?

-Phất Ngâm à...

-Sao? Bị thương đến nỗi không biết phân biệt trên dưới.

-Nàng đừng như thế, Hoài An bị thương, tạm thời không nhớ những chuyện trước kia nữa.

Phất Ngâm nheo mắt nhìn Hoài An đang nhìn nàng bằng cặp mắt bất khuất.

-Thế sao?

Hoài An đẩy cánh tay Lý Công Uẩn đang giữ quanh người cô ra, hướng về phía Phất Ngân.

-Cô là ai?

Nàng ta phì cười.

-Ta là chính thất phu nhân của Lý tướng quân đây, là công chúa Lê triều, là người mà cô không thể không cúi đầu hành lễ khi gặp.

Chính thất phu nhân? Vậy chẳng phải sau này sẽ làm hoàng hậu sao? Công chúa Lê triều, hoàng hậu Lý triều. Vậy lời lịch sử là đúng? Lý Công Uẩn phong lưu đa tình, đã có vợ rồi vẫn còn cùng cô thề non hẹn biển?

Lý Công Uẩn thấy Hoài An cúi mặt thì vội túm lấy tay cô.

-Phất Ngân, nàng đừng làm khó Hoài An, nàng ấy có lỗi gì?

-Thiếp chỉ là đang nghĩ cho chàng, cho cơ nghiệp của chàng, chẳng lẽ chàng cố tình không hiểu.

Hoài An cố thoát khỏi bàn tay y, nhưng càng vùng vẫy, y càng giữ chặt.

-Nàng chỉ biết nghĩ cho nàng!

Công Uẩn ném lại ánh nhìn hằn học rồi kéo Hoài An đi. Cô chau mày ngoái đầu nhìn lại, vẫn không thể dứt khỏi cặp mắt đang bùng lên lửa giận của nữ nhân sắc đẹp tuyệt trần.

Công Uẩn kéo Hoài An ra khỏi vườn bonsai, đến bên hồ sen. Cô giật phăng tay khỏi y, vết thương nhói lên. Hoài An đau đớn ngã khuỵu. Công Uẩn vội ào đến đỡ lấy cô giữ trọn trong vòng tay to rộng của mình.

-Không sao chứ?

Cô vội đứng thẳng người dậy, rời khỏi vòng tay y. Dầu thế nào đi nữa, cô vẫn là phụ nữ hiện đại, chắc chắn không thể chấp nhận chuyện lấy chồng chung!

-Anh đừng đến tìm ta nữa.

-Hoài An.

Y ôm lấy cô, nhẹ nhàng như một cơn gió đông. Tại sao người thanh niên này cô không thể chối bỏ, cũng không thể chống lại y? Rốt cuộc đó là vì mảnh tâm tình lay lắt còn sót lại trong thân xác cô gái mười sáu tuổi này, hay là vì y đã làm tan chảy trái tim hai mươi sáu năm lạnh giá của cô?

-Nàng như vậy là vì Phất Ngân đúng không? Mỗi lần gặp Phất Ngân, nàng đều như vậy.

Phải, cô là vì nàng ta nên mới không muốn tìm đến y nữa. Trên đời này cô căm ghét nhất là những kẻ hủy hoại gia đình của người khác.

-Hoài An, Phất Ngân là con vua, ta phải lấy nàng ấy để lo cho công danh cơ nghiệp. Còn nàng, nàng chính là tuổi trẻ, là ước mơ, là cả cuộc đời của ta.

Lý Hoài An, người con gái đó mới chính là người anh muốn yêu, còn cô đâu phải. Nhưng Hoài An không nỡ đẩy y ra, cô tham lam, tham lam đến căm hận bản thân mình.

-Nàng còn nhớ năm đó nàng lúc nào cũng ở bên ta, bắt ta cõng nàng, bắt ta cưỡi ngựa đưa nàng đi chơi. Rồi năm ta phải thành thân với Phất Ngân, nàng đã khóc đến không còn nước mắt. Chúng ta đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng, nàng đừng vì một chút bi thương mà bỏ cuộc, đừng vì một chút bi thương mà bỏ rơi ta, có được không?

Hoài An ngược nhìn ánh mắt xuyên xao tê dại. Thì ra, Lý Hoài An và Lý Công Uẩn lớn lên bên nhau, là thanh mai trúc mã của nhau, cùng nhau trải qua một tình yêu đầy trắc trở.

-Ta biết nàng không cầu danh phận, chỉ cần cả đời ta được ở bên nhau. Nhưng ta biết như thế là bất công đối với nàng, chỉ cần nàng đợi ta, Hoài An, một thời gian nữa thôi, ta sẽ để nàng danh chính ngôn thuận ở bên ta, không màng điều chi nữa.

Trong vòng tay Lý Công Uẩn, lòng Hoài An cộm lên bao nỗi giày vò. Cô không phải là người y yêu, nhưng cô vẫn tham lam tình yêu của y. Cô biết y đã có vợ, nhưng những lời y nói đã khiến cô không thể làm ngơ y được nữa.

Thôi thì, tới đâu hay tới đó.

Lý Công Uẩn vừa đến điện Thiên An đã trông thấy Khai Minh Vương bước ra. Y nhếch môi cười tiến lại.

-Đã lâu không gặp, khẩu kiến Khai Minh Vương.

Nam nhân trẻ tuổi kia nghi hoặc nhìn Công Uẩn, y cũng cúi đầu đáp lễ.

-Lý tướng quân đến tìm bệ hạ sao?

-Đúng là như vậy.

Khai Minh Vương nheo mắt nhìn Công Uẩn rồi phất áo bỏ đi.

-Nghe nói bệ hạ đã ban cho vương gia trấn thủ đạo Châu Đẳng, xin chúc mừng vương gia!

Câu nói nghe thì xuôi tai, nhưng Khai Minh Vương nhếch mép cười, trong câu nói có cả âm mưu, có cả oán hận.

-Đa tạ lòng tốt của Lý tướng quân đây.

Lý Công Uẩn chỉ ngược cặp mắt sáng, nghiêng răng cúi chào Khai Minh Vương.

Hoàng thượng đem cả một đạo giao cho Khai Minh Vương, xem ra không thể xem thường được nữa!

Trận chiến này, chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Hoài An ngồi trên chiếc ghe nhỏ, cô lặng lẽ nhìn Lý Công Uẩn ngồi đối diện, ánh mắt vẫn ngất ngây đưa ra xa.

Đông hết Tết đến, cô ngược thời gian về đây đã gần nửa năm rồi, vết thương trên người cũng đã liền hẳn.

-Chúng ta đang đi đâu thế?

Công Uẩn đặt lại mái chèo, y thả trôi chiếc ghe trên dòng sông tĩnh mặc.

-Thiên tôn sư tử phục hướng đông

Văng vẳng trời nam sáo mục đồng

Cờ lau thừa ấỵ còn soi bóng

Rồng vàng lượn sóng giữa thình không.

Quả thật là người xưa, bất kì đâu cũng có thể làm thơ được.

Thấy Hoài An tròn mắt nhìn mình, Công Uẩn đưa tay xoa đầu cô, khiến Hoài An ngượng ngùng rụt người lại.

-Đến đây đã là Hoa Lư rồi.

Hoa Lư?

Cố đô Hoa Lư sao? Hoài An vội mỉm cười nhìn quanh. Cô đưa tay túm lấy mái tóc đang bị gió thổi rối bù. Công Uẩn dịu dàng đưa tay vuốt tóc cô.

-Nụ cười của nàng lúc nào cũng làm ta thanh thản.

Hoài An vô thức mỉm cười, càng khiến lòng y dậy sóng. Công Uẩn cúi người hôn lên trán cô. Hoài An tròn mắt, cô đỏ mặt nhìn y.

-Nàng thay đổi nhiều quá. Chẳng hay hôn đôi bướng bình như trước kia. Nàng lớn rồi.

Đôi mắt y lấp lánh quá, lấp lánh hơn cả ánh dương đang chói lòa kia. Vì đôi mắt hạnh phúc này, cô biết mình có đủ dũng khí để bắt chấp tất cả mang đến hạnh phúc cho y. Vì cô biết y không chỉ yêu cô vì cô mang hình dáng của Lý Hoài An, mà là vì chính cô.

Hoài An nắm lấy bàn tay y, cô lặng lẽ cúi đầu.

-Cảm ơn anh.

Công Uẩn nhẹ nhàng kéo cô ngã vào lòng y rồi cũng tựa trên mái đầu cô, bàn tay y dịu dàng ôm lấy cả thân người cô. Y sủng nịnh hôn lên tóc cô.

-Nàng không biết ta yêu nàng nhiều đến thế nào đâu...

Hoài An ngược mắt nhìn chàng trai đang ôm lấy mình, hàng mi y dịu dàng sụp xuống. Cảm giác này được gọi là ấm áp sao? Nếu có thể cả đời được ở bên cạnh Công Uẩn, cô chẳng thiết điều gì nữa.

-Hoài An này...

Bỗng đứng y cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dấy lên nỗi bất an quá đỗi.

-Sao thế?

-Sắp tới Quốc sư bảo nàng vào cung dự yến tiệc khai xuân. Hãy hứa với ta, đừng quá trau chuốt vẻ ngoài, cũng đừng tỏ ra đặc biệt, có được không?

Hoài An chau mày nhìn y. Trước giờ cô làm việc đều có nguyên do, nếu không rõ ràng, cô tuyệt nhiên sẽ không làm.

-Quốc sư đưa nàng đến Đại Hoàng, nay còn đưa nàng vào cung, chắc chắn là đang muốn để nàng lọt vào mắt xanh của một vị vương gia nào đó.

Hoài An ngồi bật dậy, cô trân trối nhìn Công Uẩn.

-Ta cũng không dám chắc, cũng không thể ngăn cản ông. Nàng hãy nghe lời ta dặn, đến lúc ấy có thể tránh được ải kiếp.

-Em sẽ không lấy người mà em không yêu.

-Ta biết, Hoài An...

Công Uẩn ôm lấy gương mặt cô đang lo lắng. Y cúi người sát, mỉm cười với cô.

-Đã có ta ở đây, sẽ chẳng thể có ai đưa nàng đi được đâu.

Lý Công Uẩn sẽ làm vua mà, y nói được, chắc chắn làm được mà.

-Nàng tin ta mà phải không?

Hoài An vô thức gật đầu, cô mỉm môi nhìn y mỉm cười. Cô tin y, đánh đổi tất cả để tin y. Dẫu cho có bao nhiêu âm mưu chốn quan trường kia, cô đều cam tâm tin y.

-Anh hứa chứ?

-Ta sẽ mãi mãi bảo vệ nàng mà. Lúc bé cũng vậy, bây giờ cũng vậy, vĩnh viễn sẽ như vậy.

-Nhưng...

Hoài An thấy lòng mình rối bời. Cô muốn ở bên y, cô khẳng định mình muốn ở bên y đến hết kiếp này. Chẳng cần quan tâm y phong lưu đa tình, chẳng cần quan tâm âm mưu quyền lực, cô biết tình cảm của cô dành cho y là thật. Và cô không muốn giấu giếm y bất kì điều gì.

-Em không phải là Lý Hoài An.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

4. Biến Chuyển

Công Uẩn vẫn nguyên nụ cười cố hữu, vẫn nguyên ánh nhìn mê đắm, vẫn nguyên tâm tư êm đềm.

-Ta biết.

Hoài An ngỡ ngàng nhìn y, lòng cô cồn cào quặn thắt.

-Anh biết?

-Phải. Hoài An và ta đã biết nhau mười sáu năm, chẳng lẽ ta không nhận ra sao?

-Công Uẩn..

-Nhưng ta vẫn yêu nàng, chính nàng.

-Kể cả khi em đã giấu anh?

Y gật đầu khẽ.

-Ta cam tâm tình nguyện.

Những lời này như dòng mật ngọt chảy trong lòng cô, lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận được cảm giác ngọt ngào đến tận thâm tâm.

Hạnh phúc đối với cô từng quá xa xỉ. Nhưng ông trời đã không ghét bỏ cô, đã có thể cho cô một cuộc sống được trọn vẹn như biết bao người con gái trên đời.

Hoài An nhắc váy tiến vào đại sảnh, cô quyết định rồi, người phụ nữ hiện đại như cô không thể ngồi đợi người ta sắp đặt, an bài.

Vừa tiến tới cổng nhà lớn, cô đã thấy một vị sư đang tiến về phía nội đình, trông nét mặt như đang ngẫm nghĩ đã tâm gì. Bệnh nghề nghiệp, cô chau mày đuổi theo.

Hoài An cúi người ngấp nghé nhìn qua ô cửa gỗ ở bên hông căn phòng chánh tọa trong dãy nhà hậu đình. Là thư án của sư Vạn Hạnh mà.

Đó là sư Vạn Hạnh. Quốc sư quyền uy được vua Lê hết lòng trọng dụng. Cô đang ở trong phủ của ông ấy, cũng không hiểu sao mình lại ở trong phủ của ông ấy.

-Ông đến rồi à.

Vị sư ban nãy ngồi xuống chiếc ghế gỗ trầm. Sư Vạn Hạnh đặt sách xuống, cũng đến chiếc ghế bên cạnh, châm trà mời.

-Đường xa tới đây để thăm Công Uẩn sao?

Hoài An nhăn mặt, thăm Công Uẩn? Chẳng lẽ đây là sư trụ trì chùa Cổ Pháp, Lý Khánh Vân?

Công Uẩn đã từng kể cho cô nghe về quá khứ của y, về tuổi thơ mồ côi được sư Lý Khánh Vân cho mang họ Lý, vào ở trong chùa.

-Chuyện đó, ông đã thu xếp ổn thỏa chứ?

Sư Vạn Hạnh vuốt dọc chòm râu, gật gù.

-Đã nắm được cơ hội ngàn năm có một, yến tiệc khai xuân, ta vừa đẩy được giặc Chiêm Thành, bệ hạ chắc chắn sẽ đồng ý.

Lý Khánh Vân nhấp một ngụm trà, cố nén tiếng thở dài.

-Chỉ là, từ xưa tới giờ tình cảm của con bé và Công Uẩn rất tốt. Chuyện này e là...

-Vì đại nghiệp, có gì mà không thể hi sinh?

Hoài An giật mình, con bé mà ông ta nhắc đến, không lẽ là cô?

-Công Uẩn tính tình ngang bướng là vậy, nhưng tất hiểu lẽ phải, ta tin nó cũng sẽ phân biệt đúng sai, nghe theo ta.

Sư Vạn Hạnh nói câu đó càng khiến Hoài An bất an đến cồn cào. Họ nói như vậy là muốn tách cô đi xa khỏi Công Uẩn sao? Bằng cách nào?

-Nhưng ít ra ta cũng nên báo cho nó một tiếng, bằng không đến lúc đó nó lại làm loạn, hỏng cả đại sự!

Sư Vạn Hạnh trầm ngâm, ông hướng cặp mắt đầy suy nghĩ ra xa, đầu khẽ gật nhẹ.

-Ông nói cũng có lí. Nhưng Công Uẩn cũng chẳng dễ gì để con bé gả cho Lê Long Việt, nói với nó, nó càng làm loạn hơn.

Hoài An sững sờ đến cảm giác tim ngừng đập. Cái gì? Gả cho ai? Gả cô đi? Trước giờ Hoài An đều có suy nghĩ lấy ai chứ chưa từng nghĩ một ngày mình bị gả đi theo âm mưu của một ai đó.

Cô hùng hổ lao vào phòng, hiên ngang đứng trước mặt hai vị sư.

Lý Khánh Vân trông thấy cô thì bất ngờ.

-Hoài An? Con?

-Con không muốn!

Sư Vạn Hạnh ngược mắt nhìn cô, chân mày chau sát.

-Con nói cái gì?

-Con không muốn cuộc đời mình bị sắp đặt như thế. Yêu ai lấy ai là quyền của con.

Ông quay lưng đi, vẻ mặt vẫn điềm nhiên nhưng nét mày lại thâm sâu khó đoán.

-Về phòng đi.

-Quốc sư, xin hãy nghe con nói.

-Lần này con đi không phải vì bản thân con, còn vì thể diện của cả phủ Quốc sư, cả cơ đồ sau này.

Lời ông nói là sao? Cả cơ đồ?

Ai cũng nói sư Vạn Hạnh là một nhà tiên tri lỗi lạc của Đại Cồ Việt. Chẳng lẽ, ông đã thấy được ngày Công Uẩn lên ngôi.

Nhưng việc cô lấy Lê Long Việt gì đó thì liên quan gì đến việc Công Uẩn lên ngôi?

-Con thật sự không hiểu, tại sao người nhất định bắt con đi?

-Con không cần hỏi nhiều. Người đâu! Đưa tiểu thư đi nhanh lên.

Hai thị vệ lao vào toan tóm lấy Hoài An. Cô nhanh người tránh khỏi.

-Quốc sư, con đã không còn nhớ những chuyện trước kia nữa, vào cung sẽ không biết quy tắc mà làm hỏng chuyện lớn của người.

-Con chỉ cần ngoan ngoãn im lặng, làm theo lời ta, những chuyện đó con không cần phải lo nữa.

Hoài An bất lực nhìn sư Vạn Hạnh. Muốn cô khoanh tay chịu trời ư? Lầm rồi! Cô thử hất xoay người bỏ đi.

-Lần này, con đi là vì cả Công Uẩn.

Hoài An sững sờ.

Cô ngoái đầu nhìn ông.

-Những gì con làm sắp tới đây, chính là đang giúp nó. Vì thế tốt nhất hãy nghe lời ta.

Giúp Công Uẩn? Lấy hẳn thì cô sẽ giúp được Công Uẩn?

-Người nói..

-Đưa tiêu thư đi đi.

Sư Vạn Hạnh đứng dậy, ông phất tà áo cà sa rồi đi vào trong.

Hoài An lấy ra một móc câu cô đã tự làm bằng thanh sắt trong nhà, cô phóng qua bờ tường, neo lại chắc chắn.

Bắt cô phục tùng sao? Lầm rồi, nếu không cho cô một lí do và một mục đích cụ thể, không ai có thể bắt cô làm gì. Còn Công Uẩn, đợi đến khi trốn được rồi, cô nhất định sẽ tìm cách báo tin cho y.

Hoài An bám chắc trên sợi thừng, leo tường chạy biến. Bên ngoài kia, cô đã lừa được Ngọc chuẩn bị một con ngựa khỏe.

Nếu đã ép cô, đừng mong có ngày gặp lại.

Hoài An phi ngựa ngày đêm, cuối cùng cũng yên tâm mà để con ngựa chạy chậm lại rồi. Cô không quên dặn Ngọc chuẩn bị cho cô một ít tiền,

bảo là cô muốn ra chợ mua sắm. Đến quán nước ven đường, cô nghe người dân nói chuyện thì biết mình vẫn đang ở đạo Đại Hoàng.

Nếu còn ở đạo Đại Hoàng, nghĩa là vẫn nằm trong lòng bàn tay của sư Vạn Hạnh.

Hoài An bèn đánh bạo hỏi ông lão chủ quán.

-Nếu tôi muốn an cư mà sống, vậy thì nên đi đâu?

-Ây dà, cô muốn sống giàu sang thì hãy ở lại đạo Đại Hoàng này, đất kinh kì, dĩ nhiên là làm ăn khấm khá.

-Còn nếu sống yên bình, thì nên đi đâu?

Ông lão trầm ngâm suy nghĩ. Một toán nông dân gần đấy mới nói vọng đến.

-Muốn sống an lành thì đến đạo Châu Đăng ấy.

-Đạo Châu Đăng?

Ông lão cũng à lên.

-À, đúng đó, đạo Châu Đăng đất đai màu mỡ, Khai Minh Vương đức độ hiền tài, đúng là nơi đáng sống.

-Phải, Khai Minh Vương miễn thuế cho nhà có nam tử chết trận, còn cắt đất công cho dân cày cấy! Tôi mà không có món nợ còn chưa trả nổi lãi, tôi nguyện theo Khai Minh Vương về Châu Đăng làm ăn sinh sống!

-Khai Minh Vương xứng đáng làm Thái tử, thế mà chẳng hiểu sao bộ hạ mãi không xuống chiếu sắc phong!

-Luật con trưởng mới làm vua, Kinh Thiên đại vương mất đã ba năm, thế mà vẫn chưa phong thái tử mới.

Những người khác trong quán cùng nhau gật gù tán dương vị Khai Minh Vương đó, khiến Hoài An sinh ra hiếu kì.

-Vị Khai Minh Vương đó là ai?

-Dĩ nhiên là hoàng tử, con vua rồi, còn ai được phong vương ngoài con vua nữa chứ?

Hoàng tử...Nhờ có Lý Công Uẩn mà Hoài An đã xác định được, đời vua hiện tại là đời Tiền Lê, vua đầu, Lê Đại Hành. Tức, cách thời cô đang sống một ngàn năm.

-Các người nói cái gì thế?

Hoài An giật mình ngược mắt nhìn ra. Một toán thị vệ xông vào, đứng thành hai hàng dọn đường cho một nam nhân bước vào. Trời ạ, cảnh tượng hệt như lúc tổ đạc nhiệm đón tổng cục trưởng nha.

Nam nhân kia ăn mặc quý tộc vô cùng, tóc vấn cao, có gấn trâm ngọc. Viên lĩnh cổ tròn ngoài màu đỏ thẫm, áo trong bắc chéo màu trắng. Phong thái đĩnh đạc này chắc chắn không phải là người thường. Tướng mạo phong lưu, anh tuấn vô cùng.

Người này nhất định không phải là người thường đâu, là siêu mẫu, là siêu mẫu đó!

Nam nhân kia phất tà áo bước vào trong sân, ngược mắt nhìn quanh rồi dừng lại nơi Hoài An.

-Còn không mau khấu kiến Đông Thành vương?

Binh sĩ kia ập đến, đẩy Hoài An. Cô nghiêng rặng trụ vững. Muốn đẩy ngã cảnh sát đặc nhiệm sao?

Hắn trừng mắt nhìn cô, vung tay lên cao đánh xuống. Hoài An cũng lùi chân vào thế thủ, đưa tay bắc ngang.

Nhưng đòn của cô tung ra lại không trúng vào hắn. Một cánh tay lao đến, giữ lấy cổ tay cô. Hoài An xoay tay hạ thấp cơ thể, cô vùng người thoát khỏi. Nhưng cánh tay kia vẫn mạnh bạo siết chặt lấy cô, đẩy cô ngã nhào vào lòng.

Quả thật vẫn là võ cổ truyền thẳng, chút võ này của cô quả nhiên không đánh lại người ở đây.

-Cũng biết chút võ nghệ, xem ra là nữ hán tử?

Hoài An ngược mắt nhìn lên, chính là gương mặt anh tuấn kia, đang giễu cợt nhìn cô.

Cô vùng người thoát khỏi, chau mày nhìn y.

Nam nhân kia phủi áo rồi chắp tay ra sau, đảo mắt nhìn quanh.

-Ta vừa nghe nói, ở đây có kẻ dám thay vua bàn đại sự?

Tất cả người dân đang sợ sệt đều nhất mực quỳ rạp xuống, khấu đầu sát đất. Duy chỉ có Hoài An, cô bất phục nhìn y. Đông Thành vương nhìn thấy thì nhếch mép cười giảo hoạt, đi về phía cô.

-Tiểu thư đây, xem ra cái gan cũng không nhỏ nhỉ?

-Vậy dựa vào đâu ta phải khiếp sợ một người như anh?

Y bật cười lớn, tay túm lấy chiếc cằm bé nhỏ của cô.

-Khâu khí cũng lớn đấy!

Hoài An hất tay y ra, trừng mắt đối kháng.

-Xem ra Đông Thành vương không sợ chuyện này truyền tới tai bệ hạ? Ở đây còn dám làm càn?

-Đến tai bệ hạ?

Nụ cười y mỗi lúc càng xảo hoạt, ánh mắt Hoài An mỗi lúc càng kiên cường.

-Bệ hạ đang muốn tìm người thay vị trí Thế tử đang bỏ trống, các hoàng tử đều được vua để mắt đến, chẳng lẽ anh muốn chuyện này truyền tới tai bệ hạ?

Kình Thiên đại vương qua đời đột ngột, bỏ lại ngôi vị Thái tử bỏ không, cũng là điều khiến Lê Đại Hành đau đầu, cả triều đình trăn trở. Chuyện này Công Uẩn đã nói cho cô.

Y lập tức hừ lạnh rồi rút gươm kê lên cổ cô, cặp mắt nheo lại.

-Đông Thành vương ta xưa nay không chấp nhận nữ nhân. Người và đám dân đen này tốt nhất nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên!

Toán quân rút hết, người dân cũng sợ sệt lồm cồm bò dậy. Ông chủ quán đến bên chỗ cô lắc đầu.

-Cô gái thật là, không nên đối đầu với Đông Thành vương như thế!

-Phải đó, từ ngày Thái tử chết, có ai dám nói trống không với Đông Thành vương chứ?

Hoài An xoa xoa cổ tay mình khi này bị y giữ chặt, chau mày hỏi.

-Anh ta có quyền thế nào mà mọi người khiếp sợ đến thế?

-Ây dà, cô không biết sao? Thảo nào lại dám đối kháng. Đó là Đông Thành vương, con trai thứ hai của bệ hạ. Thái tử chết rồi, người tiếp theo lên ngôi chẳng phải sẽ là Đông Thành vương hay sao?

Hoài An chau mày. Chính vì dân nghĩ như vậy, triều thần nghĩ như vậy, nhưng Lê Đại Hành lại không muốn Đông Thành vương lên ngôi nên mới lưỡng lự chưa xuống chiếu, khiến cho triều đình bấp bênh vô cùng.

Một người cúi người nói nhỏ, mắt láo liên nhìn quanh.

-Nghe nói, chính Đông Thành vương là kẻ đã giết chết Thái tử, nhằm tranh ngôi vua về tay mình!

Hoài An thở dài. Cái thời này không có luật pháp gì sao? Xem mạng người nhẹ như không vậy à?

-Ây dà, nếu cô đi được thì hãy đi về Châu Đẳng đi, ở đây cô khó sống với Đông Thành vương đấy!

Được, nếu vậy cô càng có lí do về đạo Châu Đẳng. Lịch sử thời Lê Đại Hành cô không biết. Nhưng Lý Công Uẩn chắc chắn sẽ lên ngôi, chắc chắn triều Lê sẽ sụp đổ. Nếu có thể đứng ngoài những tranh quyền đoạt vị này, tốt nhất vẫn là nên lánh đi...

Hoài An nhảy xuống khỏi chiếc xe bò vẫn đang chậm rãi lăn, cô vẫy tay chào người nông dân đang kéo xe đã tốt bụng cho cô đi nhờ.

-Nơi đây vẫn là vùng tiếp giáp giữa hai đạo, chưa phải Châu Đẳng đâu, nguy hiểm đó!

-Không sao đâu ạ! Cảm ơn ông.

Đến đây thì đã là đạo Châu Đăng, miền đất hứa mà biết bao người hướng đến.

Nếu đã là từ Hoa Lư đi về phía Đông Bắc, chẳng phải sẽ là Thái Bình hay sao?

Cô xốc lại chiếc túi nhỏ, vừa đi vừa cảm thán vẻ đẹp quê hương.

Việt Nam ngày xưa cũng rất đẹp, mọi thứ đều xanh mơn mớn, rất tươi mát. Trên trời xanh mấy trắng, không có khói bụi, cũng chẳng có ô nhiễm đâu. Nơi đây có những cánh đồng vàng ươm, đang độ trĩu bông trĩu. Những con sông êm đềm bên bồi bên lở. Vùng đồng bằng sông Hồng là đây sao, đẹp như một bài thơ vậy...

Bất chợt, tiếng binh đao sắc lạnh làm Hoài An quay phắt đầu.

NGÀY HOA LƯ' NGƯ'ỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

5. Duyên Tương Ngộ

Một thanh niên cao lớn, gồng mình chống đỡ một loạt giáo đang đè lên thanh bảo gươm của mình. Y nghiêng rặng, gân xanh nổi cộm trên thái dương.

Hoài An lao đến, cô nấp sau thân cây đại thụ, như một thói quen đưa tay ra sau lưng rồi cũng tự vỗ lên trán mình.

Trời ạ, cái thời này còn chưa có súng.

Nhưng nam nhân kia đang bị cả bọn người đó vây giết. Điều kì lạ là anh ta ăn mặc như quý tộc, bọn người kia cũng trông như quan binh. Chẳng lẽ là khởi nghĩa chống lại tên quý tộc kia?

Nhưng dù gì thì mạng người cũng là mạng người, không thể cứ khởi nghĩa thì có thể giết. Huống hồ cô còn chưa rõ nguyên do thế nào.

Hoài An nhặt lấy thanh gươm của một tên đã ngã khụy. Cô lao đến giải vây cho nam nhân kia. Y trừng mắt nhìn.

-Tránh ra!

Hoài An nghiêng rặng, môn võ với binh khí cô cũng chẳng phải đồ loại tầm thường. Mấy tên quan binh rẽ sang hai nhánh, một nửa tấn công Hoài An.

Cô đạp chân lên thân cây lấy đà, một đường gươm chém ngay vào cánh tay hấn. Nhưng bọn người này vô cùng hung hăng, tưởng chừng như nếu

không giết chúng, chúng sẽ không dừng lại. Hoài An nghiêng rặng nhìn bọn chúng dấu bị thương vẫn lăm lăm mũi giáo về phía cô.

Một tên gầm lên rồi lao đến, Hoài An nghiêng người né đường gươm, cô đâm chuôi gươm xuống gáy, làm hắn lảo đảo ra bất tỉnh. Bọn còn lại điên cuồng giận dữ, đồng loạt xông về cô. Hoài An ngẫu nhiên cảm nhận sức nặng trên thanh gươm. Cô dấu là người của đội đặc nhiệm, chúng vẫn là nam nhân, vẫn là quan binh thời phong kiến!

Bất chợt, một tiếng gươm sắc lạnh chém ngang không gian. Hoài An cảm nhận được sức nặng mất dần đi. Cô hoảng hồn nhìn một tên vừa xoay người ra sau chống trả, đã nhận ngay một đường gươm chém dọc người, máu bắn ra đầy gương mặt tuần tú kia, ánh mắt sắc như dao, cơ hồ có thể giết mọi thứ.

Tên quan binh cuối cùng cũng đổ rạp xuống. Hoài An kiên cường đối diện ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương kia.

Nam nhân kia tra gươm vào vỏ, mắt vẫn không rời khỏi cô. Hoài An bất ngờ đưa mắt xuống cánh tay y, đã thấy máu tuôn như suối.

-Tay anh bị thương kìa.

Cô toan đi tới, lại vấp ngay rễ cây to, ngã nhào.

Hoài An trừng mắt nhìn cánh tay to lớn chắc khỏe vòng quanh đỡ lấy cả thân hình cô. Ánh mắt lạnh lẽo kia, vẫn chưa thôi phủ lên cô. Đôi môi y đẹp như con gái vậy, quyến rũ vô cùng. Đây chắc chắn là mỹ nam, là mỹ nam của Đại Cồ Việt rồi...

Bất chợt, y hừ lạnh rồi ném cô khỏi cánh tay mình.

Hoài An mất thế, cô ngã nhào xuống đất, hai bàn tay cô bật máu. Cô ngẫu nhiên nhìn tấm lưng kia đang rời đi.

-Anh đứng lại đó!

Hoài An đuổi theo, nhưng mãi mới đuổi kịp. Tên này gấn động cơ hay sao mà đi như cái máy thế hả?

-Này tên kia!

Y bỗng dưng đứng phắt lại.

Hoài An cũng khựng lại, hình như, cô lơ lờ rời.

Y xoay người, ngược gương mặt ngông cuồng nhìn cô.

-Cô vừa nói cái gì?

Hoài An nghênh mặt lấy lại sự gan dạ. Cô hất cằm.

-Anh không biết lịch sự đối với phụ nữ là gì sao?

Y bật cười mỉa mai, một tay nhanh như chớp kéo cô ào vào lòng mình.

Hoài An ngỡ ngàng nhìn gương mặt y ma mị ngay gần sát mình, đôi môi y đang kề bên môi cô, hơi thở y quyến rũ đến run rẩy.

-Chẳng lẽ cô muốn bốn vương phải như thế này?

Hoài An thoát khỏi suy nghĩ mê man, cô nghiêng răng đẩy y ra, làm y loạng choạng lùi lại.

-Chẳng phải cô muốn như thế sao? Lại còn ra vẻ?

Cô thở hắt. Tên này điên rồ, nhất định là điên rồ!

Nghĩ rồ, Hoài Anh bỏ đi, cô không thèm chấp hạng người vô lại này!

Đi được mấy mét, cô nghe từ sau truyền đến tiếng chân ngựa gõ mạnh trên nền đất sỏi đá. Cô quay đầu ra sau, tên nam nhân kia ngồi trên lưng ngựa, đang lao thẳng về phía cô.

Hoài An thất kinh nhìn y, cô trợn trừng mắt nhìn con tuấn mã hung dữ đang lao đi như gió.

Nhưng rồi, nam nhân kia hạ mình, một tay vòng sang bế thốc cô rời khỏi mặt đất.

Hoài An kinh hoàng nhìn cả cơ thể mình đã lơ lửng trong không trung, cô hoảng hồn bám lấy cánh tay to lớn kia. Y ném cô ngồi lên ngựa, tựa vào lòng mình.

Cánh tay cô không biết tự lúc nào đã sợ hãi ôm ngang người y. Vừa lúc này chuyện gì đã xảy ra? Cô làm cách nào mà lên được ngựa? Như vậy cũng được sao? Định luật vạn vật hấp dẫn vừa bỏ quên cô à? Rốt cuộc thân xác này của cô nặng bao nhiêu kí?

Hoài An ngược mắt nhìn chiếc cằm thanh tú và hàng mi mê hoặc. Tên này là nam nhân phải không? Sao lại đẹp quá, dẫu không bằng Công Uẩn, nhưng quả thật là đẹp đến mê hồn mà!

-Anh đưa tôi đi đâu?

-Chứ cô muốn ở lại đó sao?

Phải rồi, nơi đó nguy hiểm như vậy, cô ở lại đó làm gì?

Hoài An im bật đi, cô cố bám vào thân người y. Con tuấn mã lao đi nhanh như thế, ngã xuống thì chết mất.

Cuối cùng, con ngựa dừng lại trước một tư phủ, người đã tấp nập hơn.

Nam nhân kia nhìn xuống Hoài An, ánh mắt sắc lạnh gỡ tay cô khỏi người y rồi nhảy khỏi ngựa. Hoài An ngẫu nhiên nhìn theo y. Trên đời này lại có con người nào kém ga lăng đến thế sao? Y bỏ lại cô một mình trên con ngựa đang phì phì hung dữ.

Hoài An đợi y đi vào cổng rồi thì lên đi về phía phố. Tên này tí lịch sự cũng không biết, tốt nhất không nên dây dưa.

Cô đi dọc con phố tấp nập. Trời ạ, những cảnh này cô đã thấy nhiều lần trên phim, bây giờ giống như chính mình đi đóng phim rồi.

-Tiểu thư vào xem trang sức đi!

-Tiểu thư, loại vải này thượng hạng vừa mới được nhập từ Cao Ly về!

Hoài An hứng thú nhìn khắp nơi, dòng người đổ xô nhau buôn bán và mua sắm, tiếng nói cười rợp khắp bình yên.

Các nhà khảo cổ học nhất định rất ghen tức với cô, nghiên cứu cả đời chẳng bằng một lần cô xuyên không về quá khứ.

Hoài An đến chỗ đang bu đông nghịt, cô chen vào mới biết là đang có đóng kịch diễn tuồng. Cô xem mãi mới biết đó là vở Tiên Dung và Chử Đồng Tử. Lối nghệ thuật dân gian này hoàn toàn mới mẻ với cô. Hoài An bật cười, đâu biết nụ cười cô đã lọt vào mắt hăn.

-Vị tiểu thư đây, xin cho ta biết danh tánh?

Hoài An thấy dòng người quanh mình đột nhiên tản ra, cô cũng biết là chuyện chẳng lành. Cô quay đầu nhìn, bắt gặp nụ cười giảo hoạt.

-Anh hỏi để làm gì?

-Chỉ là ta muốn biết, cái tên có đẹp như người không?

Hoài An bật cười khinh khỉnh. Lại còn dám trêu ghẹo cảnh sát, xem ra tên này chán sống rồi.

-Đôi mắt nàng quả thật là đặc biệt.

Hắn đưa tay đến trước mặt cô, Hoài An nghiêng răng túm lấy cổ tay hắn xoay người bẻ ngược ra sau. Hắn điên cuồng la lên, vỡ kịch cũng dừng hẳn lại.

-Còn muốn biết nữa không?

-Con đàn bà này!

Đời cô ghét nhất là ai khinh thường phụ nữ như thế. Hoài An càng kéo mạnh tay hắn ra sau, hắn càng gào lên đau đớn.

-Còn dám nói nữa không?

-Công tử!

Từ đâu một toán người tràn đến, thấy hắn đang kêu gào khóc lóc thì hoảng hốt lao đến, chỉ vào mặt cô.

-Mày dám làm cái gì công tử ta thế hả! Mau thả ra!

Hoài An kéo mạnh tay hắn, gằn giọng.

-Có còn dám ăn hiếp con gái trên phố không hả?

-Con tiện tì này!

Bọn chúng lao đến. Hoài An liếc mắt nhìn một lượt rồi đạp tên công tử lăn ra đất. Cô xoay người né năm đấm đang lao đến, một tay nện thẳng vào bụng hắn. Hắn ôm bụng lăn nhào ra. Bọn người còn lại tức giận nhặt lấy những thanh gỗ xung quanh rồi bao vây lấy cô. Hoài An nhếch môi cười.

-Lại còn tự xưng là nam nhi cơ đấy.

-Lắm lời!

Một tên gào lên, cả bọn chúng xông vào.

-Dừng tay lại!

Giọng một người sao lại có thể âm vang như sấm truyền như thế? Hoài An quay phắt đầu, đã thấy tên nam nhân mặt lạnh kia ngồi sừng sững trên ngựa, tay siết chặt thanh gươm sáng ngời.

Bọn người xung quanh cô lập tức buôn vũ khí, đồng loạt đều quỳ xuống, cúi đầu.

-Khấu kiến Khai Minh vương.

Hoài An há hốc mồm. Khai Minh vương? Hẳn là Khai Minh vương? Vị hoàng tử tài ba đức độ của đạo Châu Đẳng? Các người bị lừa rồi, đừng tin lời đồn chứ? Hẳn đức độ hiền từ chỗ nào?

Y nháy khỏi ngựa, ánh mắt vẫn lạnh toát nhìn Hoài An. Đám người kia vội dạt ra hai bên nhường đường.

-Cô có vẻ thích đánh nhau quá nhỉ?

Hoài An đay nghiến nhìn y rồi cũng nghênh mặt bỏ đi. Y tóm lấy cánh tay cô giật lại.

-Anh...

-Phạm công tử lần này đã đi quá giới hạn của bốn vương rồi.

Tên công tử kia lồm cồm bò dậy, quỳ sát dưới chân y.

-Xin vương gia tha tội, thần nào dám làm càn, xin vương gia minh xét.

-Ta nể mặt Phạm đại nhân làm quan đã lâu, cố gắng cho xã tắc không ít mà hết lần này đến lần khác cho người cơ hội chuộc lỗi. Người đã không thay đổi, nay còn ở đây ước hiếp nhi nữ?

-Vương gia, là cô ta ước hiếp thần kia mà!

-Câm mồm!

Hắn sợ hãi rụt cổ, run rẩy không dám nhìn y nữa.

-Người đâu, bắt hắn giam vào ngục, xử theo luật pháp!

-Vương gia! Vương gia xin nghe thần! Vương gia!

Một lão bà đến trước mặt y, chấp tay cung kính.

-Vương gia nghiêm minh, là phúc của Châu Đăng.

Lúc này y mới buông Hoài An ra, chấp tay đáp lễ, gương mặt cũng trở nên hiền lành rất nhiều.

Hoài An bị y lôi vào trong phủ rồi. Cô mãi một lúc mới lấy được thể, giật phăng tay ra khỏi y. Nhưng y lại nhăn mặt lại đau đớn. Hoài An bối rối.

-Anh không sao chứ? Này...

-Tránh ra.

Y hướng cặp mắt cay đắng về phía cô rồi bỏ đi. Hoài An thất kinh nhìn máu rỉ xuống từ bàn tay y, vội vã chạy theo.

-Này, anh bị thương không nhẹ đâu!

-Ta bảo tránh ra!

Y hất tay cô ra, ánh mắt gai người. Hoài An kiên cường nhìn y, cô kháng khái.

-Nếu vậy anh đem tôi về đây làm gì?

-Cô vừa đến Châu Đăng đã làm loạn, ta còn thả cô đi được hay sao?

Hoài An tức tối nhìn tên Khai Minh Vương phúc hậu đức độ trong lời đồn, cô quay đi cười hất.

-Đúng là cái gì cũng có thể đồn có thành không được!

-Người đâu?

Y nói vọng ra xa, mặt mày vẫn cao ngạo cố hữu. Một gia nô chạy lại cúi đầu.

-Anh lại muốn gì nữa đây hả?

-Giam cô ta vào hậu đình đi!

Nói rồi, y ném lại cái nhìn đầy gai nhọn, quay đầu đi vào trong.

-Này!

-Tiểu thư mời đi lối này.

-Nhưng mà...

-Vương gia bị thương rồi, để ngài băng bó đã, tiểu thư.

Cô bất chợt nhìn xuống bàn tay máu vẫn đang chảy xuống dọc lối đi của y, bật đi hẳn.

—

Cô đầu sao cũng là đội trưởng đội đặc nhiệm ở Sài Gòn, đội trưởng đội trọng án ở Hà Nội, muốn nhất cô lại sao? Thế thì mười năm huấn luyện để làm gì nữa?

Cô nhắc váy bước đi dọc con đường lát đá, hình như đây là đường dẫn đến chỗ của tên Khai Minh vương đó, ban này hẳn đã bước vào đây.

Đúng rồi, cô đã nghe thấy giọng của hắn, giọng nói lạnh tanh không lẫn vào đâu được.

-Vương gia bị thương thế này, Đông Thành vương quả là máu lạnh!

Đông Thành vương? Là tên nam nhân ngang ngược ở quán ăn khi cô còn ở Đại Hoàng sao? Hai người đều là vương, đều là hoàng tử con vua. Chẳng lẽ đây là tranh giành vương vị, giết hại lẫn nhau mà trên phim hay có sao?

Nhưng khoan đã, rốt cuộc vua Lê Đại Hành tướng mạo xuất chúng đến thế nào mà con sinh ra ai cũng đẹp xuất sắc thế hả!

Cô tự cốc lên đầu mình.

Công Uẩn! Công Uẩn mới chính là chính nhân quân tử trong lòng cô!

-Nếu hắn đã muốn khai chiến, chứng tỏ thế lực trong triều cũng không nhỏ nữa rồi.

-Vương gia, vậy có cần đem chuyện này báo với Nam Phong vương?

Nam Phong vương? Lại là hoàng tử sao? Rốt cuộc vua Lê Đại Hành có tổng cộng bao nhiêu hoàng tử?

-Không cần làm Long Việt bận tâm.

Long Việt? Lê Long Việt? Người mà sư Vạn Hạnh muốn cô lấy? Hẳn ta cũng là một hoàng tử sao?

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

6. Trốn Đi

Vị quan binh kia, giáp phục có phần oai phong hơn quan binh, chắc là người dưới quyền Khai Minh vương rồi. Cô nheo mắt qua ô cửa nhìn gương mặt đấng đấng sát khí của y. Cái tên này, từ nhỏ đến lớn hẳn không thay đổi biểu cảm hay sao?

-Nhất định không được để Long Việt biết, anh ấy sẽ lo lắng, càng không được để mẫu phi của ta biết.

-Vâng thưa vương gia. Nhưng, cô gái kia là thế nào, vương gia lại đặc biệt đem về?

Lúc này không hiểu sao, gương mặt Khai Minh vương lại ánh lên một tia cảm xúc không tên. Hoài An mím môi chờ đợi câu trả lời của y.

-Chỉ là...

-Ai đó!

Hoài An bất thành linh quay đầy lại, một lưỡi gươm tự lúc nào đã kề lên cổ cô, cửa một đường đổ máu. Hoài An ôm lấy cổ, ngón tay kề lên mạch chủ. May mà không trúng mạch máu. Nhưng thị vệ kia túm lấy cánh tay cô, lôi cô vào đại sảnh.

Hoài An bị đẩy ngã xuống thềm. Cô ngược mắt nhìn gương mặt đã trở lại như cũ, lần này càng thêm phần hung dữ nhìn cô.

-Vương gia, thần thấy cô ta đứng lấp ló bên ngoài.

-Được rồi, lui ra đi.

-Vâng.

Viên tướng kia quay sang y, cũng chấp tay cúi đầu rồi đi mất.

Hoài An phúi người đứng dậy, y vẫn trơ mắt ngồi trên ghế.

-Bắt cô ngồi yên một chỗ cô lại muốn đi ra ngoài gây gỗ đánh nhau?

Y hơi liếc nhìn xuống vết thương trên cổ cô, nhưng ánh mắt bỗng dừng ấm áp kia lập tức tan biến.

-Không cần anh quan tâm.

Lúc này, Khai Minh Vương mới đứng dậy. Y tiến về phía cô, vuốt một lọn tóc đang xoa trước ngực cô hất ra sau, nghiêng đầu nhìn xuống chiếc cổ trắng nõn.

Hoài An vội lùi lại, đưa tay che đi vết thương. Cặp mắt ma mị này của y, tốt nhất là không nên nhìn nữa.

-Được thôi, bốn vương muốn làm người tốt, là cô không muốn đấy nhé.

Tên này mở miệng nửa câu cũng bốn vương này nọ. Hoài An hừ lạnh, làm hoàng tử thì cao quý lắm sao?

-Cô muốn đến tìm ta có việc gì?

-Ai nói tôi đến tìm anh?

-Vậy nếu cô đã trốn được người gác ở hậu đình, ắt trốn được khỏi phủ, còn tìm đến đây để bị bắt làm gì?

Hoài An á khẩu. Quả thật cô chỉ muốn đến để xem y thế nào rồi, đúng là tò mò hại thân mà.

-Tay anh, đã băng bó rồi chứ?

Y nhếch cặp mày thanh tú, giảo hoạt cười.

-Lại còn quan tâm ta?

Hoài An bối rối, cái tên đáng ghét này có thể như vậy với bất kì cô gái nào sao?

-Tôi chỉ hỏi thế thôi. Anh nghĩ nhiều rồi!

-Vậy, ta phải gọi cô là gì đây?

Hoài An ngập ngừng nhìn y, rồi cô thở dài. Cô họ gì bây giờ, có nên nói ra họ Lý, cô đang trốn chạy thân phận này kia mà.

-Hoài An.

Y gật gù, quay lưng đi về phía chỗ ngồi.

-Này, theo phép lịch sự thì anh cũng phải nói ra tên anh chứ?

Y sững lại. Hoài An đằng sau lưng y, làm sao biết được gương mặt y bây giờ bao nỗi tâm tư giày xéo.

-Chí Trung.

Chí Trung? Lê Chí Trung? Hoài An gật gù. Sao cô có cảm giác, sẽ còn gọi cái tên này rất nhiều lần nữa.

-Sao trả lời tên thôi mà anh cũng suy nghĩ lâu thế?

Y quay đầu, nhếch môi cười.

-Ở đây có ai dám gọi tên ta sao?

-Vậy thì anh sẽ quên mất tên mình sao?

Chí Trung ấy sững sờ. Y chau mày.

Phải, đã có lúc y quên mất chính bản thân mình kia mà.

-Lắm lời. Cô muốn gì thì mau nói đi.

Hoài An nhìn y đứng thẳng người lại, tay chấp sau lưng.

-Tôi muốn sống ở Châu Đăng.

-Người muốn đến sống ở Châu Đăng không ít. Nhưng cô, nhìn vào là biết cũng thuộc dạng tiểu thư con nhà quyền quý. Sao? Trốn hôn sự à?

Trời ạ, sao hẳn biết? Cô căn răng nhìn ánh mắt giễu cợt của y. Cái tên đáng ghét này.

-Vậy tình nhân của cô đâu? Sao còn chưa đến đón cô?

Cô chưa nói với Công Uẩn rằng cô trốn đi, sợ Công Uẩn khó xử. Vì cô biết Công Uẩn kính trọng sư Vạn Hạnh đến nhường nào.

Thấy Hoài An im lìm, y phì cười khinh khỉnh.

-À, chẳng lẽ bị bỏ rơi rồi? Nên mới tìm cách tiếp cận ta, nương nhờ ta?

Nói dứt câu, y ập đến ôm lấy eo Hoài An đẩy vào lòng mình. Cô nghiêng rặng vầng vẩy, rồi dùng hết sức bình sinh đá mạnh lên đầu gối y, khiến Chí Trung chỉ kịp găm lên rồi khụy xuống hẳn.

-Anh đừng nghĩ là ai cũng thích anh như thế!

Chí Trung ngấu nghiến nhìn cô.

-Quả thật to gan, cô...

-Anh nghĩ anh là hoàng tử, là con vua thì nữ nhân trên đời này đều nguyện chết vì anh à? Lê Chí Trung, anh lắm to rồi! Đồ háo sắc!

Chí Trung nắm lấy cổ tay cô, kéo cô sát gần mình.

-Trên đời này ai dám mắng chửi Khai Minh vương ta như thế?

-Khai Minh vương thì có quyền ức hiếp người khác à? Anh có khác gì tên háo sắc ở dưới phố chứ!

-To gan!

Y đẩy mạnh Hoài An ra, cô loạng choạng suýt ngã nhưng vẫn gan lì nhìn y.

-Cút ngay cho bốn vương!

Hoài An cười lạnh, cô xoa xoa cổ tay mình.

-Còn tưởng tên bạo tàn như anh sẽ ăn tươi nuốt sống tôi chứ? Tốt thôi! Thà chết chứ không ở lại cạnh anh thêm một phút nào nữa!

-Cô!

Hoài An phất tà áo quay lưng đi. Cô nghiêng răng cắn giận. Tên này mà là Khai Minh vương hiền phúc đức độ ư? Lừa người! Đều là lừa người!

Lê Chí Trung, cô sẽ nhớ rõ cái tên này!

Hoài An vừa bước khỏi phủ đã thấy một toán binh đi dọc phố, cô vội nấp vào một cửa hàng ven lề.

Toán binh này ăn mặc hệt như người ở đạo Đại Hoàng, họ đi xa như vậy đến đây, chắc chắn là để tìm cô rồi. Đáng chết, sao lại có thể truy theo

nhanh như vậy? Thời này vẫn còn chưa có camera!

Đội toán lính đi khỏi, Hoài An mới đi về phía ngược lại, liền bắt gặp một gia nô. Chính là người của Khai Minh vương kia mà. Hắn ta lại muốn bắt cô sao?

Nhưng gia nô ấy chỉ đưa dây cương ngựa cho cô rồi đi vào trong. Con ngựa nâu hiền lành cúi đầu để cô vuốt ve bờm nó. Hoài An bỗng nhiên dấy lên cảm xúc kì lạ, cô nhìn theo vào trong phủ. Nhưng rồi cô lắc đầu, leo lên ngựa lao đi biến.

-Đuổi theo!

Hoài An ngoái đầu trông ra sau, hàng chục tên lính Đại Hoàng đang lao ngựa về phía cô. Nhanh như vậy đã hỏi được tung tích của cô rồi?

Hoài An huých ngựa rất mạnh, con ngựa hí lên điên cuồng rồi lao đi như vũ bão.

-Tiểu thư, người dừng lại đi, nguy hiểm lắm.

Các người mới nguy hiểm ấy. Hoài An nghiêng rặng năm chắc dây cương ngựa, lao đi. Trước mặt là sông Hồng rồi, nước chảy cuồn cuộn, không thể chạy nữa. Hoài An vội quay đầu ngựa, đi dọc con sông. Không được, cô nhất định không được để bị bắt.

-Tiểu thư!

Nhất định không được khuất phục!

Nhưng rồi, một mũi tên từ đâu bay tới, Hoài An thất kinh nhìn nó lao đến, cắm phập lên cổ con ngựa. Nó hí lên vang trời, tung vó đập tứ phía.

-Hoài An!

Hoài An vẫn ngoan cường nắm lấy dây cương, cô gồng mình giữ cho cơ thể bám chặt lấy con ngựa. Nhưng nó giãy đạp tứ tung, hí lên tuyệt vọng rồi hất tung Hoài An xuống đất.

-Hoài An!

Binh sĩ lao đến lôi con ngựa đi. Công Uẩn ôm cô vào lòng, cố lay cô dậy.

-Nàng đừng dọa ta nữa, tỉnh dậy đi.

Hoài An nhắm mắt, cô đau quá. Lưng vai đều rất đau, cả chân cũng đau nữa.

-Em không sao...

-Còn nói là không sao! Nàng việc gì phải như thế? Cứ đừng ngựa lại, chuyện đâu còn có đó!

Hoài An bám lấy cánh tay y, lắc đầu mạnh.

-Anh không được bắt em về đạo Đại Hoàng! Công Uẩn! Nhất định không được!

Y vỗ về cô, sủng nịnh hôn lên trán cô.

-Được rồi, có ta ở đây, đã không sao cả rồi. Về thôi.

-Công Uẩn, em mà về, cả đời này chúng ta không ở bên nhau được nữa!

Công Uẩn nheo mày, y lắc đầu nhìn cô khó hiểu.

-Nàng..

-Em mà về, Quốc sư sẽ bắt em lấy Lê Long Việt, em không muốn!

-Cái gì?

Công Uẩn nghe như sét đánh ngang tai. Y đâu biết sư Vạn Hạnh đưa Hoài An đến Đại Hoàng để biến cô thành con cờ chính trị, nhưng giả cho Lê Long Việt sao? Không! Y không chấp nhận!

-Nàng nghe ai nói? Là nghe kẻ nào nói?

Hoài An sợ hãi nhìn ánh mắt ngập trong bất an của Công Uẩn. Y cũng không hề biết, một tay sư Vạn Hạnh và Lý Khánh Vân che cả trời sao?

-Không được, Hoài An, nàng phải đợi ta, nàng không được lấy kẻ khác.

Hoài An toan nói, hãy trốn đi, đến một nơi thần không biết quỷ không hay, sống ẩn cư nhàn nhã. Nhưng không, sao cô có thể ích kỉ, sau này y phải làm vua, còn phải đem kinh đô về đất Thăng Long nữa mà!

-Vì thế mà nàng muốn trốn đi sao? Hoài An, sao nàng không nói với ta!

-Em sợ...

-Sợ cái gì chứ! Ta đã bảo ta sẽ che chở cho nàng mà...

-Nhưng Quốc sư..

-Quốc sư muốn gì, tự ta ắt biết, nhưng trăm mưu nghìn kế, ta nhất định không lấy nàng ra để đánh đổi bất kì điều gì.

Hoài An ngược đôi mắt lai láng yên vui về phía y. Lúc này cô chẳng cần chi cả, chỉ cần y thôi. Chỉ cần câu nói này của y thôi!

Cô vòng tay qua cổ Công Uẩn rồi ôm lấy. Cô tin y, tin y nhất định sẽ bảo vệ cô, nhất định sẽ không buông tay để cô bị gả bán.

Nếu có thể làm người sống bước cùng y trong những tháng ngày về sau, những năm thanh mai trúc mã của y với Lý Hoài An cũng chẳng so được nữa...

-Ta không cho phép!

Sư Vạn Hạnh quyền uy ngồi trên vị trí thượng tọa, ngược mắt nhìn xuống Công Uẩn đang đứng bên dưới.

Y cắn răng rồi siết chặt hai tay, quỳ xuống.

Lý Khánh Vân thất kinh nhìn y rồi cũng chạy đến chỗ Công Uẩn, nâng y lên nhưng y vẫn cố chấp cúi đầu.

-Nam nhân đầu gối nạm vàng, hà cứ chi con phải như thế!

Sư Vạn Hạnh càng chau sát mày, ông giận dữ.

-Người có mệnh thiên tử như con, muốn quỳ là quỳ sao?

Lý Khánh Vân cố vực Công Uẩn dậy nhưng vô ích.

-Quốc sư, xin người rút lại ý định gả Hoài An cho Nam Phong vương!

-Con nghĩ con quỳ như vậy thì ta sẽ thay đổi quyết định sao?

-Hoài An đối với con rất quan trọng, con không thể để nàng đi.

-Hồ đồ!

Sư Vạn Hạnh chỉ nói, mặt mày không biến sắc nhưng trong câu nói lại muôn phần giận dữ. Lý Khánh Vân lắc đầu.

-Chỉ vì một con bé mà con dám chống đối Quốc sư sao?

-Cha nuôi, tình cảm của con đối với Hoài An ra sao, người biết mà?

Lý Khánh Vân quay đi, cố nén tâm tư buồn bã.

-Nhưng nghiệp lớn muốn thành thì phải hy sinh, con không hiểu sao?

-Hy sinh điều gì con cũng có thể, duy chỉ có Hoài An là không thể!

-Công Uẩn!

Lúc này, sư Vạn Hạnh đứng phắt dậy. Ông tiến về phía y, gương mặt ngập trong phần nộ.

-Con nên nhớ, chúng ta việc gì phải lao tâm khổ trí như vậy, chỉ vì hai chữ giang sơn cho con và họ Lý sau này!

Công Uẩn im bật đi, y cúi mặt lặng lẽ.

Họ Lý sao? Chỉ vì có mệnh là vua sao?

-Con nên nhớ, những khuất mắt đằng sau cái chết của vua Đinh năm ấy vẫn còn đang dang dở, chưa một khắc con được quên!

Lúc này, Công Uẩn mới chau mày sát. Y lặng đi trong tiếng gào thét của lòng mình. Hy sinh? Hy sinh Hoài An? Hy sinh cả trái tim y ư? Nếu là vì có được giang sơn thì cái giá này quá đắt rồi.

Lý Khánh Vân dựng Công Uẩn dậy rồi vỗ lên vai y.

-Nam Phong vương và vương phi phu thê tình thâm, khó mà để ý đến một trắc thiếp nhỏ bé. Để con bé làm thiếp ở phủ Nam Phong một thời gian, đến khi có được giang sơn rồi, con cứu nó về cũng chưa muộn.

Công Uẩn chau mày khổ sở.

Muộn làm vua thì sợ không muộn. Nhưng muộn màng trong lòng Hoài An rồi mới chính là điều Công Uẩn sợ hãi nhất. Nhỡ y không giành được giang sơn? Cả đời này Hoài An phải sống với danh phận một trắc thiếp nhỏ

bé bị người ta giã đập... Nhờ y giành được giang sơn? Nhưng trái tim Hoài An chẳng còn hướng đến y nữa?

-Không, Quốc sư...

-Con từ trước đến nay luôn nghe lời ta? Chẳng lẽ nay vì một đứa con gái mà mất đi bản lĩnh?

Công Uẩn khổ tâm lắc đầu. Là y tham lam hay cuộc đời đã quá khắt khe với y rồi?

-Con, chính là người phải lấy lại những gì đã mất! Công Uẩn! Con sống không phải vì chính con, mà còn vì cả dòng họ Đinh đã bị xóa sổ!

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

7. Ngược Lối

Hoài An khoác trên mình bộ cánh lộng lẫy. Cô hào hứng kéo màn nhìn ra ngoài kiệu. Hôm nay tiết xuân sang làm con người ta thấy xốn xang kì lạ. Công Uẩn đã hẹn cô đến đây, bảo là sẽ có bất ngờ cho cô.

-Ngọc à, chúng ta đang đi đâu thế?

Ngọc chạy lại, nhìn quanh rồi kéo màn xuống.

-Tiểu thư, không được để lộ dung nhan đâu.

Hoài An bĩu môi. Hôm nay cô trang điểm rất đẹp, tóc thắt cũng rất đẹp, sao phải giấu chứ? Những người trẻ ở thời đại cô chẳng phải lúc nào cũng đợi lúc mình đẹp nhất để chụp ảnh check-in up lên facebook cho cả thế giới nhìn thấy sao?

Công Uẩn bảo cô ăn mặc đẹp như vậy, chẳng phải là sắp cầu hôn đấy chứ? Hoài An ôm mặt tủm tỉm cười một mình.

-Tiểu thư, mời xuống kiệu.

Hoài An ngược mắt nhìn Ngọc đã vén tấm màn thêu, đưa tay dìu cô. Hoài An nắm lấy tay Ngọc, bước khỏi kiệu.

Khung cảnh trước mắt như đổ ầm vào cô. Hoài An sững sờ nhìn tòa nhà lộng lẫy treo đèn lồng đỏ khắp nơi.

Nơi đây quả thật đẹp quá, Công Uẩn đã tốn không ít công sức rồi.

-Công Uẩn đâu?

Ngọc e dè nhìn cô.

-Lý tướng quân ở bên trong ạ.

Hoài An gật đầu rồi cười khẽ. Lại còn bất ngờ gì nữa đây? Cô nhấc váy bước qua thềm cổng, tiến vào khu lầu cao gác tía đang ngập trong tiếng đàn du dương.

Bước vào sân tiệc, Hoài An mỉm cười tươi như nắng xuân dịu dàng.

Nhưng rồi Hoài An sững sờ, phía trước mặt cô, nơi vị trí chánh tọa trên thềm cao, một người mặc long bào, đầu đội mũ miện đang ngự tọa. Cô ngược mắt nhìn quanh, những dãy bàn dọc lối đi, với những con người quần áo tóc tai lộng lẫy đang nâng ly cười đùa.

Chuyện gì thế này? Cô vào nhầm chỗ sao? Nhất định là nhầm rồi! Nhất định!

Hoài An toan quay đầu bỏ đi.

-Bệ hạ.

Sư Vạn Hạnh đang ngồi sát long ý, vội đứng dậy.

-Quốc sư có điều chi muốn nói?

-À, cũng chẳng là chuyện chi to tát, đây là người cháu gái của sư Khánh Vân, con của tổng trấn Châu Hoan, xin được diện kiến bệ hạ.

Hoài An ngược mắt nhìn sư Vạn Hạnh rồi nhìn vua. Lê Đại Hành, vị vua trông hiền từ và phúc hậu vô vàn, ánh mắt như ngàn tinh tú lấp lánh. Ông là người khiến con người ta trông thấy đều sẽ vô thức cúi chào.

Công Uẩn đứng dậy, càng làm tim Hoài An đau đớn. Y tiến đến chỗ cô, dắt cô về phía chỗ ngồi cạnh sư Vạn Hạnh. Ánh mắt y không nhìn cô lấy một lần.

Hoài An thấy mắt mình ngân ngấn nước. Hóa ra yêu có lúc nồng nàn, cũng có lúc đau đến nhường này. Nhưng cô không được khóc, người của đội đặc nhiệm bình sinh vô tình, không được mềm yếu!

-Vậy, Lý tướng quân cũng quen biết tiểu thư sao?

-Bẩm bệ hạ, thần và Hoài An từ nhỏ đã sớm biết nhau, anh em đều rất hòa thuận.

Hoài An bật cười lạnh, cô nhìn sang bên. Hôm nay Công Uẩn mặc hoàng bào màu tía, oai phong vạn phần. Nhưng ngồi cạnh Công Uẩn là Phất Ngân, làm cô càng cảm thấy mình thảm hại. Hay cho câu anh em hòa thuận.

Nụ cười chua chát đó, chẳng hiểu sao lại lọt vào mắt một kẻ ngoài cuộc vô tâm.

Chí Trung nâng cốc, nhấp một ngụm rượu.

Lúc này sư Vạn Hạnh mới đứng dậy, chấp tay tâu.

-Bệ hạ, đứa cháu gái này của Khánh Vân thần cũng xem như cháu ruột mà yêu thương. Nay đã đến tuổi gả đi, cũng mong tìm được nơi tốt để gả vào.

Bàn tay Hoài An siết chặt dưới bàn. Cô vẫn cảm mặt im lìm. Cú sốc này đối với cô, thật quá nhẫn tâm rồi.

-Ồ, thế Quốc sư đã tìm được mối duyên nào cho con bé chưa?

-Bẩm bệ hạ, thần có nhìn sao trời đêm qua mà thấy, tướng số Hoài An hạp với tứ tinh của Nam Phong vương. Nếu có thể gả cho phủ Nam Phong, âu là chuyện tốt cho quốc gia đại sự.

Câu nói này của sư Vạn Hạnh khiến cho không ít kẻ nheo mắt.

Đông Thành vương vốn đã nhận ra Hoài An, đang đứng đứng xem chuyện vui thì nghe được câu này. Tốt cho quốc gia đại sự? Ý sư Vạn Hạnh là, mai đây Nam Phong vương sẽ là rường cột của quốc gia, hay nói cách khác là lên ngôi thiên tử.

Nam Phong vương vội lúng túng, y nhìn sang vương phi cũng đang trơ mắt nhìn. Còn chưa kịp lên tiếng, y đã bắt gặp cái chau mày của Lê Đại Hành.

Lê Đại Hành không muốn gây ra thêm bất kì đợt sóng ngầm nào nữa. Các con ông làm gì sau lưng ông, chẳng lẽ ông không biết? Lê Đại Hành nheo mắt nhìn sư Vạn Hạnh và Lý Công Uẩn.

Có vị vua nào mà không có mưu kế của riêng mình? Chốn quan trường hiểm ác, chẳng lẽ vua thì không?

-Nhưng mà, Nam Phong vương cũng đã có chính thê. E rằng làm tiểu thiếp sẽ thiệt thòi cho Lý tiểu thư rồi.

Sư Vạn Hạnh chỉ cười, ông đưa tay toan nói thì Lê Đại Hành đã đặt mạnh cốc rượu xuống.

-Chi bằng, gả cho Khai Minh vương vẫn còn chưa yên bề gia thất, ta nói, có phải không?

Hoài An lập tức trừng mắt. Khai Minh vương? Tên Lê Chí Trung bạo ngược đó?

Chí Trung cũng bàng hoàng nhìn vua cha, y vội đứng dậy.

-Phụ..

-Lý tướng quân thấy ta làm vậy có phải lẽ không?

Hoài An vội quay sang Công Uẩn. Y đang chau mày sát, đứng dậy mà lòng rối bời không yên.

Quả nhiên một bước đi khôn ngoan đã thay đổi cả thế cuộc rồi. Hoài An bỗng chau mày. Không khí gì đây? Bọn họ nhất định muốn thông qua cô mà thực hiện toan tính, nhưng lại bị một câu của Lê Đại Hành hất tung cả thế cờ rồi.

Lê Đại Hành nhất định không phải là vị vua tầm thường đâu. Ánh mắt sắc sảo kia, nhất định không để cho ai sai khiến!

-Sao thế? Sao lại im lặng? Chẳng lẽ nhất định phải gả cho Nam Phong vương? Chẳng lẽ...

Câu nói bỏ dờ của Lê Đại Hành là cả sân tiệc im bật đi.

Đông Thành vương nhếch mép cười. Phen này chỉ cần ngồi nhìn đám người họ Lý kia tự sinh tự diệt rồi.

Chí Trung lúc này mới cất tiếng tâu. Y chau mày.

-Phụ hoàng, con vẫn chưa muốn yên bề gia thất. Xin người thu lại ý định ấy.

Hoài An ngược mắt nhìn y, tên này, là đang muốn giúp cô sao? Hay giữa họ lại có một âm mưu gì khác?

-Long Đĩnh! Con cũng đã mười tám tuổi, còn chưa muốn lập vương phi hay sao?

Hoài An nghe như sét đánh ngang tai. Cô thấy tim mình như ngừng đập vậy.

Long Đĩnh...Lê Long Đĩnh?

Vị vua bạo tàn, hoang dâm, đổ đốn và đần độn? Vị vua bị oán trách nhiều nhất trong lịch sử Việt Nam? Người đã đẩy nhà Lê đến bờ vực thẳm.

Nhưng nhìn tên Lê Chí Trung đó cũng đâu đến nỗi tệ hại như vậy? Lê nào hẳn còn ẩn tình gì khác so với những dòng lịch sử kia?

Hoài An ngỡ ngàng xâu chuỗi lại những mảnh kí ức rời rạc về môn Sử. Vậy là sau này, Công Uẩn sẽ cướp ngôi từ tay Lê Long Đĩnh sao?

Cô sẽ phải gả cho hắn sao?

-Phụ hoàng!

Lê Đại Hành ngược mắt về phía Công Uẩn đang cúi mặt, cả sư Vạn Hạnh cũng trầm ngâm. Ông nhếch mày.

-Vậy theo ý ta, chọn ngày lành tháng tốt, gả Lý tiểu thư làm chính thê của Khai Minh vương, ban cho Khai Minh phủ!

-Tôi không đồng ý!

Hoài An đứng phắt dậy. Cô trừng mắt nhìn vua, cô không chấp nhận bị vùi dập bởi xã hội phong kiến cổ hủ này!

Công Uẩn vội chạy đến chỗ cô, nắm lấy cánh tay cô kéo lại.

-Xin bệ hạ tha lỗi, Hoài An tính tình còn thơ dại..

-Tướng quân không cần phải nói, ta hiểu.

Lê Đại Hành vẫn nhìn Hoài An bằng ánh mắt hiền lành, nhưng sao cô lại thấy thâm sâu vô cùng.

-Tiểu thư chẳng lẽ thấy Khai Minh vương không đủ xuất sắc hay sao?

-Tôi...

Chí Trung bước ra khỏi bàn tiệc, chấp tay nói lớn.

-Xin bệ hạ thu hồi ý chỉ. Thần nhi vốn tính tình ham thích tự do, e là sẽ để Lý tiểu thư chịu nhiều thiệt thòi, xin người...

-Vậy thì ta muốn con nhân cơ hội này yên bề gia thất, khai chi tán diệp cho dòng họ Lê. Con thấy có đúng không?

-Nhưng mà..

Lê Đại Hành đưa tay về phía y, ánh mắt nghiêm nghị đi. Chí Trung cắn răng không nói nữa.

-Bệ hạ, tôi cũng là con người, cũng có quyền được lấy người mình yêu!

-Người nói cái gì?

Đôi mày Lê Đại Hành chau sát. Hoài An còn toan nói gì đó, nhưng Công Uẩn đã kéo cô ra sau mình, y chấp tay tâu.

-Xin bệ hạ bớt giận. Thần xin thay mặt Hoài An cảm tạ long ân.

Sư Vạn Hạnh cũng cúi đầu.

-Nếu đã là tâm ý của bệ hạ, thần cũng không dám từ chối. May mà tứ tình của Hoài An cũng hợp với Khai Minh vương, nhất định sẽ vợ chồng ấm êm hòa thuận.

Hoài An nghiêng răng giật tay khỏi Công Uẩn. Cô ngược nhìn Chí Trung đang đứng phía trước mặt vua, ánh mắt y càng tối tăm lạnh lẽo. Bọn người này rốt cuộc là âm mưu đến nhường nào, xảo trá đến nhường nào?

Hoài An đi đi lại lại trong căn phòng khóa kín. Cô tức giận nhìn quanh, căn phòng này đã cất hết những dụng cụ có khả năng cắt đục hay dây nối. Đúng là miệng nói là đưa cô về phủ nghỉ ngơi đợi ngày thành hôn, ai ngờ lại là giam lỏng cô trong căn phòng lộng lẫy, bên ngoài còn có thị vệ đứng canh.

Đáng chết. Hoài An nhìn quanh, cô chỉ thấy một ánh nến leo lắt. Cô nhìn quanh rồi chạy lại lấy ánh nến đó, cho vào vải rèm mà đốt lên.

-Muốn nhất đặc công hả? Làm rồi!

Hoài An chạy lại chỗ thau nước rửa mặt, túm lấy chiếc khăn thấm nước rồi che lên mặt, cô ra sức quạt khói cho bay đi.

-Có mùi khét! Cháy rồi!

Bên ngoài nháo nhào cả lên. Hoài An liền chạy tới, cô đập cửa thật mạnh, tiếng khóa rơi ra, cánh cửa mở toang.

-Tiểu thư! Không sao chứ?

Gia nô hốt hoảng đỡ lấy cô rồi nhanh chân chạy vào dập lửa. Cô xua tay rồi nhân lúc bọn người hoảng loạn mà chạy đi mất.

Nhưng vừa chạy đến ngang vườn cây bonsai, cô đã sững người nhìn Công Uẩn đứng đó, chắp tay sau lưng, mắt trôn trôn nhìn một thân cây uốn thành hình rồng.

Cô mím môi. Y đã lừa dối cô, đã lợi dụng lòng tin của cô để phục vụ cho một âm mưu chốn quan trường. Cô toan chạy đi.

-Nàng đứng lại.

Y còn có tư cách bảo cô đứng lại? Hoài An quay phắt người trần trối nhìn y. Công Uẩn bất giác thở dài, gương mặt y cơ man là khổ tâm chông chênh.

-Kế đốt nhà để trốn thoát, cũng không tồi.

Cô cười khinh khỉnh. Đến lúc nào rồi mà y còn có thể dè bủ cô như thế. Hoài An quay đi. Công Uẩn lao đến túm lấy cánh tay cô.

-Nàng định đi đâu?

-Anh không cần biết!

-Hoài An nàng đừng như vậy, ta có nỗi khổ của riêng ta.

Hoài An giật phăng tay ra, cô tức giận nhìn y, bằng ánh mắt căm phẫn của một nữ nhân bị chính tình lang của mình lừa dối.

-Anh lừa tôi, còn nói đến nỗi khổ của mình.

-Hoài An, ta biết nàng nhất định hận ta. Chính ta cũng hận bản thân ta. Nhưng ta làm vậy là vì đại cuộc.

-Anh bắt đầu nói chuyện giống trong phim rồi đó. Gì mà đại cuộc. Chẳng qua anh chỉ muốn làm vua chứ gì?

Công Uẩn tiến tới ôm lấy cô vào lòng. Mặc cho Hoài An đánh y, y vẫn can đảm ôm lấy cô.

-Nghe ta giải thích một lần thôi, được không?

-Không cần!

-Hoài An!

Công Uẩn ôm chặt lấy cô, giọng y run rẩy mà đau đớn quá. Cô thần thờ buông thõng hai tay, ánh mắt ngược nhìn y đang đau đớn.

Chẳng lẽ y mang một nỗi đau không thể nói? Rốt cuộc là tại sao?

-Hoài An, chỉ một năm thôi, ta xin nàng, hãy đợi ta một năm thôi.

-Rốt cuộc là vì sao Công Uẩn, anh phải nói rõ với tôi!

-Nàng chỉ cần làm vợ Khai Minh vương một năm thôi, ta nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đó, rồi chúng ta sẽ mãi mãi được ở bên nhau.

-Những lời này của anh, anh muốn tôi tin anh nữa sao?

Công Uẩn gục trên vai cô, bàn tay y run rẩy. Hoài An cảm thấy rất đau. Cô bị y lừa dối, nhưng vẫn không cách nào đẩy y ra.

-Ta phải vì giang sơn, vì nghiệp nhà họ Đinh, họ Lý.

Liên quan gì họ Đinh? Cô không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu.

-Quốc sư gả nàng cho Nam Phong vương là để nàng giúp ta.

-Giúp anh? Tôi lấy người khác thì giúp anh cái gì!

Công Uẩn trầm ngâm. Y cúi gầm mặt. Quả thật, y không biết nói thế nào để cô không trách y hèn hạ, bạc tình.

-Anh cứ nói đi.

Hoài An biết bãm sinh mình vô lệ, nhưng hóa ra đứng trước y, cô vẫn thấy mình yếu đuối. Cô muốn đối diện, cũng là muốn y đối diện. Họ rất

cuộc đang phải chống chọi với điều gì, cô thực sự muốn biết.

-Nếu có nàng làm dâu Nam Phong phủ, sẽ dễ bề thao túng Nam Phong vương.

Hoài An đã sớm nghĩ ra trong đầu. Hóa ra sự thật lại hết như thế...Cô thần thờ nhìn y, cuối cùng Hoài An cũng khóc. Công Uẩn vội vàng đưa bàn tay lạnh ngắt lau đi nước mắt cô.

-Ta cũng...

-Anh như vậy là muốn để tôi làm con tin?

-Không Hoài An, ta nào muốn...

-Anh cứ nói anh không muốn, vậy sao anh không biết đấu tranh? Công Uẩn..

-Nàng nghĩ để nàng làm vợ kẻ khác, ta không đau sao? Huống hồ bây giờ nàng lại còn bị gả cho Khai Minh vương, kẻ thù lớn nhất của ta?

Hoài An biết, ánh mắt y không hề giả dối. Nhưng biết làm sao bây giờ, cô không thể lấy Lê Long Đĩnh, vị hôn quân bạo tàn đó! Cô không thể vì y mà lấy kẻ mình không yêu.

-Ta chỉ xin nàng, một năm thôi, có được không? Giúp ta ở bên cạnh hẳn, khâu vá quần áo.

-Đợi sao? Đợi điều gì chứ?

-Đợi đến ngày ta lấy được giang sơn!

Câu nói của Công Uẩn làm Hoài An sửng sốt. Thì ra, từ lâu trong lòng Lý Công Uẩn đã nhen nhóm ý định đoạt lấy ngai vàng rồi.

NGÀY HOA LƯ' NGU'ỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

8. Rời Xa

Hoài An nhìn mình trong gương đồng.

Hôm nay, cô trở thành tân nương trong ngày đại hôn thời phong kiến.

Công Uẩn đã nói, y nhất định sẽ làm vua, và cô cũng biết thế. Đợi đến ngày y giành lấy quyền lực tối cao rồi, y sẽ cứu cô đi.

Nhưng làm vợ Lê Long Đĩnh sao? Lê Long Đĩnh cũng sẽ làm vua, nhưng làm vua bao nhiêu lâu? Rồi Công Uẩn sẽ giữ đúng lời hứa một năm đó chứ?

Cô tin Công Uẩn, toàn tâm toàn ý tin y. Cả cuộc đời cô sống chưa từng tin ai, chỉ tin y.

Hôm nay, lễ đại hôn cả Hoa Lư tấp nập người xem rước dâu, nhưng không có lấy hình bóng Công Uẩn.

Hoài An ngồi trong phòng. Cô nhìn khắp nơi đều là màu đỏ, lòng lại càng náo nức hơn.

Không biết bây giờ Công Uẩn đang ở đâu, y đang đau khổ nhường nào...

Cánh cửa mở toang ra, mùi rượu nồng nặc tràn vào cả căn phòng. Hoài An cắn răng trông ra ngoài, cô đứng dậy trừng mắt nhìn Chí Trung.

Chí Trung dẫu mùi rượu có nồng, nhưng gương mặt y vẫn không một tia biến sắc, vẫn lãnh đạm cố hữu. Cô thật sự không biết rốt cuộc tên này ngày bé đã bị đứt dây thần kinh nào rồi.

Chí Trung không nói, cũng chẳng nhìn cô. Y đi lại góc phòng nơi chậu nước rồi vốc nước rửa mặt.

Hoài An vẫn dăm dăm theo dõi nhất cử nhất động của y.

Chí Trung lau mặt, rồi y tiến đến phía giường. Hoài An nheo mắt, đưa tay vào thế thủ.

-Lại còn muốn đánh nhau à?

Cô cắn răng nhìn y đi lướt qua mình, ném cả thân hình xuống chiếc giường trải đệm đỏ tươi.

-Đêm nay bốn vương rất mệt, muốn đánh thì cô tự đánh một mình đi.

Hoài An nghi hoặc nhìn y. Không phải tên này vờ ngủ đó chứ?

-Một là nằm xuống ngủ, hai là đứng ra xa, ánh mắt của cô làm ta phát ốm.

Cô nghiêng răng, tiến lại giật lấy chiếc chăn bông cũng màu đỏ. Nhưng bàn tay kia đã nhanh chóng cướp lấy, giữ chặt nó.

-Anh?

-Phủ của ta, phòng của ta, chăn cũng của ta, cô có tư cách gì mà cướp?

Hoài An dùng hết sức bình sinh kéo mạnh chiếc chăn. Chí Trung nheo mắt, y giật phăng lại, kéo cả người Hoài Anh ngã nhào xuống giường.

Hoài An trừng mắt nhìn mình đang đè lên Chí Trung, ánh mắt y đầy ý cười. Cô vùng người cố ngồi dậy, bàn tay y ôm lấy eo cô ấn xuống.

-Anh làm cái gì..

-Không ngờ cô lại là thiên kim nhà họ Lý nhỉ, thật tài tình.

-Sao?

-Thủ đoạn này của Lý Công Uẩn cũng không phải là tệ.

Hắn nghĩ cô gặp và cứu hắn ở Châu Đẳng là do có sắp đặt sao? Tên này quá tự tin rồi!

-Đồ tự cao!

Cô hất phăng tay y ra, ngồi dậy.

Nhưng Chí Trung nhanh như cắt nắm lấy cổ tay cô, lật người đè cô nằm xuống giường.

-Anh làm...

-Phải rồi nhỉ, cô làm ta nhớ, đêm nay là đêm tân hôn mà, đâu thể để nhà họ Lý thất vọng vì ta để cô chặn đơn gối chiếc được?

Hoài An vùng vẫy, Chí Trung phải ra sức ghì lấy cô.

-Cũng khỏe phết nhỉ?

Y hạ đôi môi mình xuống hôm cổ cô, càng làm Hoài An vùng vẫy điên cuồng.

-Bỏ tôi ra, đồ háo sắc, đồ..

-Bên ngoài đang có người theo dõi, cô giỏi thì la lớn nữa đi.

Chí Trung bất ngờ nói bên tai cô, giọng y bỗng lạnh lẽo gai người. Hoài An nhắm mắt nhìn ra xa, nơi cửa ra vào xuất hiện một bóng người ngồi thụp bên dưới.

-Là người của bệ hạ hay người của Quốc sư còn chưa rõ, ta khuyên cô tốt nhất nên ngoan ngoãn mà đi ngủ đi!

Nói dứt câu, Chí Trung ngồi thẳng dậy, dứt khoát rời khỏi cô. Hoài An ngồi dậy, nhìn y phất tà áo đi về phía phòng nhỏ bên cạnh mà lấy ra một bộ chăn mới.

-Xuống sàn ngủ đi.

-Sao?

Cô nhếch mày nhìn y. Tên này quả thật là hết thuốc chữa rồi sao?

-Không lẽ cô muốn ngủ chung một giường với bốn vương?

Hoài An liền túm lấy bộ chăn, ngồi phịch xuống sàn trải chăn.

Chí Trung nhếch đôi môi ma mị, y khụy xuống ngang cô, đưa tay xoa đầu cô như vuốt ve một chú cún.

-Phải như vậy mới xứng đáng làm Khai Minh vương phi chứ?

Hoài An hất tay y ra, cặp mắt căm giận tột độ. Nếu không phải vì Công Uẩn, cô nhất định sẽ liêu chết với hắn.

-Không được tắt nến!

Hoài An nói với theo y. Chí Trung nhìn cô rồi lẳng lặng leo lên giường, quay lưng về phía cô mà nhắm mắt.

Đợi đến chừng nửa tiếng sau, Hoài An mới dám nằm xuống, cô mím môi nhìn tấm lưng to lớn của y. Thật ra, hẳn dầu bạo tàn nhưng đâu làm gì cô. Hẳn là Lê Long Đĩnh hoang dã vô độ như sử sách nhắc đến đó sao? Hay là vì cô là người nhà họ Lý nên hẳn mới dè chừng cô, không động đến cô?

Hoài An vội lắc đầu. Tốt nhất là như vậy, cô muốn mình không dây dưa với hẳn, đến cuối cùng cô vẫn phải về bên Công Uẩn.

Hoài An bước vào đại sảnh đã thấy Chí Trung ngồi đọc sách. Y vừa ngược mắt nhìn cô, tự nhiên trên gương mặt ngàn năm băng lãnh ánh lên một tia cảm xúc.

Hôm nay Hoài An khoác lên người trang phục vương phi. Cô mặc chiếc áo viên lĩnh cổ tròn màu trắng non, áo đối khảm bằng voan trắng như tuyết, dài lết đất. Tóc cô nửa trên vấn cao, cài chuỗi hạt ngọc trai, nửa dưới xõa hiền hòa, dài đến thắt lưng.

-Sao thế?

Chí Trung đặng hăng, y đặt lại quyển sách lên bàn rồi đứng dậy xốc lại y phục.

-Đúng là, có cần phải dành cả ngày cho cô chuẩn bị luôn không?

Hoài An khó chịu nhắc tay áo. Ống tay áo gì mà dài thế này, làm gì cũng đụng cái này cái kia. Cô liếc mắt nhìn theo cái tên cao ngạo kia đang nhanh chân bỏ đi. Biết rõ là cô đuổi không kịp nhưng vẫn cố tình đi nhanh như gấn tên lửa! Hoài An thu hết bực bội vào trong, uống công hôm nay cô mặc đồ đẹp, không thềm so đo với hẳn!

Hoàng cung mở rộng trước mắt, diễm lệ vô vàn.

Thật ra trước nay cô chưa từng đến thăm những di tích như cố đô Huế, chỉ thông qua tranh ảnh mà biết thôi. Hôm nay đứng trước kinh thành Hoa Lư thời kì hoàng kim, quả là mở mang tầm mắt.

Chí Trung nhếch mày nhìn cô đang ngả nghiêng nhìn quanh.

-Cũng xem ra là biết thưởng cảnh.

Cô hừ lạnh liếc mắt nhìn y. Kể ra hôm nay cô mới có dịp nhìn kĩ y trong bộ hoàng bào, trông...cũng không tệ mà. Hoài An liền lắc mạnh đầu. Nhất định phải tinh táo, hẳn ta cậy mình có nhan sắc nên lúc nào cũng xem thường người khác.

Bỗng dưng, y nắm lấy tay cô. Hoài An giật mạnh, nhưng bàn tay y vẫn ngoan cố giữ lấy.

-Anh muốn c..

Chí Trung bỗng ôm lấy vai đẩy cô vào lòng mình.

-Ha ha, nàng cũng thật vui tính!

Cái gì?

Hoài An ngấu nghiến nhìn y. Nhưng chưa để cô nói gì, Chí Trung đã buông vội cô ra, làm vẻ mặt hoảng hốt cúi đầu chào.

-Thần nhi kính chào mẫu phi.

Hoài An giật mình nhìn người phụ nữ trước mặt, đầu đã điểm bạc, tóc chất cao, gắn rất nhiều trâm ngọc và cài vàng. Người này Lê Chí Trung gọi là mẫu phi? Vậy cô phải gọi là mẫu phi sao?

Chí Trung quay đầu nhìn rồi trừng mắt với cô. Hoài An vội à lên rồi cũng chấp tay hệt như Chí Trung làm.

-Thần nhi cũng tham kiến mẫu phi.

Người phụ nữ quyền quý kia nghếch mặt nhìn cô. Chí Trung á khẩu, y quay sang giữ lấy hai tay cô hạ xuống, để hai bàn tay cô nắm hờ lấy nhau. Y dùng chân huých nhẹ lên bắp chân cô. Hoài An à lên rồi mới cung kính khuyu người chào lại.

-Chắc là con bé vừa vào cung nên chưa quen phép tắc. Thôi, đến gặp phụ hoàng con đã.

-Vâng thưa mẫu phi.

Đợi mẹ của Chí Trung đi trước rồi, cô mới thả lỏng hai vai.

-Cái thời này đâu ra mà lắm quy tắc thế?

Chí Trung đặng hăng rồi lại túm lấy tay cô.

-Tốt nhất trước mặt phụ hoàng ta cô nên tỏ ra thân thiết với ta.

Cô toan hỏi tại sao, đã bị ánh mắt như thiêu đốt kia chặn họng.

-Thần nhi tham kiến phụ hoàng.

Hoài An theo vào cùng Chí Trung, cô cũng nhìn theo y mà vái lạy Lê Đại Hành rồi ngồi xuống cạnh y trên chiếc bàn phía bên tay phải.

-Thấy vợ chồng hai con ân ái thế này, trăm cũng an tâm.

Ân ái cơ đấy. Hoài An cười mỉa mai nhìn Chí Trung. Y chỉ chấp tay tâu.

-Để phụ hoàng lo lắng, là thần nhi bất hiếu.

-Ta nghe nói hôm qua con và Long Việt, Long Tích uống rượu đến tận khuya. Có chuyện gì mà nói đến trễ nãi cả giờ lành thế?

Rõ ràng là hẳn cố tình để cô đợi, rồi lại để cô ngủ dưới sàn!

-Anh em chúng con mỗi người trấn giữ một phương, lâu ngày gặp lại nên hàn huyên tâm sự là lẽ thường tình.

-Vậy, Hoài An, con có điều gì không vừa lòng không?

Hoài An giật mình nghe gọi tên, cô tròn mắt nhìn Lê Đại Hành. Lúc này đến đây cô đã soạn ra trong đầu biết bao nhiêu thứ để nói, nhưng cách nói văn vẻ cổ trang thế này, cô không nói được đâu.

-Dạ không ạ.

Chí Trung cười hiền quay sang nhìn cô. Còn dám cười!

-Long Đĩnh tính tình cố chấp khó bảo, sau này hai đứa con phải cố gắng hòa hợp nhau nghe chưa?

Nghe mẹ của Chí Trung nói, cô cũng chỉ biết gượng gạo cười rồi diễn vở phu thê ân ái với hẳn. Y nắm tay cô, cô cúi lên tay y nắm dấu móng tay đỏ lừ.

Tên này mà cố chấp khó bảo sao? Theo cô thấy rõ ràng là đa nhân cách! Sao hẳn không giở thói lưu manh lúc ở Châu Đẳng, lúc ở phòng tân hôn ra cho cha mẹ hẳn xem! Ais, cô học tâm lý tội phạm học cũng chưa từng thấy trường hợp nào như hẳn!

Mẹ của Chí Trung cô không biết là phi hay hoàng hậu gì, nên cô cũng chẳng dám gọi, chỉ dạ vâng thôi. Bà rất hiền, rất phúc hậu. Dù tuổi đã cao nhưng nét đẹp vẫn còn đó, rất rõ. Chẳng trách vua Lê Đại Hành sủng ái bà đến tận hôm nay.

Hoài An nhấp một ngụm trà sen. Cô trừng mắt, quay sang Chí Trung. Y nhếch mày ghé sát cô.

-Ngon hết xây luôn!

Chí Trung đặng hăng rồi dịch ấm trà qua ngay tầm cô. Chăm chú nghiên cứu trà như vậy, chắc chỉ có mỗi cô thôi. Bất chợt, y phì cười.

-Vậy, khi nào hai đứa định sinh một đứa cháu nội cho ta đây?

Hoài An bị dọa cho một trận sặc lên đến não. Cô trừng mắt nhìn mẹ Chí Trung đang mỉm cười với ánh mắt đầy hy vọng, cả vua Lê Đại Hành nữa.

-Mẫu phi, chúng con vẫn còn trẻ.

Phải đó! Bọn người này bắt cô tảo hôn còn chưa đủ tội đi tù hay sao? Sang Tết nay cô mới mười bảy tuổi!

-Nhưng con xem, đến cả Long Cân em con cũng đã có hoàng tôn rồi.

Chí Trung quay sang nhìn Hoài An đang trừng mắt, y nhếch mày khiêu khích, cô mím môi. Chí Trung vờ đưa tay vuốt tóc cô, tìm cơ ghé sát cô.

-Lần này, ta cứu cô, nhất định phải nhớ nợ ta một mạng.

Cái gì chứ? Cứu?

Y nhếch môi cười rồi quay sang mẫu phi đang hài lòng cười.

-Mẫu phi, phụ hoàng, chúng con chỉ vừa mới thành thân, quãng đường phía trước vẫn còn dài, vẫn là nên tận hưởng một chốc đã.

Lê Đại Hành bật cười lớn, ông vuốt râu chỉ tay về phía Chí Trung.

-Đúng, đúng không sai rồi! Ngày xưa mẫu phi con cũng từng có suy nghĩ như thế!

Mẫu phi của cô hiền hậu quá, mặt ửng đỏ rồi dịu dàng nhìn Lê Đại Hành. Trên đời này lại có ánh mắt tình thâm đến thế sao? Dù cả hai đã nhắm nheo

đuôi mắt, nhưng vẫn trong ngần tình yêu?

Tự nhiên Hoài An thấy lòng man mác buồn. Cô cũng khát khao tình cảm đó, cùng một người sống đến đầu bạc răng long.

Chí Trung nhìn cô, thu vào lòng cặp mắt rữ xuống như con thỏ con buồn bã.

-Nhưng mà...

Bất chợt, giọng của Lê Đại Hành trầm hẳn đi. Hoài An ngược mắt nhìn ông, thấy ông đang hướng thẳng về mình.

-Vợ chồng sống với nhau phải có chữ nghĩa, chữ tình. Giả như không có tình, thì phải có nghĩa.

Câu nói của Lê Đại Hành làm Hoài An im bật đi. Chí Trung nheo mắt nhìn cô, rồi cũng vội cười, xua đi không gian bỗng dưng căng thẳng.

-Lời của phụ hoàng chí phải, thần nhi xin ghi nhớ.

Nhưng Hoài An thì không. Cô cúi đầu cười với Lê Đại Hành, nhưng thâm tâm cô lại bắt đầu phòng bị.

Lê Đại Hành đã nghi ngờ cô. Nhất định đã nghi cô là nội gián của họ Lý cài vào hoàng thất. Cũng tốt, xem như cô cũng không phải là kẻ đánh úp gì. Trước cô làm ở đội đặc nhiệm Sài Gòn, cũng đã từng làm nội gián một đường dây buôn lậu, nhưng lần này quá nguy hiểm rồi. Đồng đội cô, không biết làm cách nào mà cứu cô khỏi hang hùm đây?

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

9. MƯU KẾ

Hoàng cung rộng bao la, mái đình trùng trùng điệp điệp, ngập trong hương cỏ mùi hoa. Chí Trung không đưa cô về ngay mà dắt cô đi thăm thú một vòng.

Nếu cô nhớ không lầm, cố đô Hoa Lư đến thời hiện đại chỉ còn là một mảnh tàn tích. Vậy xem ra cô là người may mắn nhất rồi.

Hoài An chạy đến một mỏm đá trong ngự hoa viên, cô cố chồm người lên để ngồi trên ấy. Nhưng chiều cao của cô ở thời đại này lại vô cùng hạn chế mà.

Nhưng rồi, Hoài An giật mình thấy cả cơ thể lơ lửng trên không trung. Chí Trung ôm ngang người cô, nhắc cô ngồi lên mỏm đá ấy.

-Hình như cô nặng thêm rồi đấy.

Hoài An cắn răng nhìn tên con trai đang vỗ vỗ lên lưng. Hắn chỉ lôi cô lên ngựa có một lần, vậy mà nhớ được cả trọng lượng của cô sao?

Chí Trung lúc này mới chống tay lên mỏm đá, ghé đầu sát mặt cô. Y rất cao, cô ngồi trên mỏm đá mà đã vừa vịn cao ngang y rồi.

Hoài An ngả người ra sau, mắt trừng lên phòng thủ.

-Lại muốn làm gì?

-Ta làm gì vợ ta, ai ngăn được sao?

-Này anh biết tôi còn đang ở tuổi vị thành niên không hả?

Y nhếch mày, càng tiến sát hơn. Hoài An chống tay ra sau đỡ lấy. Đúng là, leo lên đây làm gì không biết, vào bẫy của hắn rồi.

-Thì đã sao?

-Thì phạm pháp chứ sao?

-Cô là vợ ta, ta làm gì mà phạm pháp?

Hoài An á khẩu, cô túm lấy cổ áo ý đẩy y ra.

Chí Trung đứng thẳng lại, môi giảo hoạt cười rồi xoa đầu cô.

-Lúc này, cô còn nhớ cô nợ ta một mạng chứ?

Hoài An nheo mắt, hắn lại định giở trò gì đây?

-Đi thôi, chúng ta đi xem kịch hay.

-Đi đâu?

Chí Trung đi ra trước mặt cô, đưa hai tay ra.

-Bám vào ta đỡ cô xuống.

Cái tên này, sao tự dừng lại dụ dàng như thế? Cô mím môi rồi đẩy tay y ra.

-Được rồi, tôi tự xuống được.

-Váy áo dài thế kia, cô nhảy xuống là đập phải đấy.

Hoài An cắn môi. Cô thở hắt ra rồi đỏ mặt vòng tay qua cổ y. Chí Trung nhếch môi cười, vòng tay qua eo cô ôm xuống. Hoài An ngả hẳn người vào

lòng y, cô bối rối cố đứng thẳng dậy, nhưng vòng tay y ấn chặt cô vào lòng mình.

-Anh làm...

Bất chợt, y quay phắt sang bên kia, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên đến lạ.

-Ô, Lý Tương quân đây mà?

Hoài An sững sờ quay sang, đã thấy ánh mắt Công Uẩn đau lòng đổ lên cô. Phía sau y có cả Quốc sư nữa. Quốc sư thấy Chí Trung đang ôm lấy cô thì lắc đầu quay đi.

-Anh bỏ...

Cô hoảng loạn nhìn Công Uẩn với ánh mắt u uất kia, nhưng Chí Trung lại ra sức ghì lấy cô trong lòng mình.

-Khấu kiến Khai Minh vương.

-Ta nghe đâu Quốc sư và Lý tướng quân hay đến Ngự uyển thưởng trà đàm đạo, quả nhiên là gặp ở đây.

Hoài An trừng mắt nhìn chàng trai đang ôm lấy mình, cô thần thờ, ánh mắt mang theo sự hụt hẫng đến điếng người.

Hắn nào có lòng tốt dắt cô đi thăm thú hoàng cung? Hắn chẳng qua chỉ là muốn dẫn mặt Lý Công Uẩn và Quốc sư Vạn Hạnh mà thôi!

Hoài An vùng người, thoát khỏi y. Bỗng dưng cô lại thấy ánh mắt Chí Trung sa sầm đi khó hiểu.

Quốc sư lúc này mới quay lại.

-Thấy Hoài An và vương gia hòa thuận như thế, bốn sư cũng yên lòng.

Công Uẩn nuốt cay đắng, y không thể cười nổi, chỉ biết chấp tay chào Chí Trung rồi quay phắt đầu đi. Hoài An đau đón nhìn bóng lưng y cô độc quá, mà cô chẳng cách nào chạy đến bên ôm lấy y.

Chí Trung nhếch mép cười, quay người che khuất đi bóng Công Uẩn đã đi xa. Ánh mắt y ngập trong mưu mô và gian xảo.

-Sao? Xót xa rồi à?

Hoài An không nói, chỉ cắn phần nhìn y.

-Nếu xót xa như vậy, sao ngay lúc đó không nắm tay nhau bỏ trốn đi? Để bây giờ ta đỡ phải đau đầu vì họ Lý?

Cô ngấu nghiến nhìn y khinh khỉnh cười. Làm sao có thể bỏ trốn? Công Uẩn phải ở lại để lấy ngai vàng từ tên rắn độc như anh!

Chí Trung cúi người ngang tầm cô, đưa tay xoa đầu. Hoài An ngoan cố hất tay y ra.

-Được rồi, Khai Minh vương phi. Ta nói cho cô biết, những gì cô và họ Lý kia âm mưu, đừng tưởng ta ngu muội không hay. Chỉ cần là ta muốn, đều có thể đem cô và đám phản tặc họ Lý kia xử tử!

Hắn là con rắn độc! Còn hơn tất cả những tên tội phạm cô đã bắt giữ ở thời hiện đại! Lê Long Đĩnh mấy đời vẫn sẽ luôn là Lê Long Đĩnh. Hung ác, bạo tàn, chỉ duy có đần độn là không! Lê Chí Trung, hắn đã hiện nguyên hình là một Lê Long Đĩnh rồi!

Chí Trung thẳng người rít một hơi thật sâu, y kéo cô vào lòng mình.

-Trách thì trách tên Quốc sư đó đi, còn dám động thủ trước mặt hoàng thượng? Phụ hoàng biết Long Việt hiền lành, nhất định sẽ bị cô lợi dụng

nên mới nhanh trí giao cho ta. Được lắm, nếu vậy, ta giúp cô hoàn thành mục đích của mình.

Hắn như vậy là có ý gì? Vừa biết cô là nội gián, lại vừa để cô ở lại bên cạnh. Lê Chí Trung, anh như vậy là quá tự cao, hay là quá ngu ngốc rồi?

-Tiểu thư, người nhất định phải làm được.

Hoài An cúi thấp áo choàng, gật đầu với tên gia nô kia. Hắn cúi đầu rồi lẩn vào đám đông trên phố.

Công Uẩn đã tức giận rồi, bây giờ chắc chắn y đã hạ quyết tâm giành được quyền lực về tay mình. Y muốn cô lợi dụng Chí Trung mà điều tra về một kì án, mang tên cái chết của vua Đinh Tiên Hoàng và người con Đinh Liễn.

Hoài An thở dài. Vụ án cũng đã cách nay mấy chục năm, thời này còn thô sơ về thông tin và ghi chép, làm sao cô điều tra đây.

Hoài An vừa quay đầu đã va vào một lồng ngực rắn chắc. Cô ôm trán ngược lên, đã thấy Chí Trung đứng đó, nhếch môi cười giảo hoạt.

-Làm gì mà lén lút thế Khai Minh vương phi?

Hoài An vội quay đi, cô nghênh mặt.

-Có anh mới lén lút bám theo tôi thế này!

-Ta bám theo cô?

Y cười ngạo nghễ rồi túm lấy cánh tay cô lôi đi.

-Bỏ ra!

-Đang là ở giữa phố, ta là vương gia, cô là vương phi, cô có gan thì làm loạn đi?

-Tại sao lại không?

Cô giật tay khỏi Chí Trung, hất cằm nói. Y nheo mắt, xem ra cái gan cũng không nhỏ nữa rồi.

-Họ Lý cất công xây dựng cái danh như thế, cô muốn vì một mình cô mà hủy hoại cả sao?

Hoài An mím môi, cô im bặt đi. Chí Trung lúc này nắm lấy tay cô, nhếch môi cười hài lòng.

-Như vậy có phải tốt hơn không?

Phải nhin, cô nhất định phải nhin hẳn.

-A! Khai Minh vương và vương phi kia.

-Khấu kiến Khai Minh vương.

Chí Trung hiền từ đưa tay miễn lễ cho người dân trên phố. Cô cười mỉa mai. Nụ cười này hẳn vừa kiếm đâu ra thế? Tên suốt ngày ngiễn răng trợn mắt đâu rồi?

-Hoài An, nàng thấy tấm vải này có đẹp không? Ta lại thấy rất hợp với nàng.

Cô nổi da gà rồi, chỉ lắc đầu khẽ với y, nụ cười vẫn hờ hững như không.

-Ây da, vương phi thật là tốt số quá, lại lấy được người chồng chu đáo như Khai Minh vương.

Chí Trung phì cười xua tay rồi mua xấp vải kia, giao cho gia nô cầm.

-Vương gia, đây là con gái của già, mong vương gia để mắt tới.

Cô gái này trông lớn hơn cô, ăn mặc tươm tất, nét đẹp cũng mộc mạc thoát tục quá. Hoài An ngẫu nhiên nhìn tên mặt đá này lại còn cười tình với cô gái kia, làm nàng ta e thẹn cúi mặt mãi. Được lắm Lê Chí Trung, dám trước mặt cô đã nghĩ đến chuyện ngoại tình. Dù cô căm hận nhưng vẫn mang tiếng là vợ y, sau này còn mặt mũi nào mà nhìn người khác.

-Cảm ơn tấm lòng của già, nhưng mà ta làm vậy, vương phi không vui. Già xem, cái đồ cả tay ta rồi.

Y cười rồi giơ bàn tay vẫn đang nắm lấy tay cô, cô từ lúc nào vô thức cúi y đến đỏ lừ.

Cô gái kia ném ánh nhìn thất vọng về phía y, rồi ánh mắt thoáng căm phẫn về phía cô. Hoài An nghênh mặt. Muốn bắt nạt cô sao? Đừng hòng.

-Vả lại, bốn vương cũng không định lập năm thê bảy thiếp, một mình vương phi là đủ rồi.

-Ô, vương phi quả là có phúc quá.

Tự dưng, bàn tay đang cúi y của cô bỗng buông lơ. Chí Trung nhìn xuống bàn tay rồi nhìn cô, ánh mắt lấp lánh và đôi môi bỗng cười.

Sao thế? Hẳn chỉ là nói thế để lừa người thôi mà? Việc gì cô phải bận lòng?

Nhưng mà ánh mắt hẳn lúc nói, sao có thể chân thực đến thế?

Cô lắc đầu mạnh, nhìn theo gương mặt y đang mỉm cười chào những người dân xung quanh. Nhất định là giả, tên này, nếu hẳn sinh ra ở thời hiện đại nhất định là thủ khoa trường Sân khấu điện ảnh, nhất định!

Cánh cửa mở toang, Hoài An giật mình quay phắt đầu. Chí Trung bước vào, y ngồi xuống ghế, lấy quyển sách trong tay ra đọc.

Hoài An vội khoác thêm áo ngoài, mím môi đi lại chỗ y.

-Tối rồi anh đến đây làm gì?

Chí Trung nhếch đôi mắt tinh anh, mang theo ý cười.

-Cô nghĩ xem?

-Anh muốn chết à?

Chí Trung lật tiếp một trang sách, mắt dăm chiêu đổ trên những con chữ.

-Chỉ là muốn tìm chỗ đọc sách thôi.

-Anh về phòng anh mà đọc.

-Cô đuổi bốn vương?

-Đã biết còn hỏi?

Chí Trung rít một hơi rồi đứng dậy, tiến đến chỗ cô. Hoài An gan góc đối diện y, nhưng đến lúc y đã tiến quá sát, cô vội lùi lại. Cho đến khi y ép cô vào tường.

-Sao thế? Cái gan cô chạy đi đâu rồi?

Cô mím môi đẩy y ra, xoay đầu sang bên cố tránh y.

-Anh không nói chuyện mà đứng cách xa một mét được à?

Chí Trung túm lấy cằm cô, xoay đầu về phía đối diện.

-Thật ra ta chỉ đến để cảnh cáo cô, những gì cô làm, đừng tưởng bốn vương đây không hay biết!

Đúng ngay mà, Hoài An cắn răng. Tên gia nô vừa đi hẳn vừa vặn lại đến, chắc chắn là đã nghi ngờ rồi.

-Tôi không hiểu anh nói gì!

-Không hiểu sao, ta luôn cảm giác như cô rất kì lạ. Cô biết chút võ thuật, lại có cái gan không hề nhỏ, xem ra họ Lý đã đào tạo cô từ bé để trở thành một nội gián nhỉ?

Nhằm rồi nhé nhóc, chị đây là cảnh sát cục An ninh Việt Nam nhé!

-Anh bao nhiêu tuổi?

Mặt Chí Trung bỗng nhiên nghếch ra.

-Tôi hỏi, anh bao nhiêu tuổi!

-Cô sợ đến hồ đồ rồi à?

Y nhếch mày khó hiểu, càng làm cô nản chí. Tên này, bao nhiêu thì nói bao nhiêu đi, còn phải rề rà vậy sao?

Nhưng rồi cô sực nhớ, hình như trong yến tiệc khai xuân, Lê Đại Hành từng nói y đã mười tám tuổi!

Hoài An bỗng nhiên bật cười. Chí Trung nhăn mặt nhìn cô, rồi y cũng buông cả hai tay đang chống lên tường, lùi ra tránh xa cô đang cười ngặt nghẽo.

-Cô sợ đến hóa điên rồi à? Ta chẳng qua chỉ là...

Hoài An bỗng đặt tay lên vai y vỗ vỗ, cô lắc lắc đầu.

-Còn tưởng anh hơn tôi hay sao đó, ai ngờ cũng chỉ mới mười tám chứ mấy! Về học hành để còn thi đại học đi nhóc ạ.

-Nhóc sao?

Chí Trung nghếch mặt ra nhìn cô vẫn đang cười thỏa mãn. Y túm lấy gương mặt cô, gằn giọng thị uy.

-Cô dám gọi bốn vương như vậy?

-Thì đã sao, chị đây lớn hơn em nhiều nhé! Từ nay phải gọi là chị nhé!

Chí Trung giận điên người, y một tay nhắc Hoài An lên vác trên vai. Cô hoảng hồn túm lấy y, chới với trong không trung.

Y ném cô xuống chiếc giường trải đệm bông. Cô ôm đầu nhìn tên du côn vừa thả cô rơi tự do xuống.

-Này anh..

Còn chưa kịp hét lên, cả thân người to lớn của y đã phủ rạp lên người cô, cả ánh mắt như thiêu đốt của y, cũng hùng hực phủ lên cô. Hoài An thất kinh nhìn cổ tay mình đã bị y túm lấy, bằng một sức mạnh vô song đè xuống mặt giường.

-Anh anh anh...

-Còn dám gọi ta như vậy không hả?

Chất giọng y bây giờ như vọng về từ mấy trái núi, âm vang giận dữ. Hoài An vội lắc đầu mạnh. Muốn sống thì phải nhẫn nhịn, nhất định phải nhẫn nhịn.

-Biết rồi biết rồi, tôi trêu anh tí thôi mà, không cần phải như vậy đâu!

Chí Trung gằm gừ nhìn Hoài An rụt người lại, y hừ lạnh rồi ngồi dậy, quần chiếc đệm chung quanh Hoài An rồi vác lên. Cô hoảng hồn bám lấy tay y. Cái tên này mười tám tuổi mà khỏe như vâm vậy!

Y quăng cô cùng chăn nệm xuống sàn rồi leo lên giường.

-Này!

Hoài An ngấu nghiến, nhưng y vừa quay đầu lại, cô liền co người trốn trong chiếc chăn. Chí Trung nhìn cô, cắn răng kiềm nén nụ cười.

Lúc này y cũng không hiểu sao mình lại nổi nóng như vậy, y không muốn cô nghĩ y là đứa trẻ. Chết mất, lại nghĩ vợ vẫn rồi! Người như y không được phép yếu lòng, đặc biệt là trước nội gián của kẻ thù!

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

10. Khởi Án

Công Uẩn nhìn Hoài An, y lặng lẽ nâng cốc rượu mang đầy men say sâu não. Phất Ngân nhìn theo ánh mắt y, rồi nhoài người sà vào lòng y.

-Nàng làm gì thế?

Hoài An mím môi nhìn về phía đối diện. Cô cúi mặt xoay xoay trái đào trên tay. Chí Trung liếc nhìn xuống, rồi lại nhìn sang bên kia.

Tình cảnh này, thật khó chịu mà.

Lê Đại Hành vuốt râu cười lớn.

-Thấy vợ chồng các con hòa thuận như thế, Phất Ngân, phụ hoàng rất yên lòng!

Phất Ngân cúi đầu hiền dịu.

-Cảm ơn phụ hoàng đã lo nghĩ cho thần nhi. Hôm nay yến tiệc khuya quá, Phật Mã lại đặc tội không đến được rồi.

-Không sao không sao, thằng bé vẫn còn tuổi ăn tuổi lớn, phải ngủ cho đủ giấc mới khỏe mạnh.

Lòng Hoài An se lạnh, cô cố nuốt buồn phiền mà nâng cốc theo. Bất chợt, bàn tay to lớn thô ráp kia nắm lấy tay cô mà siết lấy. Hoài An ngược nhìn tên to xác đang ngồi thẳng người, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Cô rụt tay lại.

-Phụ hoàng quả là rộng lượng, tấm lòng của người Phất Ngân xin thay cho Phật Mã nhận lấy. Giá mà thiên hạ ai ai cũng có tấm lòng giống như người, không manh tâm hủy hoại gia đình của kẻ khác.

Câu nói của Phất Ngân làm cả thưởng lâu im bật. Lê Đại Hành nheo mắt nhìn con gái. Phất Ngân hướng cái nhìn đầy gai nhọn về phía Hoài An, tay bám riết lấy Công Uẩn.

-Nàng nói cái gì thế!

-Thiếp chỉ nói vu vơ thế thôi.

Hoài An cắn chặt răng, cô nhìn Phất Ngân mà chỉ dám cười chua chát. Công Uẩn càng không dám manh động, y thậm chí còn không thể nhìn về phía cô.

Chí Trung mỉm cười hướng về phía Phất Ngân mà nói.

-Trong ngày yến tiệc thế này, công chúa cũng không nên nói những chuyện khó nghe như thế.

-Sao bỗng dưng Khai Minh vương lại lên tiếng? Chẳng lẽ là..

-Ta thấy cả cái thưởng lâu này bây giờ đều đang hận câu nói của công chúa làm cho mất vui đấy. Công chúa nghĩ thế nào?

Công Uẩn lúc này mới thở hắt, quay sang Phất Ngân.

-Nàng đừng làm loạn nữa.

Rồi y đứng dậy, cúi đầu tâu lên Lê Đại Hành.

-Bệ hạ, Phất Ngân uống không ít rượu, nói năng hàm hồ, xin bệ hạ rộng lòng tha thứ.

Phất Ngân liếc mắt nhìn Hoài An rồi căn răng nhìn Chí Trung. Cứ nghĩ Chí Trung sẽ biết cô là nội gián mà hắt hủi, ai ngờ lại còn bênh vực! Nàng nâng cốc rượu rồi uống cạn. Công Uẩn có thể mù quáng, Chí Trung có thể mù quáng, nhưng nàng thì không!

Công Uẩn lặng lẽ tiến về phía rừng đào, nơi màu hồng nhẹ nhàng của cánh hoa, của mùa xuân, của hơi thở đất trời đang bao phủ. Nơi có một vạt áo màu tiên hồng trải dài hứng những cánh hoa rơi. Y trầm mặc nhìn Hoài An đang ngả đầu nhìn hoa rơi như mưa phùn, vương lại trên mái tóc mềm mại của cô.

Hoài An quay đầu, cô mím môi nhìn y đang nặng nhọc lê bước đến bên mình. Đã hai tháng cô chưa gặp lại, y đã gầy đi nhiều rồi.

-Nàng sao lại lạc đến đây?

Cả giọng nói của y, cũng kèm nén đau thương run rẩy.

-Chí Trung cùng các vương gia gặp riêng uống rượu rồi.

-Chí Trung?

Công Uẩn đau lòng. Khai Minh vương là kẻ thù lớn nhất của y, từ khi sinh ra đã luôn đối đầu với y. Nhưng cũng là kẻ y hiểu nhất. Khai Minh vương chỉ để những người hăn coi là đặc biệt gọi hăn là Chí Trung.

-Anh gầy đi nhiều đấy.

Công Uẩn thay đổi rồi. Y cười nhiều hơn những ngày ấy, nhưng chẳng phải là nụ cười ấm áp tâm can nữa. Giờ nụ cười y chua chát quá.

-Nghĩ đến nàng ở bên kẻ khác, ta không cam tâm. Nhưng cũng hèn nhát không cách nào xoay chuyển.

Hoài An lắc đầu. Cô ở bên Lê Chí Trung cuộc sống cũng không phải là khốn khổ, chỉ trừ việc lâu lâu hẫng lại đến phòng cô bắt cô ngủ dưới đất thôi.

-Anh cứ yên tâm hoàn thành nghiệp lớn, không cần lo cho em. Chuyện anh nhờ em, em đang ngầm điều tra rồi, chỉ tiếc là chuyện xảy ra cũng đã lâu, sợ phải mất một thời gian nữa.

Công Uẩn tiến tới ôm chầm lấy cô. Hoài An gục trong lòng y, để mặc bản thân yếu đuối.

-Ta không muốn nàng mạo hiểm, nếu không được thì thôi, nhất định phải lo cho an nguy của bản thân. Không có cách này thì có cách khác, nhưng nàng thì chỉ có một thôi.

Hoài An thấy mình như tan chảy, cô gật đầu khẽ.

-Anh phải tin ở em, em sẽ cố gắng. Dầu có là gì Lê Chí Trung cũng sẽ không làm hại em đâu. Em là người của phủ Quốc sư, nếu anh ta không muốn khai chiến với Quốc sư, nhất định sẽ nhẫn nhịn em.

Công Uẩn rời khỏi cô, an lòng mỉm cười.

-Nàng nói vậy thì ta yên tâm rồi.

Ánh mắt của Công Uẩn ban đêm lại như sao trời, lấp lánh mê hồn. Cô cười hiền gật đầu với y. Công Uẩn cúi đầu kề sát môi cô, bàn tay y ôm chặt lấy đôi vai nhỏ bé.

-Vương phi!

Hoài An giật mình đẩy Công Uẩn ra. Y quay phắt lại nhìn, vội thu hai tay lại.

Chí Trung nhếch mày nhìn hai người, trên mặt y xuất hiện một tia cảm xúc khó hiểu.

-Tìm nàng mãi không thấy, hóa ra là Lý tướng quân đã giúp ta rồi.

Công Uẩn gật đầu, gương mặt băng lãnh quay lưng rời đi.

-Đứng lại đó!

Hoài An sợ sệt nhìn về phía Chí Trung. Cô chưa từng thấy ánh mắt y giận dữ như vậy, ghê sợ như vậy. Công Uẩn quay đầu, neho mắt nhìn y.

-Khai Minh vương còn chuyện gì cần nói?

-Ta hy vọng tướng quân có thể nhớ rõ những lời Phất Ngân công chúa đã nói.

Câu nói của y vô cùng dứt khoát, lại vô cùng đáng sợ. Hoài An cố điều hòa nhịp thở, ngược mắt nhìn Chí Trung và Công Uẩn đang găm gờ nhìn nhau. Một chốc sau, Công Uẩn mới nghênh mặt mà đáp.

-Cảm ơn Khai Minh vương đã nhắc nhở, nhưng ai mới là kẻ đến sau hủy hoại, lòng vương gia ắt biết!

Chẳng để Chí Trung đáp, y đã quay phắt đầu bỏ đi.

Chí Trung hừ lạnh rồi quay sang nhìn cô. Hoài An lúng túng.

-Ngoài đây lắm muỗi quá nhỉ?

Cô phe phẩy ống tay áo rồi cầm đầu đi vào trong. Bàn tay Chí Trung to lớn giật mạnh cô lại, Hoài An mất đà ngã nhào vào lòng y, lại bị vòng tay y ghì chặt lấy.

-Anh lại...

-Cô muốn bốn vương tức chết sao?

-Anh...

-Đã dám nhân lúc vắng bốn vương mà gặp riêng tình nhân, lại còn dám không biết thân biết phận mà định làm điều xằng bậy!

-Xằng bậy gì chứ? Không có đâu!

Hoài An cố vùng vẫy thoát khỏi y, y càng điên cuồng siết chặt cô trong lòng.

-Anh bỏ ra đi, đau quá!

-Ta cảnh cáo cô, ngày sau còn dám gặp lại hần, cô đừng trách ta vô tình!

-Anh say rồi, bỏ ra đi!

Chí Trung đẩy mạnh Hoài An ra, cô loạng choạng, ngược ánh mắt căm phẫn nhìn y.

-Ta thừa biết cô đến Khai Minh phủ làm vương phi chỉ để thăm dò ta, thao túng ta! Nói cho cô biết, ta nhất định không để hạng người như cô đạt được mục đích.

Hoài An biết y say rồi, nhưng vẫn không hiểu sao thấy lòng mình uất ức. Phải rời xa người mình yêu còn chưa đủ hay sao? Lại còn ở đây nghe hần chì chiết. Nhưng lời hần nói đâu sai? Cô đến đây để làm nội gián, để giúp Công Uẩn theo dõi Nam Phong vương và Khai Minh vương. Cũng là để điều tra ẩn tình đằng sau cái chết của vua Đinh Tiên Hoàng nhằm hướng mũi giáo về phía Lê Đại Hành.

Cô muốn trách y nhưng không thể.

Hoài An bước vào Nội vụ phủ, đưa mắt nhìn một lượt những gian phòng. Hôm nay theo hẹn cô đến vấn an Lê Đại Hành và mẫu phi. Từ hôm cãi

nhau trong vườn đào ấy, Chí Trung dường như cũng ít ở cạnh cô hơn, cũng chẳng thấy y đến phòng tìm cô nữa.

Cũng tốt, cô có cơ hội mà đến hoàng cung một mình.

-Tiểu thư tìm ai ạ?

Một cô gái tuổi chừng mười bảy, mười tám tuổi cúi đầu nhìn cô. Hoài An à lên rồi xua tay.

-Tôi chỉ là tìm một chút sổ sách thôi.

-Sổ sách sao?

Hoài An mím môi, cô tiến đến gần cô gái đó rồi nhìn quanh.

-Tôi là người ở Quốc học, đến để xem xét một vài sổ liệu thôi.

-Nhưng muốn vào phòng sổ sách phải được bề trên cho phép ạ.

Hoài An mím môi rồi lấy trong tay áo ra lệnh bài. Cô gái kia vội lùi lại cúi sát đầu.

-Vâng để nô tì dẫn tiểu thư đến đó ạ.

Hoài An nhoẻn miệng cười khoái chí. Không uổng công hôm nay cô ăn mặc khiêm tốn, còn lén lấy trộm được lệnh bài của tên người đá kia nữa.

Nhớ đêm qua cô được làm đặc công lần nữa, nửa đêm lén vào phòng Lê Chí Trung cướp lệnh bài mà không để lại một dấu vết. Đợi hôm nay cô điều tra được rồi, nhất định đem đặt về chỗ cũ.

-Đây thưa tiểu thư.

Hoài An gật đầu với cô gái, đưa mắt nhìn vào trong. Cô trợn trừng mắt nhìn căn phòng sâu hun hút với cả chục kệ gỗ, chứa đầy sách sổ. Xộc lên

mũi cô nồng nặc mùi giấy, Hoài An ôm trán. Chết mất, lúc này cô mới nhớ đến chức năng Ctr F huyền thoại kia.

-Vậy, kệ sổ sách ở đây sắp xếp theo thứ tự thời gian chứ?

Cung nữ kia ngây thơ gật đầu, chỉ tay vào góc phòng bên trái.

-Nơi đó là từ thời Đinh để khởi nghiệp, lập nên kinh thành Hoa Lư.

Hoài An gật đầu rồi đi vào đó, liếc mắt về phía sau đã thấy cô gái cúi đầu chào rồi rời đi.

Được lắm, nếu Lê Đại Hành đã làm vua được hai mươi lăm năm, ắt vụ án này đã diễn ra cách đây hai mươi lăm năm rồi!

Hoài An hướng đến kệ gỗ bên trái, đưa mắt tìm kiếm. May mà ngày đó điều tra một vụ án liên quan đến buôn lậu đồ cổ từ Trung Quốc, cô đã học chữ Hán để dễ dàng giải những mật thư bọn buôn lậu gửi nhau. Không ngờ lại còn có thể sử dụng, đúng là không uống công chịu khó!

Lê Đại Hành ngược nhìn hai người con trai rồi phất tay ra hiệu miễn lễ.

Lê Long Việt đứng dậy, chắp tay tâu.

-Phụ hoàng có việc chi sâu muộn phải triệu chúng con vào cung gấp gáp?

Chí Trung chau mày nhìn cha ôm đầu, tựa trên long ý.

-Đêm qua ta mơ đang cưỡi ngựa bỗng nhiên ngã khỏi ngựa, sáng dậy người vẫn còn đau nhức. Không xong, ngày của ta cũng đã đến.

-Phụ hoàng, người ngàn lần không được nói như vậy, người là trụ cột của quốc gia, là thiên tử.

Long Việt thấp thỏm khôn nguôi. Y hướng cặp mắt lo toan về phía cha mình. Lê Đại Hành lắc đầu xoa trán. Chí Trung thở hắt rồi chắp tay tâu.

-Phụ hoàng, nếu đã là việc không thể tránh khỏi, chi bằng người sớm quyết phong Hoàng thái tử. Chốn hậu cung trăm mưu ngàn kế, không biết sẽ còn bao nhiêu âm mưu tranh quyền đoạt vị.

-Chí Trung!

Long Việt quay phắt sang y. Nhưng không thể trách Chí Trung xưa nay thực tế, nhìn xa trông rộng.

-Chí Trung, con quyết đoán kiên cường, quả thích hợp ngôi lên ngôi báu, nhưng chỉ trách triều thần kiên quyết muốn lập trưởng làm vua, ngàn đời nay vẫn vậy, ta không thể làm khác.

-Phụ hoàng, Long Việt tư chất thông minh hơn người, tấm lòng lại bao la hướng thiện, nhất định là đấng minh quân. Chí Trung xin một lòng phò tá. Dầu sao cũng là anh em cùng cha cùng mẹ, máu mủ ruột thịt đâu dễ chối bỏ.

Lê Đại Hành gật gù hài lòng. Một đứa quyết đoán, một đứa khoan dung. Hai đứa con ông yêu thương đều xứng đáng làm vua Đại Cồ Việt.

-Chỉ tiếc anh cả Long Thâu của các con mệnh yếu qua đời, nếu không Long Tích, Long Đình đâu phải đấu đá nhau, huynh đệ cốt nhục tương tàn.

Long Việt thở dài.

-Phụ hoàng, anh cả tính tình bao dung, lại tài ba anh dũng, cả thiên hạ này không có người thứ hai, chỉ trách sớm qua đời. Cái chết của Long Thâu năm đó không minh bạch, đến giờ thần nhi vẫn chưa khỏi dẫn vật trong lòng.

Chí Trung chau mày. Chuyện năm đó xảy ra, y mới mười bốn tuổi, vẫn còn chưa hiểu rõ đại cuộc, nhưng đã kịp thấy anh em đánh nhau, thâm cung nội chiến.

-Được rồi, sắp tới ta cũng sẽ ra chiếu sắc phong Long Việt làm Hoàng thái tử, gia phong Chí Trung làm Đại vương. Các con nhớ, nhất định phải dựa vào nhau mà đối mặt với những quý kế, không được yếu lòng!

Lúc này Chí Trung mới cúi gằm mặt. Yếu lòng? Nhất định sẽ không yếu lòng. Đến cuối cùng, vẫn phải là lãnh huyết vô tình.

-Khấu kiến vương gia.

Chí Trung nhìn Ngọc rồi chau mày.

-Vương phi cũng đang ở hoàng cung sao?

Ngọc mím môi cúi đầu.

-Cô ta đâu?

-Dạ..Nô tì...cũng không rõ..

Chí Trung nhăn mặt không hài lòng. Không phải là đi gặp tên họ Lý kia rồi chứ?

Hoài An trở về phòng, cô thần thờ suy nghĩ.

Hôm nay cô đã đọc được ghi chép của phủ nội vụ, là quyển sổ ghi những dòng cuối cùng trước khi nhà Đinh sụp đổ.

Năm đó Đinh Tiên Hoàng và trưởng tử Đinh Liễn bị nội quan Đỗ Thích giết chết là những gì sổ sách trong Phủ nội vụ ghi chép. Ở nội vụ phủ dường như cũng chỉ có vài manh mối. Thượng cung rời cung, đối hàng loạt cung nữ, nội quan.

Họ đã làm gì, để phải đối hàng loạt người như vậy, chắc chắn là muốn che giấu thiên hạ.

Nội quan Đỗ Thích nằm mơ thấy sao rơi vào miệng, tưởng là điềm được nước mà giết vua cướp ngôi>

Thật vô lý!

Đinh Tiên Hoàng là tướng lĩnh dẹp loạn mười hai sứ quân, dẫu có lớn tuổi thì cũng là tướng quân võ nghệ cao cường. Con trưởng Đinh Liễn từng theo cha đánh đông dẹp bắc, chẳng lẽ lại không giỏi võ nghệ hay sao?

Vậy mà hai tướng võ ấy lại bị một nội quan giết?

Muốn lừa cảnh sát hình sự sao? Thật hoang đường!

Hoài An gật đầu rồi quả quyết kết luận. Bất thành linh cô đâm đầu vào bờ ngực vững chãi kia.

Ở cái phủ này còn ai dám đứng trợ người cố tình để cô đâm phải như vậy chứ?

Hoài An ngược mắt nhìn tên cao to kia, toan cãi cọ nhưng thấy ánh mắt bỗng nhiên lạnh toát khiến cô mím chặt môi mà lùi lại.

-Anh lại đến đây à?

-Phủ của ta, chẳng lẽ ta không được đến?

Hoài An gật gù rồi cố lách qua người y đi vào trong. Chí Trung đã nắm lấy cánh tay cô kéo giật lại.

-Lại gì nữa?

-Hôm nay cô đã đi đâu?

-Đi vấn an mẫu phi của anh thôi mà.

-Vậy tại sao khi ta đến không thấy cô?

-Lúc đó tôi về rồi!

Chân mày Chí Trung chau sít. Lại còn nói dối. Khi y đến Ngọc vẫn còn ở đó, lúc y về phủ rồi ngồi đợi mãi cô mới về đến.

-Được rồi mà anh suy nghĩ nhiều quá rồi!

Chí Trung thở hắt rồi buông tay cô ra. Người y cử đi đã nói lại hết rồi, dù y không biết cô đang tìm gì ở Nội vụ phủ nhưng muốn bắt được hổ phải vào hang hổ, y phải để cô nghĩ mình không biết gì.

Hoài An nheo mắt, cái tên này, rõ ràng đã nghi ngờ cô. Tai mắt y khắp mọi nơi, chắc chắn cô đã để lộ chuyện mình đến Nội vụ phủ rồi.

Được thôi, muốn cô tương kế tựu kế, cô diễn một vở kịch cho hắn xem!

NGÀY HOA LƯ' NGU'ỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

11. Lung Lay

Hoài An mở cửa bước vào phòng, đưa mắt nhìn vào trong buồng, chắc Lê Chí Trung đã ngủ say rồi. Cô lên về phía thư phòng, vừa vào đã giật mình nhìn tên bạch y kia nằm trên bàn, ngọn nến vẫn le lói cháy.

Đêm khuya lại mặc đồ trắng, lại còn để nến hắt hiu!

Hắn ngủ gật cũng phải chọn ngay chỗ cất lệnh bài mà ngủ, chọn đúng đêm cô lên vào mà ngủ!

Nhưng đêm nay người canh gác lỏng lẻo, không phải đêm nào cũng thuận lợi lên vào được. Nhớ đêm trước cô phải chột vật lắm mới có thể đánh cắp lệnh bài mà toàn mạng trở về.

Liều một phen, Hoài An tiến tới gần Chí Trung, cô thận trọng ngồi lên chiếc trường kỉ phía sau bàn, nhấc ván gỗ lên, lộ ra một mật ngăn. Bên trong có một chiếc rương bạc, lót đệm đỏ nhung. Cô cẩn thận đặt lại lệnh bài ngay ngăn rồi cất mọi thứ về đúng vị trí ban đầu. Cô học rất giỏi môn Tâm lý tội phạm, về đây áp dụng liền tìm ra ngay chỗ tên người đá giấu đồ quý giá rồi.

Cô quay sang, thấy Chí Trung vẫn đang say ngủ. Hoài An nín thở nhìn gương mặt góc cạnh của y trong ánh nến leo lắt, càng tuấn tú vô cùng. Hàng mi sụp xuống hiền lành, đôi môi cong và làn da đáng ghen tị. Tên này, chắc không phải là được đi thăm mỹ viện hàng tháng đó chứ?

Bất ngờ, Chí Trung ngáp dài rồi vươn vai. Hoài Anh hoảng hốt nằm xuống trường kỉ, khuất trong bóng tối. Chí Trung tự dưng đứng dậy rồi

nằm nhoài ra trường kỷ, vòng tay ôm chặt lấy cô.

Hoài An thất kinh nhìn mình bị tên háo sắc máu lạnh này giữ lấy, nhưng lại không cách nào chống lại hắn. Hắn phát hiện chẳng phải cô sẽ thảm bại trong tay hắn sao?

-Vương phi, lại còn dám đi lung tung hả, ngoan ngoãn mà nằm ngủ đi.

Giọng nói mơ ngủ của y và hai con mắt nhắm chặt làm Hoài An vững tin tên người đá này chỉ đang mơ ngủ mà thôi. Tên háo sắc này, ngủ rồi vẫn háo sắc! Trong đầu hắn lúc này rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế!

Đợi lát y ngủ say rồi cô sẽ tẩu thoát.

-Lúc này là ta lệnh cho thị vệ giải tán, nếu cô không muốn tan xương nát thịt thì ngoan ngoãn ở lại đây.

Cô trừng mắt nhìn tên vô lại trước mặt, vẫn đang ôm chặt cô. Cô mà sợ tan xương nát thịt sao? Cảnh sát đặc nhiệm, là đội đặc nhiệm chuyên phá những vụ án long trời lở đất đấy nhé, tên trẻ con này lại dám đe dọa cô?

-Nếu cô còn muốn sống để giúp tên họ Lý đó thì nên an phận mà ngủ đi.

Tên vô lại, rõ ràng là vô lại. Hoài An cắn răng nhìn gương mặt nửa phút trước cô vẫn còn đang khen nức nở.

Nhưng thực sự, nằm trong lòng hắn thế này, tự dưng ấm áp quá.

Hoài An lặng lẽ nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở dịu dàng của Chí Trung. Đêm mà, dường như hắn cũng chẳng hung dữ nữa.

Chí Trung cúi đầu nhìn nữ nhân bé nhỏ đã ngủ từ lúc nào, lại còn đưa tay níu lấy mình, y bỗng dưng nhếch môi cười.

-Đúng là, đã định cho cô về rồi, lại còn háo sắc ngắm ta ngủ.

Y đưa tay vuốt dọc mái tóc cô. Cảm giác ôm một nữ nhân vào lòng rồi ngủ là thế này ư? Dầu cô ta là nội gián, là con cờ, vẫn cảm thấy lòng thật dễ chịu ư?

Y thở dài rồi cũng ngủ thiếp đi mất.

Chí Trung mở mắt dậy đã thấy giường bên trống trơn. Y nhếch mép cười hắt. Như vậy mới là Lý Hoài An chứ? Cô chẳng lẽ lại để y phát hiện ra mình lén vào thư phòng?

Chí Trung mở toang cửa bước vào buồng trong. Ngọc đi vội ra, cúi đầu.

-Vương gia, vương phi vẫn...

Y chỉ đưa tay lên miệng ra hiệu nói khẽ. Ngọc cúi đầu lui đi mất.

Chí Trung đứng dựa tường nhìn Hoài An cuộn trong chiếc chăn bông mà ngủ say. Y phì cười rồi ném thân mình nằm lên giường, vòng tay ôm lấy cô. Hoài An thấy động lập tức bừng tỉnh, cô trợn trừng mắt đẩy mạnh y ra cách xa mình.

-Này anh làm gì vậy!

-Bỗng dưng đêm qua ta mơ thấy mình ôm nhau ngủ thế này, bèn đến đây thử xem.

Cô nghiến răng giật phăng chiếc gối trên đầu y, làm y bất ngờ đập đầu xuống giường.

-Vô lại!

-Cô!

Y ngồi bật dậy, xoa xoa gáy mình. Cô cũng liếc nhìn y dè chừng rồi quần xắn quanh người mình mà chạy biến.

Chí Trung nghiêng đầu nhìn theo, y nhếch môi giả hoạt rồi đưa mắt nhìn quanh giường, giờ cả lớp xắn bông xem bên dưới. Nhất định là cô ta đang âm mưu chuyện gì đó, nhất định là phải có nguyên do mới tìm đến phòng sổ sách Nội vụ phủ.

-Vương phi, mình đi đâu thế?

Ngọc lo lắng nhìn con đường lạ mà nói khẽ vào tai Hoài An. Cô vội gắt.

-Ngoài phủ nhất định không được gọi tôi là vương phi!

-Nhưng mà người đi như vậy, nhớ có bề gì em làm sao ăn nói với vương gia.

Cô bĩu môi. Hẳn mà quan tâm à?

Hoài An dừng lại ở một quán nước ven đường, cô bảo Ngọc chạy đi mua chút đồ ăn vặt, cốt là dụ Ngọc tránh xa những rắc rối cô sắp vướng vào.

-Các người nghe nói gì chưa, bệ hạ đã phong Nam Phong vương làm Thái tử.

Nghe đến chuyện trong cung, Hoài An liền khẽ liếc về phía đó. Là một toán học sĩ, quan nhỏ hay gì đó, có cả lính tráng.

-Nam Phong vương từ nhỏ đã ốm đau liên miên, nhưng phúc hậu độ lượng, làm vua e là có cái khó nhưng lại là phúc của bá tánh.

Nam Phong vương? Chàng trai phong thái đỉnh đạc, ôn nhu đó? Người mà cô suýt nữa bị gả cho làm tiểu thiếp? Ngẫm kĩ, thà bị gả cho tên Lê Chí Trung kia cũng không đến nỗi tệ, hẳn dẫu có chút vô lại nhưng chưa từng làm gì đắc tội với cô.

-Lần này bệ hạ xuống chiếu, gia phong đại vương cho Đông Thành vương và Khai Minh vương, hẳn là có ẩn tình!

Xem ra tên Đông Thành vương và Lê Chí Trung rất nổi tiếng ở thời này nhỉ? Đi đâu cũng nghe nhắc suốt!

-Khai Minh vương bỏ Châu Đăng về hẳn Hoa Lư rồi, chắc là để phò tá Nam Phong vương. Ai cũng biết Đông Thành vương không giành được ngôi thái tử mà ôm hận chứ?

Thì ra là vậy. Cô vẫn luôn tự hỏi tại sao hẳn không về lại Châu Đăng xinh đẹp của hẳn? Để cô ở lại Hoa Lư là được rồi..

-Khai Minh vương tính tình quyết đoán, anh dũng vô song, năm ngoái còn đem quân đi đánh Chiêm Thành, đánh đâu thắng đó, quả là tài ba xuất chúng. Nếu có Khai Minh vương làm vua, nước ta sợ chi lũ giặc Chiêm nồng cuồng ấy nữa.

Hẳn còn có nhiều ưu điểm đến vậy sao? Sao cô nhìn mãi không thấy vậy!

-Nghe đâu, Khai Minh vương nhất kiến chung tình, lấy được vương phi rồi thì tuyệt giao, không để mắt đến thiên kim nhà ai nữa. Hôm trước yến tiệc ở phủ Thái bảo, con gái Thái bảo đích thân hiến vũ, Khai Minh vương còn không thèm để mắt đến một lần!

Bất chợt đôi môi Hoài An nhếch lên nụ cười khoái chí, cô mỉm cười tự mãn rồi lập tức cắn răng ngay. Cô đang nghĩ cái gì vậy chứ? Hẳn chỉ là muốn diễn kịch cho cô xem thôi mà?

-Lần này nghe tổng quản ngự y báo lại, bệ hạ yếu rồi, lại gấp rút lập Hoàng thái tử, nhất định là sắp có biến!

Chẳng lẽ ngày đó cũng đến rồi? Ngày Lê Long Đĩnh, Lê Chí Trung lên ngôi? Nhưng chẳng phải thái tử là Nam Phong vương sao? Rốt cuộc

chuyện gì đã xảy ra trong đầu cô vào những tiết Sử trên lớp vậy?

-Lần này bệ hạ ngã xuống, Phạm Cự Lượng mà còn sống chắc cũng đứng lên!

Hoài An chau mày. Phạm Cự Lượng? Kinh nghiệm cảnh sát hình sự mách bảo cô biết, cái tên này nhất định có liên quan lớn đối với vụ án này.

-Ấy, ông nói lớn thế!

Mấy người kia cũng gật gù vuốt râu.

-Phạm Cự Lượng cũng chết rồi, đứng cái gì mà đứng!

-Phải...

-Nhưng năm xưa ông ta theo bệ hạ, đến nay hai mươi lăm năm rồi, con cháu còn phục vua, hưởng hồ gì là năm mờ xanh cỏ!

Hai mươi lăm năm! Hoài An trừng mắt. Hai mươi lăm năm ứng với thời gian vụ án xảy ra, cô biết chuyện này chắc chắn không còn là suy đoán nữa.

Cô đứng dậy, đi về phía bàn đó mà chấp tay.

-Các vị quan trên đây cho phép tôi hỏi thăm đôi chuyện.

Bọn họ nhìn cô phóng khoáng nói, chẳng ra dáng một tiểu thư quyền quý.

-Tiểu thư muốn hỏi gì?

-Chỉ là, tôi bôn ba ngược xuôi, muốn tìm về gốc gác của mình. Vừa nãy nghe các vị nhắc đến Phạm Cự Lượng, ông ấy là một người quen của cha tôi, không biết bây giờ thân thích của ông ấy đang ở đâu? Để tôi đến hỏi thăm tung tích.

Mấy vị quan nhìn cô một lượt rồi đều lắc đầu nhìn nhau.

-Tiểu thư, nếu tiểu thư tìm ông ta vào hai mươi năm trước, ông ta chắc hẳn sẽ chỉ cho cô tung tích của người thân. Nhưng ngặt nỗi ông ta chết rồi, con trai lại cả ngày say mèm, đến vợ con cũng bỏ đi. E là cô sẽ tổn công vô ích!

Hoài An mím môi. Nếu đã là manh mối duy nhất, cô không thể từ bỏ. Dầu con ông ta có điên, cô vẫn phải tìm ra chân tướng sự việc này!

Chí Trung lật lại sổ sách trong Nội vụ phủ, mắt ngược nhìn cung nữ đang cúi gằm mặt hối lỗi.

-Sao cô lại không biết cô ta tìm kiếm gì?

-Bẩm vương gia, nô tì chỉ thấy tiểu thư có lệnh bài nên lấy làm yên bụng, không nghi ngờ gì.

-Hồ đồ! Đó là vương phi!

Cung nữ kia ngược mắt nhìn hàng chân mày nhíu chặt của y rồi quỳ thụp xuống, mếu máo lắc đầu.

-Vương gia, nô tì không biết đó là vương phi, nô tì không biết.

Chí Trung quay đi, đưa tay xoa thái dương rồi ném lại chông sổ lên kệ. Cô đã sắp xếp lại mọi thứ hết như cũ, thậm chí không để lại bất kì một sơ hở nào. Y căn răng nhìn ra hàng trăm quyển sổ nặc mùi giấy.

-Lý Hoài An, rốt cuộc cô là ai?

Hoài An hắt xì một cái, cô ôm mặt loạng choạng.

Nhưng cũng không quan trọng bằng việc cô đã tự mình đi đến tận vùng ngoại ô đạo Quốc Oai. Hoài An đã đi cùng đoàn thương nhân về lại vùng ngoại ô này. Nghe đoàn người nói đi lên chốc nữa là Đại La, Hoài An liền phát hiện ra nơi này nhất định là ngoại ô Hà Nội, giáp với Hòa Bình. Nơi cô đã truy lùng bọn buôn người suốt nửa năm trời để rồi lạc về đây.

Đôi lúc Hoài An tự hỏi. Chẳng lẽ, ở thời hiện đại cô đã chết rồi sao? Lúc đó đồng đội cô đã tóm gọn được lũ người đó chứ?

Đang miên man nghĩ, tiếng sứ men va xuống đất vỡ vụn làm cô giật mình choàng tỉnh. Hoài An hướng về phía quán ăn kia, ngay đầu một thôn nhỏ ven sông.

-Đúng là tên ăn hại mà! Cút đi cho tao nhờ!

Người đàn ông ăn mặc lôi thôi kia ngồi bệt dưới đấy, tay ôm cứng ngắc một vò rượu, gương mặt đỏ ửng và say mèm. Khi cần hỏi thăm chi xa, Hoài An nghĩ mình vừa tìm ra con trai của Phạm Cự Lượng rồi.

Hoài An chạy đến nâng người đàn ông kia dậy, ông ta ngược nhìn cô rồi vụt tay ra, ánh mắt chuyển sang giận dữ.

-Cần gì mày thương hại!

Hoài An lặng lẽ đi theo người đàn ông kia, về tận ngôi nhà xụp xệ cuối thôn, cạnh một cái giếng làng.

-Mày đi theo tao làm gì?!

Ông ta bỗng nhiên quay đầu ném phăng vò rượu về phía cô. Hoài An nhanh như chớp đưa tay đỡ lấy vò sứ hướng thẳng đến mặt mình.

-Sao mày...

Lúc này ông ta mới nhăn mặt nghiêng răng, chỉ tay về phía Hoài An vừa bắt gọn vò rượu chỉ bằng một tay.

Cô thở hắt rồi đặt chiếc bình xuống.

-Hôm nay tôi đến tìm ông có chuyện cần hỏi.

Ông ta râu ria mọc lởm chởm, nhưng nhìn kỹ gương mặt cũng có nét già dặn, chắc là trạc bốn mươi tuổi.

-Tao chả có chuyện gì để mà hỏi! Cút!

-Đầu tiên tôi muốn biết, tại sao Phạm công tử quyền quý lại có thể sa sút đến độ này?

Bỗng nhiên ông ta im bật, trân trân nhìn cô.

Đã lâu quá rồi chưa có ai gọi ông ta là Phạm công tử nữa. Ông ngồi phịch xuống tảng đá lớn, mắt thần thờ trông ra.

Hoài An tiến lại, cô đứng dựa vào thành giếng mà quan sát y. Người này đã lâu chưa nhắc đến chuyện quá khứ, lúc không điên lại có thể bình tâm như vậy, ắt hẳn đã có một chuyện kinh thiên động địa khiến tâm lý thay đổi.

-Cô là ai?

Hoài An trầm ngâm nhìn đôi mắt sa sầm đi và bàn tay không ngừng run rẩy.

Người này nhất định rất sợ người ta nhắc đến họ Phạm của mình, ắt đã từng có biến lớn xảy ra với gia tộc.

-Tôi là người của hậu thế, muốn biết những chuyện của người đi trước mà thôi.

-Muốn biết?

-Phải, muốn biết, muốn làm rõ.

Ông ta nhếch môi cười.

-Chuyện này cô muốn làm rõ mà được sao?

Ánh mắt sắc bén kia là sao? Chẳng lẽ chuyện này vốn không thể làm rõ?

Hoài An khoanh tay nhìn ông ta bằng ánh mắt nghiêm hãn đi.

-Tôi muốn điều tra một số chuyện cho nên mới đến đây tìm ông.

-Điều tra?

Ông ta cười khinh miệt, nhìn cô từ trên xuống dưới.

-Phạm Cự Lạng, người đó là ai?

Nghe nhắc đến cái tên đó, đôi mắt ông ta hoàn toàn tắt hãn ánh sáng. Cả trên gương mặt tiêu điều xơ xác lộ rõ nỗi bất an, nỗi sợ hãi, và cả nỗi đau thương khó tả.

-Tôi biết người đó là cha ông, nhưng điều tôi muốn biết chính là địa vị của ông ấy trong binh biến hai mươi lăm năm trước.

Phải, chính là ánh mắt khiếp đảm đó. Hoài An nghiêm mặt, ông ta càng sợ hãi.

Đã hai mươi năm qua kể từ khi Phạm Cự Lạng chết, đâu còn ai nhắc đến ông nữa.

-Tôi muốn ông đối diện với sự thật mà nói ra, vì có những chuyện tôi nhất định phải làm rõ.

Đôi mắt ông ta ngấn lệ. Người đàn ông này đã bao lâu không khóc?
Nước mắt lại đục ngầu bi thương.

-Ông ấy là một trong Giao Châu Thất Hùng năm ấy, theo vua Đinh dẹp loạn 12 sứ quân, oai phong lẫy lừng.

Giao Châu Thất Hùng? Tức bảy người anh hùng đất Giao Châu? Hoài An nhân mặt. Theo vua Đinh? Đó là manh mối chẳng?

Lê Đại Hành cũng từng theo Đinh Tiên Hoàng dẹp loạn 12 sứ quân, sau này mới được Thái hậu Dương Vân Nga trao áo bào cho Lê Đại Hành mời lên ngôi hoàng đế. Đó là những gì hậu thế biết về vị vua đầu tiên của nhà Tiền Lê.

-Năm đó, gia đình ta thế gia hiển hách. Ông cố làm tướng quân dưới thời Ngô Quyền, đánh tan quân Nam Hán. Ông nội làm đô đốc dưới thời Ngô Xương Văn, đến cha ta thì làm lưỡng triều tướng quân, giúp Đinh được nước, giúp Lê bền non. Nhưng đến năm ta hai mươi tuổi, cha ta chẳng may mắc căn bệnh lạ rồi qua đời. Trước đó ông nói, ta phải trả lại không thiếu những gì vua Lê ban cho, trả lại tất cả. Tiền tài nhà cửa, đến một đồng, ông cũng không cho ta mang theo.

Hoài An nín thở lắng nghe, rốt cuộc là điều gì đã khiến Phạm Cự Lạng bỏ đi truyền thống cả ba đời làm quan tướng như thế? Để con ông phải sống tàn sống lụi ở nơi hẻo lánh này, bị người đời ghét bỏ.

-Chắc là cô mới đến nên không biết, người đời có câu:

"Bạc - Điền vì nước liêu mình, Cớ sao Cự Lạng tán thành mưu gian"

-Bạc, Điền...có nghĩa là gì?

Năm đó theo Đinh đế còn có Nguyễn Bạc, Đinh Điền, hai trung thần, từ bé đã lớn lên cùng Đinh Tiên Hoàng, cùng thống nhất giang sơn, cuối cùng

có tên trong bốn trụ cột của nhà Đinh: "Bạc, Điền, Cơ, Tú."

Thì ra là vậy. Ý ông là nhân gian đã buông lời oán trách Phạm Cự Lạng sao?

-Năm đó cha ta cùng Dương Thái hậu đưa Lê đế lên ngôi, muôn vàn trung sĩ bá tánh oán than trách móc.

Thì ra là vậy, vậy là Phạm Cự Lạng đã phản bội lại vua Đinh.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

12. Che Giấu

-Vào đi.

Chí Trung đặt bút xuống, nhếch mày nhìn viên tướng đang đứng cúi mặt chào.

-Vương gia, đã điều tra rồi. Vương phi chính là con gái út của Tổng trấn họ Lý ở đạo Châu Hoan, không sai đâu ạ.

-Người chắc chứ?

-Để cho chắc, thần cũng đã mời được tổng trấn phu nhân đến Đại Hoàng rồi ạ, chắc là nay mai sẽ đến.

-Được, người lui đi.

Chí Trung hít một hơi thật sâu nhìn ra cửa. Còn tưởng là định qua mắt y, để một nữ mật thám trà trộn vào phủ của y để làm chuyện phản loạn mà y không hay biết sao? Quả là ngu xuẩn.

-Lý Công Uẩn, phải dựa vào một nữ nhi để thực hiện mưu đồ xưng bá của mình, đúng là không biết hổ thẹn!

Vừa lúc ấy, Ngọc hốt hoảng chạy vào, tay vẫn cầm chắc gói đồ ăn cất công mua cho chủ tử. Thấy nàng, chân mày Chí Trung lập tức chau lại.

-Cô ta lại gây loạn gì nữa?

Ngọc vội lắc đầu, cố kìm nén hơi thở gấp gáp.

-Dạ không, vương gia, vương phi bảo con đi mua chút đồ ăn, con...

-Nói nhanh đi!

Y gầm lên, không hiểu sao lại sốt ruột đến thế.

-Vương gia, vương phi mất tích rồi!

Phất Ngân bước vào thư phòng, đặt lên bàn một bát chè đậu xanh. Công Uẩn chỉ gật đầu nhẹ, y ngay lập tức lại chăm chú vào quyển binh pháp của mình.

-Chàng chẳng nói với thiếp được một lời sao?

Công Uẩn thở dài rồi đặt sách xuống, ngược nhìn Phất Ngân đang đứng cạnh.

-Nàng vất vả rồi.

Nói dứt câu, y đứng dậy rời đi.

Phất Ngân ào đến ôm lấy tấm lưng y, nước mắt ngấn dài.

-Sao cô ta vừa đến Đại Hoang, chàng lại lập tức thay đổi. Suốt ngày không ở hoàng cung thì cũng ở phủ Quốc sư, chàng muốn thiếp phải làm sao?

Công Uẩn nhẹ nhàng gỡ tay Phất Ngân. Y quay đầu nhìn nàng, lặng lẽ lau đi nước mắt cho nàng.

-Chàng đừng đi nữa...

-Ta trước nay chưa hề thay đổi.

Phất Ngân ánh mắt lấp lánh nhìn y, nàng mỉm cười.

-Ngày xưa yêu Hoài An, ngày nay cũng vậy.

Nụ cười kia lập tức vụt tắt.

-Năm đó chẳng phải chính nàng nói, cuộc hôn nhân này chỉ là một thỏa thuận để đạt được quyền lực của cha nàng hay sao?

Phất Ngân lặng đi, nàng đau lòng nhìn Công Uẩn.

-Nếu đã là một cuộc đổi chác, có tình cảm với đối phương cũng có hề gì. Huống hồ, người thiệt thòi không phải là chàng mà là thiếp.

Công Uẩn thở dài quay mặt đi, y hướng ra xa.

-Chàng đừng quên bây giờ nàng ta đã là Khai Minh vương phi.

Ánh mắt y tối đi. Phải, chính là làm vương phi rồi. Y vẫn ngày đêm tin tưởng nàng sẽ đợi y.

-Năm đó ta thành thân, nàng ấy ngược cả quãng đường xa đến Hoa Lư chúc phúc, không lời oán than nhưng khi về đến Châu Hoan lại đổ bệnh. Nỗi khổ tâm của nàng ấy khi đó, ta đến giờ mới cảm được.

Phất Ngân tức đến bật khóc. Nàng chạy lại trước mặt y, túm lấy vạt áo y mà dựa vào lồng ngực vững chãi kia.

-Chàng quên nàng ta đi được không? Dầu gì cũng là vợ người ta rồi, tiếc gì một tấm thân không còn trong sạch chứ?

Công Uẩn nhẹ nhàng đẩy nàng ra. Dầu Phất Ngân có nói lời cay nghiệt, y cũng không được cay nghiệt với nàng. Vì y biết nàng đã đem lại cho y chỗ đứng chắc trong tôn thất nhà Lê, làm cho con đường của y đi càng ngày càng ngăn lại.

-Ta và Hoài An đã quen biết nhau mười bảy năm, ngày còn bé ta và nàng ấy sớm tối có nhau, trái tim nàng ấy ta hiểu hơn ai hết.

-Nhưng từ sau khi cô ta trúng tên, tình lại tình tình hoàn toàn thay đổi, cầm kì thi họa đều không biết, chàng còn yêu thương cô ta?

-Hoài An đâu không phải là Hoài An thì tâm ý của ta vẫn vậy, không đổi thay. Phất Ngân, ta biết ta có lỗi với nàng, cũng nghĩ mình đã bù đắp đủ. Cái gì ta cũng có thể cho nàng, nhưng trái tim ta thì không thể.

Vừa lúc ấy, một gia nô chạy vào, cúi sát đầu.

-Tướng quân, người ở Khai Minh vương vừa đến đây tìm người, cũng báo lại là Khai Minh vương phi mất tích rồi.

Công Uẩn lập tức quay đầu lướt đi, bỏ lại Phất Ngân thẫn thờ đứng lại.

Đã bao năm rồi nàng vẫn không thể có được trái tim y. Cứ nghĩ sớm tối kề cận sẽ có ngày mình bước được vào trái tim y, nhưng chứng kiến y buồn bã trong ngày đại hôn, ánh mắt bi ai hướng về cô gái bé nhỏ, làm cô hiểu ra, cả đời này cô chẳng thể trở thành một Lý Hoài An thứ hai được.

Hoài An đặt bát thuốc xuống bàn, mắt nhìn Phạm Cự Biện. Ông đã kể cho cô nghe nhiều chuyện, vừa kể vừa ho sặc sụa. Hoài An bèn xuống thôn mua thuốc về sắc cho ông.

-Nãy đến giờ ta vẫn chưa hỏi, cô là người ở đâu?

-À, tôi đến từ Châu Đăng.

-Châu Đăng? Là đất của Khai Minh vương đức độ đó sao?

Hoài An xám mặt, lại một người bị hãm lừa rồi!

-À, đúng rồi...

-Mấy lần ta cũng muốn đến đó, nhưng ngặt nỗi ở đây còn có mồ mả tổ tiên, không thể đi.

-Dẫu ở đây bị người dân cay nghiệt mắng chửi sao?

Ông cười hiền, uống cạn chén thuốc đắng.

-Họ cay nghiệt vì họ ghét kẻ bất trung. Chính cha ta cũng không tha thứ cho mình.

Hoài An thở dài. Thời này trọng Nho giáo, dĩ nhiên bất trung, bất nhân, bất nghĩa, bất hiếu là điều đại kị.

Phạm Cự Lượng nhân lúc vua Đinh mất mà tôn Lê Hoàn lên làm vua để giữ lấy đường sống, còn những người còn lại trong Giao Châu Thất Hùng, một là bị giết trên sa trường, hai là bị giết trên đoạn đầu đài.

-Năm đó ta hai mươi tuổi. Cha ta trước khi chết đã nói với ta, ông sống cả đời trong nỗi nhục mang tiếng bất trung, nhưng không hối tiếc. Nếu vùng lên để rồi bị giết như Nguyễn Bặc, Đinh Điền thì có ích gì. Khi ấy giặc Tống lâm le xâm chiếm bờ cõi, thà mang tiếng bất trung chứ không để mang danh mất nước. Ông thuận theo Dương thái hậu đưa Lê Đại Hành lên ngôi vua, để rồi đưa quân đi biệt ra biên ải, đánh tan quân xâm lược. Ấy là bất trung sao? Đến cuối đời ông vẫn nói trong nước mắt, rằng ông có lỗi với vua Đinh, ông đến để tạ tội.

Hoài An rời khỏi thôn làng nhỏ, cô nhìn lên ráng chiều đỏ buồn nơi bến sông. Lòng cô nặng nề quá.

Những tưởng điều tra được manh mối rồi, cô sẽ nhẹ lòng hơn, ai ngờ lại buồn man mác.

Phạm Cự Lạng quả là một người kiên trung. Dẫu cho bị người đời sau buông lời oán trách, ông vẫn cắn răng sống, sống để mà bảo vệ giang sơn, thay vì chỉ bảo vệ một vị vua đến hai từ giang sơn nặng đến thế nào cũng còn chưa biết.

Năm đó Đinh Tiên Hoàng và Nam Việt vương Đinh Liễn bị giết, Đinh Toàn là con của Dương Vân Nga được đưa lên ngôi. Cũng là năm Giao Châu Thất Hùng bảy người chỉ còn lại hai sống sót.

Cô thở dài.

Đến nay, cũng chỉ còn mỗi mình Lê Đại Hành thôi. Cô tưởng tượng ra viễn cảnh, năm đó bảy người họ kề vai sát cánh, sống chết có nhau. Cuối cùng Lê Đại Hành giành lấy được giang sơn, nhưng cũng chỉ còn một mình.

Có lẽ cổ chí kim có một câu luôn đúng. Làm vua vốn là cô độc như vậy.

Phạm Cự Biện năm đó biết được cha có nỗi khổ tâm cả đời, lòng hối hận vì đã ăn chơi trác táng, nhà cửa cũng đều trả lại cho vua Lê mà bỏ về đây, vợ con ham phú quý bần cũng bỏ đi mất. Y bỗng dưng mất tất cả nên đã lấy rượu làm bạn, mong sớm quên đi sự đời.

Nhưng cô nắm được một manh mối rất lớn. Phạm Cự Lạng đã nói một điều mà ngay cả bản thân cô cũng đã từng thắc mắc.

Ai cũng biết Lê Hoàn từ Thập Đạo tướng quân mà lên làm vua.

Có ai hỏi tại sao?

Cô cần môi suy nghĩ.

Một người có chức vị giống như Bộ trưởng bộ quốc phòng thì cứ làm tốt chức trách của mình thôi, việc gì phải lên làm vua?

Cũng không ai tự hỏi, lúc Lê Hoàn lên ngôi, sáu vị khai quốc thần công nhà Đinh ở đâu, trừ Đinh Tiên Hoàng và Đinh Liễn đã bị giết chết.

Họ đều tử trận, bị Lê Đại Hành chém đầu. Vậy chứng tỏ Dương Vân Nga chưa từng được sự đồng ý của triều thần mà đã tôn Lê Đại Hành lên ngôi, họ mới dấy binh làm phản.

Hoài An lững thững xuôi dọc con phố đã đi hiu vắng vẻ. Trời cũng tối mịt.

-Hoài An!

Hoài An quay đầu. Cô còn chưa kịp định thần thì một thân ảnh đã ập đến đẩy cô vào lòng, bàn tay to lớn hốt hoảng giữ chặt lấy. Hoài An nhận ra vòng tay quen, vội ngửa mặt nhìn y. Ánh mắt y lo lắng quá, rốt cuộc đã có chuyện gì?

-Sao..

-Nàng đã đi đâu thế?

Hoài An à lên. Phải rồi, cô đã mất tích từ sáng tới giờ. Con gái ngày xưa đâu được như vậy, huống hồ là vương phi.

-Em không sao mà.

-Nàng làm ta lo quá, ta sợ nàng có bề gì.

-Chẳng phải em vẫn ổn sao, anh đừng lo nữa!

Cô mỉm cười trấn an y, rồi lập tức khoe với y.

-Em đã tiếp cận được manh mối đầu tiên của vụ án đó rồi.

Công Uẩn đau lòng. Nếu là vì dã tâm này mà cô đã phải cực khổ, y sẽ oán hận bản thân mình.

-Nếu..

-Anh đừng nói nếu cực khổ quá thì không cần làm nữa chứ gì? Không sao, em khởi đầu chuyện gì nhất định sẽ kết thúc nó.

Nhìn ánh mắt lấp lánh kiên cường của Hoài An, Công Uẩn yên tâm gật đầu. Y đưa tay vuốt lấy những lọn tóc rối của cô.

Bất chợt, một bàn tay lao đến túm lấy cổ tay y. Công Uẩn liếc mắt ra sau, vùng người đánh trả.

Hoài An trừng mắt nhìn Chí Trung vung tay đỡ lấy đòn như trời giáng của Công Uẩn. Y xoay người né được thế tấn công như hổ vồ của Điền tiên chỉ huy sứ họ Lý. Cuối cùng bắt được điểm yếu mà đạp mạnh lên cẳng chân trái Công Uẩn, hất y ra xa.

Hoài An bị Chí Trung kéo mạnh, cô chơi vơi ngã nhào vào lòng y. Y nhếch môi cười ngạo nghễ.

-Quả là lần nào tướng quân cũng tìm thấy vương phi trước bốn vương.

Công Uẩn đứng thẳng lại, nheo mắt nhìn Chí Trung.

-Khi này tướng quân đã quá mạnh động rồi, dẫu có không phải là ta cũng không nên ra đòn mạnh như thế, hại chết oan một mạng người.

Công Uẩn lặng đi không nói. Chí Trung hất cằm quay đi, tay kéo theo Hoài An rời khỏi.

Hoài An ngoái đầu nhìn Công Uẩn đứng lại trong màn đêm. Đâu đó trong đôi mắt ôn nhu kia ánh lên một tia thù hận.

Chí Trung ném Hoài An xuống giường.

Khi này gặp người trên phố, Chí Trung vờ nói Hoài An đi chơi ngã bị thương nên giờ mới về đến. Y đã bế cô lên trong ánh mắt lấp lánh và hết lời khen ngợi của người trong phố.

Hoài An đưa tay xoa hông, cô trừng mắt nhìn tên nam nhân đang đứng chắn cả ánh nến từ bàn truyền vào.

-Chuyện gì...

-Cô còn hỏi?

Hoài An tặc lưỡi. Cô quen sống tự do rồi, cũng chẳng có nghĩa vụ phải báo với hắn làm gì. Cô nằm vật ra giường quấn chăn kín.

-Tôi không có tâm trí đấu khẩu với anh, tôi..

Chí Trung giật phăng tấm chăn, kéo dựng cô dậy.

-Thân là vương phi cô lại dám như vậy sao?

Cô giật phăng tay ra, lách qua người y đi về phía bàn.

-Ta nói cô không nghe hay sao?

-Anh lớn tiếng làm gì?

-Cô thấy người ta lời ra tiếng vào giữa Khai Minh vương phi và Lý tướng quân như vậy chưa đủ mất mặt bốn vương hay sao mà còn dám đi cả ngày không báo ai một tiếng?

Hoài An cười khinh khinh.

-Anh chỉ lo cho cái tôi của mình.

Cô bỏ đi. Y túm chặt lấy cánh tay cô kéo phăng lại.

Hoài An giật mình nhìn ánh mắt như sóng biển cồn cào của y đổ lên người mình. Sao tự dưng hôm nay gương mặt băng lãnh kia lại như biển sâu dậy sóng, từng đợt từng đợt đều ấm áp tâm can.

Chí Trung cắn răng nhìn cô. Y muốn gào lên, rằng y không phải lo cho cái tôi của mình. Rằng y bỗng dưng lo cho cô.

Hoài An vụt tay khỏi y. Cô lặng lẽ cúi mặt.

-Biết rồi, lần sau sẽ không nói không rằng mà đi nữa.

Chí Trung ngỡ ngàng nhìn cô. Cô gái trước mặt bình thường ngẫu nhiên đối khẩu với y, trừng mắt với y, đâu rồi? Sao cô gái trước mặt y bây giờ lại khiến Khai Minh vương muốn ôm chầm lấy, muốn bảo bọc chở che.

Y nhất định là điên mất rồi!

Lời Lê Đại Hành nói quẩn quanh trong tâm trí y. Chí Trung ném lại cái hừ lạnh rồi mất hút sau mấy lớp cửa.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

13. Cùng Nhau

Mới sáng sớm, Lê Chí Trung đó đã lôi Hoài An đến hoàng cung rồi. Bây giờ bất kể y đi đâu, cũng nhất định lôi cô theo cho bằng được. Để giờ hăn và Thái tử cùng Lê Đại Hành bàn đại sự ở ngự hoa viên, cô phải ngồi đây một mình.

À, cùng Ngọc nữa.

-Vương phi, suýt nữa em lại để lạc mất người.

Cô xoa trán.

-Cô không cần phải theo tôi suốt như vậy đâu.

Mắt Ngọc lập tức ngân ngấn nước, làm Hoài An hoảng loạn xua tay.

-Được rồi được rồi, cô xem như tôi chưa nói gì đi.

-Vương phi không cần em nữa sao?

-Cần mà cần mà...

-Em đã theo vương phi từ nhỏ rồi, vương phi bảo em làm sao không đi theo vương phi được...

Hoài An gật đầu trấn an, cô khổ sở vỗ vai Ngọc.

-Cô không định lấy chồng hả, cái thời này thật là..

-Em sẽ học theo Nguyễn thượng cung, sống vì chủ tử, chết theo chủ tử. Dù vương phi có đi đâu em cũng đi đó, không rời người đâu...

Hoài An phì cười lắc đầu.

-Nguyễn thượng cung là ai?

Ngọc vội quệt tay lau nước mắt, hào hứng kể.

-Là vị thượng cung nổi tiếng đấy ạ. Người sắc đẹp tuyệt trần, lại giỏi giang đa tài. Người là cung nhân đi theo hầu Dương hoàng hậu từ lúc còn trẻ, đến lúc hoàng hậu không còn nữa, người vẫn ở bên chăm lo hương khói cho hoàng hậu.

Hoài An lập tức trừng mắt. Dương hoàng hậu, Dương Vân Nga! Cô đang đau đầu vì người trong cuộc liên quan đã chết, rốt cuộc vẫn là trời cao có mắt, muốn cái chết của Đinh Tiên Hoàng được sáng tỏ.

Cô vội nhìn Ngọc, hỏi khéo.

-Có người trung thành đến vậy sao?

-Vâng ạ, cả đời trung với Dương hoàng hậu, đến chết cũng sẽ trung! Người là ước mơ của biết bao cung nhân đấy ạ, được Dương hoàng hậu xem như em ruột, chức vị và bổng lộc cũng cao hơn cung nhân thường rất nhiều!

Hoài An thầm cười. Được, cuối cùng cô cũng tìm ra người còn sống chứng kiến vụ án năm đó, ngoài trừ Lê Đại Hành.

-Có một việc này tôi muốn nhờ cô.

-Vương phi cứ sai bảo em đi ạ.

-Tôi làm vương phi đã được một thời gian mà vẫn chưa đến thăm lăng hoàng hậu. Cô đi tìm hiểu giúp tôi lăng hoàng hậu ở đâu.

-Vâng ạ!

Đợi Ngọc đi rồi, Hoài An mới lẳng lặng cười. Cô cuối cùng cũng không gặp bế tắc trước vụ án này. Kế cũng khó, vụ án này cũng đã quá thời hạn khởi tố, đã hai mươi lăm năm rồi.

Bất chợt, một tên con trai từ đâu rơi ãm xuống trước mặt Hoài An. Cô nhanh như chớp đưa tay vào thế thủ.

Y một thân hoàng bào màu lam, năm dài trên đất, mặt nhăn lại than đau.

Hoài An ngược nhìn lên trên mái ngói. Tên này là thợ sửa mái à? Không đúng, hăn ăn vận quá tươm tất.

Tên con trai kia thấy cô liền đưa một tay về phía cô vẫy vẫy.

-Mau lại đỡ ta dậy nhanh lên!

Cái gì, hăn vừa ra lệnh đó hả?

-Anh nói cho đàng hoàng đi thì tôi mới giúp!

Y gầm gừ với cô rồi lại ôm đầu xoa hông. Hoài An thở hắt rồi cũng đi đến đưa tay kéo y dậy, đỡ y lên chỗ thềm gỗ ngồi xuống.

-Thấp như vậy, té xuống cũng không gãy thứ gì đâu, chỉ là trầy chút thôi, anh không cần làm quá.

-Ai làm quá? Cô ăn nói hàm hồ!

Cô lắc đầu tặc lưỡi. Cái tên này trông có tí tuổi đầu đã sĩ diện chết mất rồi. Nhưng cô chợt để ý. Hăn ăn mặc có phần sang trọng quá so với người

bình thường. Có khi nào là hoàng tử gì đó chứ? Nếu là hoàng tử nữa thì cô nhất định phải coi lại phong thủy của thời đại này rồi, sao lại có thể đẹp mã đến thế?

Y lúc này mới quay sang cô, vừa xoa đầu vừa hỏi.

-Nhưng mà, cô là ai thế?

Cô đưa tay ra trước mặt toan bắt tay nhưng lại sức nhớ ra rồi rút tay lại.

-Anh có thể gọi tôi là Hoài An.

-Ồ, cô là cung nhân phủ nào thế?

Hoài An nghếch mặt nhìn mình một lượt. Hôm nay cô ăn mặc cũng không tệ, chỉ là không gắn nhiều trâm ngọc nặng đầu thôi, hẳn lại nhìn cô thành cung nhân?

-À, ở cung này.

Tên con trai kia đưa mắt nhìn quanh, rồi chồm người ngó nghiêng.

-À...chỉ là...anh là ai?

-Nhìn ta mà cô không biết sao?

Hắn lại còn vỗ ngực thùm thụp, nghênh mặt nói với cô.

-Trên mặt anh cũng đâu có viết tên anh? Làm sao tôi biết?

Tên trẻ con ấy mím môi, rồi cũng gật gù, y nhún vai.

-Vậy cô cứ gọi ta là Long Kính.

Long Việt, Long Đĩnh, Long Kính. Tên này chắc chắn là hoàng tử rồi. Rốt cuộc Lê Đại Hành có tổng cộng bao nhiêu hoàng tử thế!!

-Anh làm gì ở trên đấy vậy?

-À, ta đi bắt chim.

Hoài An xám mặt nhìn tên con trai trước mặt chạy lại nhặt dưới đất lên một chiếc ná thun. Hẳn có thể là hoàng tử sao? Tên hoàng tử này đã vị thành niên chưa thế?

-Cô ra đây đi!

Hoài An cũng chẳng hiểu sao mình lại theo y chạy ra khu vườn trúc trước mặt. Y kéo cô nấp sau một hòn giả sơn to lớn, nằm giữa một khu đất trống ngay giữa rừng trúc kia.

-Ta đang làm gì vậy?

-Suyt!

Long Kính gắt. Y kéo người cô thấp xuống. Hoài An đảo mắt toan rời đi thì từ đâu, một đàn chim bay đến, đậu xuống những nhánh cây giữa cái ao to trong vạt.

-Đẹp quá...

Nơi này nhìn kĩ thì quả thật rất thơ mộng. Xung quanh là rừng trúc, giữa vùng đất trống lại có một chiếc ao với gò đất trồng toàn cây tùng nho nhỏ, tán cây tỏa đi rộng khắp, che phủ cả một góc ao.

Chim trắng từng đoàn bay về, líu lo hót. Không gian ở đây thật yên tĩnh quá.

-Đến lúc rồi!

Long Kính giương nỏ, Hoài An vội giật lấy.

-Cô làm gì thế?!

-Sao tự nhiên lại bắt chúng?

-Chim đẹp như thế chẳng phải là nên đem về ngắm sao?

Hoài An bất mãn nhìn tên nhóc trước mặt. Dầu hẳn vẫn cao hơn cô, cô vẫn hiên ngang nghênh mặt nói.

-Tước đi sự tự do của người khác là tội ác đấy, anh có hiểu không?

-Cái gì?

-Chắc vì anh chưa từng có được tự do nên anh không hiểu. Sinh linh đẹp đẽ nhất là khi được tự do!

Ánh mắt kia bỗng tối đi, Long Kính im bật. Rồi y ngồi phịch xuống đất, đầu dựa lên hòn giả sơn.

-Ai nói ta chưa từng có tự do?

Hoài An nghiêng đầu nhìn gương mặt sần nảo kia rồi phì cười. Mới tí tuổi đầu đã biết thờ dài như người lớn rồi cơ đấy. Cô ngồi xuống bên y.

-Vậy tự do ra sao?

Long Kính mím môi xoay xoay chiếc ná thun, hàng mi kia sụp xuống.

-Chắc là rất vui.

Cô lắc đầu. Con vua thì là con vua, chắc chắn từ nhỏ đã được bảo bọc rồi, chắc chắn chưa từng nếm qua dư vị khổ cực.

-Làm sao ta biết được! Thật bực cả mình!

Long Kính gục đầu trên đầu gối, dáng vẻ đáng yêu lắm. Cô chống cằm nhìn y.

-Từ ngày nhỏ mẫu phi đã không cho ta đi khỏi cung nữa mà, huống hồ gì là tự do!

-Vậy bây giờ anh đã lớn rồi, sao không tìm lấy tự do cho mình?

Y ngẩng mặt nhìn cô.

-Vậy cô đi với ta nhé?

Hoài An rùng mình, ngẫm đến cảnh Lê Chí Trung nghe thấy câu này, chắc hẳn nổi điên lên mất. Nhưng rồi, mắt cô lóe sáng. Hoài An vội vỗ lên vai y.

-Có một nơi này, tôi hứa chắc chắn sẽ có rất nhiều trò vui.

Ánh mắt to tròn như trăng kia lập tức sáng lên lấp lánh. Long Kính mỉm cười rạng rỡ. Y chưa từng có bạn, anh em lại xa cách. Hôm nay đầu ngã một cú quá đau nhưng lại tìm được một người bạn rồi!

Lê Đại Hành chau mày nhìn hai đứa con rồi lắc đầu.

-Lần này ta không tin Long Tích bỏ qua. Các con vẫn là nên cẩn trọng nó. Từ nhỏ nó đã là một đứa ngang bướng, đến nay nghe Long Việt làm vua chắc chắn sẽ không cam tâm.

Long Việt lặng lẽ cúi đầu. Chí Trung vội trấn an hai người.

-Phụ hoàng đừng lo, Long Tích có thể lực họ ngoại nhưng lại bị triều thần phản đối, sẽ không dám làm càn.

-Nhưng thế lực của nó đang ngày càng bành trướng, hôm nay trên triều còn dám đứng ra chống lại Thái tử, còn coi ta ra cái gì nữa!

Long Việt thấy cha gằn giọng nói, mặt đỏ ngầu, liền lo lắng thưa.

-Phụ hoàng, xin người đừng nóng giận. Long Tích xưa nay ngang ngược nhưng chưa từng làm loạn.

Chí Trung lắc đầu.

-Anh quá xem thường Long Tích rồi. Anh ấy không đơn giản như vậy đâu. Nếu đã có gan chống lại Thái tử, hẳn là quyền lực cũng đủ lớn. Đó là lời khiêu chiến của Long Tích và thế lực ngoại thích.

Lê Đại Hành thở hắt. Mới mấy năm mà Chí Trung đã lớn hẳn, việc chính sự cũng đã am hiểu hơn. Có y bên cạnh Long Việt, ông không sợ Long Việt bị áp lực nữa.

-Trước mắt cũng đã gia phong Đại vương cho nó đừng làm càn quấy nữa.

Là ngăn lại hay thêm dầu vào lửa đây? Tước vị tăng lên, đồng nghĩa với quyền lực của Long Tích cũng tăng lên. Chí Trung lắc đầu. Rõ ràng là Lê Đại Hành đã quá khoan dung đối với đứa con trai này rồi.

-Nhưng ta lo về Long Tích một, thì lại lo về phía họ Lý mười.

Long Việt gật mạnh đầu, y nhăn mặt.

-Gần đây nhờ Lý Công Uẩn mà thế lực cũng không ngừng gia tăng.

Chí Trung biết họ Lý kia dĩ nhiên có mưu đồ khác, chỉ là luôn lấy cái danh phò Lê mà hành sự, không chút sơ hở.

-Phụ hoàng, thần nhi thiết nghĩ người nên cho trấn quân về châu Cổ Pháp điều tra, đề phòng họ Lý lén tụ tập binh mã.

-Được, chuyện đó ta sẽ sai người làm. Còn con, Chí Trung, con bé họ Lý đó không có điểm gì đáng ngờ chứ?

Chí Trung bỗng lặng đi.

Lý Hoài An có điểm gì đáng ngờ không à? Cả thân phận của cô ta đã là điểm đáng ngờ lớn nhất rồi. Một tiểu thư khuê các lại biết võ thuật, biết kiếm pháp, biết cả lén vào thư khố rồi không để lại bất kì một vết tích.

-Sao thế? Chí Trung, cô ta có để lộ gì không?

Long Việt sốt ruột hỏi. Chí Trung liền lắc đầu, cố gượng gạo cười.

-Cô ta chẳng qua chỉ là con tin mà họ Lý gửi đến để chừa một đường lui thôi, anh không cần phải lo lắng.

Lê Đại Hành chau mày nhìn con trai. Ông nhận ra điều gì đó trong ánh mắt y.

-Chí Trung, dầu có gì, cũng nhất định không được quên mục đích cuối cùng của con!

Y lặng lẽ cúi đầu. Mục đích cuối cùng của y, phò tá Long Việt lên ngôi, bảo vệ anh trai khỏi Lê Long Tích, Lý Công Uẩn, bảo vệ Đại Cồ Việt khỏi quân Tống, khỏi Chiêm Thành.

Hoài An cố tình trốn Long Kính để lén vào trong phòng sổ sách ở Thái y viện. Cô cảm thấy có chút tội lỗi khi lợi dụng tên trẻ con kia để thâm nhập vào căn phòng này. Nhưng thôi, miễn là cô đạt được mục đích, miễn là giúp được Công Uẩn.

Căn phòng này có nội thất hệt như thư khố ở Nội vụ phủ. Cô liền đi tới kệ sổ cách đây hai mươi lăm năm, lật tìm quyển sổ ghi chép về tình trạng

bệnh tật của vua Đinh trong một năm đó, cũng như hy vọng tìm thấy chút gì về trạng thái lúc chết của vua và con trai.

Quả đúng như Hoài An dự đoán, không có bất kì một ghi chép nào chép lại vào đúng ngày xảy ra vụ án.

Kì lạ, nếu vua chết ắt hẳn phải ghi rõ là chết thế nào? Dẫu có bị Đỗ Thích giết chết như lời kết tội hẳn thì cũng phải chép lại là vua bị đâm ở đâu hay đại loại vậy.

Đảng này có đến hai người chết nhưng không có bất kì ghi chép nào.

Nhưng có một điểm đáng chú ý. Ngay sau xảy ra án mạng, một loạt thái y đã được đổi. Cũng giống như người ở Nội vụ phủ vậy.

Đến lúc này đây cô có thể quả quyết cho rằng Đinh Tiên Hoàng và Đinh Liễn không phải bị Đỗ Thích sát hại. Chắc chắn là một kẻ khác, một kẻ vô cùng quyền lực mới có thể bưng bít che đậy vụ án tày trời này.

NGÀY HOA LƯ' NGƯ'ỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

14. Mẫu Thân

Long Kính vừa đi lùi vừa huyền thuyên kể chuyện cho Hoài An nghe. Cô phì cười chăm chú nhưng trong lòng lại chẳng để tâm được một chữ. Trong đầu cô dấy lên quá nhiều nghi ngờ, nhưng vẫn chưa tìm ra động cơ.

Cô ngẫm rồi lập tức hỏi Long Kính.

-Ở hoàng cung nơi nào là nơi ghi chép lại ngày sinh ngày mất của các hoàng thân quốc thích thế?

Long Kính tròn mắt nhìn cô.

-Là Tôn Nhân phủ, cô hỏi để làm gì thế?

-À, chỉ là tôi muốn đến để tham khảo qua các ngày sinh thần của các vương phi để tiện bề chuẩn bị thôi.

Gương mặt Long Kính lấp lánh.

-Cô có thể chuẩn bị sinh thần cho ta không?

-Được thôi, nếu vương gia muốn.

-Vậy được! Ta dẫn cô đến đó!

Hoài An lặng lẽ nhìn Long Kính đi trước, gương mặt hồn nhiên vô tư. Tên này đối diện với tương lai phía trước vẫn còn quá ngây thơ, nếu Công Uẩn lên ngôi nhà Lê tận diệt, hẳn sẽ đi về đâu...

Tôn nhân phủ vô cùng nghiêm ngặt. Lính gác nhìn thấy cô thì e dè, may mà có Long Kính ra oai, nếu không cô nhất định không thể bước một chân vào đây.

-Sao họ có vẻ sợ anh thế?

Long Kính chỉ vỗ ngực tự mãn rồi đẩy cửa bước vào. Hoài An đứng lại, nheo mắt nhìn Long Kính vừa đi vừa thao thao bất tuyệt rồi quay đầu xoay người biến đi mất.

-Cô thấy có đúng không, Hoài An?

Long Kính quay đầu, sừng sốt nhận ra phía sau mình trống trơn. Y cong môi ngời phịch xuống trường kỉ gỗ.

-Lại nữa rồi...

Hoài An lật nhanh những tờ giấy vàng cũ, ghi chép phá hệ của nhà Đinh. Cô chau mày, bọn họ ít nhất cũng phải vẽ sơ đồ ra cho dễ nhìn chứ!

Nghĩ rồi, cô đi lại bàn lấy ra một tờ giấy, cẩn thận vẽ lại từng mối quan hệ trong tôn thất nhà Đinh.

Cô cắn môi rồi cầm tờ giấy lên, thở dài.

Đinh Tiên Hoàng có ba người con trai.

Đinh Liễn theo ông từ ngày đầu dẹp loạn 12 sứ quân, oai phong uy dũng như cha. Nhưng Đinh Tiên Hoàng lại không lập ông là Hoàng thái tử.

Đinh Toàn, là con của Dương Hoàng hậu, bé hơn Đinh Liễn rất nhiều.

Đinh Hạng Lang, là con út của Đinh Tiên Hoàng. Vua Đinh hết mực yêu thương nên phong làm Hoàng thái tử.

Hoài An thở hắt gạch chéo lên mối quan hệ giữa Đinh Liễn và Đinh Hạng Lang.

Đinh Liễn tức giận vì không được làm Hoàng thái tử nên đã cho người giết chết em trai.

Ông ta tức giận cũng đúng thôi, cả đời theo cha đánh đông dẹp bắc lại chẳng bằng một đứa nhóc còn chưa đi vững.

Sau khi Đinh Liễn giết chết Đinh Hạng Lang, Đinh Tiên Hoàng cũng chẳng trách tội mà cuối cùng cũng phong Đinh Liễn làm Hoài thái tử.

Hoài An ngả đầu ra sau ghế, cô nghĩ, cô vừa tìm ra được động cơ của người cô nghi ngờ rồi.

-Lúc này cô đi đâu thế?

Long Kính lẻo đẻo đi bên cạnh Hoài An. Cô chỉ cười.

-Tôi bị lạc ấy mà.

-Đã bảo cô đi sát theo ta kia mà.

-Biết rồi mà, anh không cần lo nữa đâu.

-Ta rất thích đi với cô, nhưng mà sáng đến giờ ta trốn đi lâu như vậy, chắc chắn mẫu phi của ta sẽ rất lo lắng, ta đi trước nhé!

Long Kính cười tít mắt vẫy tay với Hoài An rồi chạy biến đi mất, chốc chốc lại quay đầu nhìn cô. Hoài An lắc đầu cười. Cái tên này có ra dáng một hoàng tử không chứ?

Vừa quay đầu lại, Hoài An đã giật mình bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của Lê Chí Trung.

Y chấp tay sau lưng, nheo mắt nghi hoặc, đi về phía cô.

-Cô đúng là việc gì cũng dám làm.

Hoài An đảo mắt, cố lách người đi qua y. Chí Trung mạnh bạo túm lấy cô giật lại.

-Cô dan díu với em chồng, còn dám cao ngạo với ta?

Dan díu với em chồng? Tên này điên rồi!

Hoài An giật phăng tay ra, nhưng Chí Trung gồng mình giữ lại. Hai người giằng co một hồi thì y ném mạnh cô ra. Hoài An ngấu nghiến ôm lấy cánh tay mình, hướng về y ánh mắt chán ghét.

-Anh nói xong chưa? Đúng là vô liêm sỉ!

Chí Trung túm lấy chiếc cằm bé nhỏ của cô, ghì sát về phía mình.

-Bốn vương cấm cô! Dù cô có bao nhiêu dã tâm đi chăng nữa bốn vương nhất định không để cô động đến một cọng tóc của Long Kính!

Hoài An giận dữ túm lấy bàn tay to khỏe của y, cô không cách nào đẩy được Chí Trung. Y bây giờ đang ngập trong lửa giận. Sao hấn lại bảo vệ Long Kính như vậy?

Đến cả Chí Trung cũng không phân biệt nổi đâu là tức giận đâu là chán ghét. Cô đã cười với Long Kính bằng nụ cười thuần khiết không pha tạp, không hề phòng.

Một bầy tay tiến tới siết mạnh lấy cánh tay Chí Trung, kéo mạnh y ra khiến y loạng choạng.

Công Uẩn gương mặt đùng đùng lửa giận nhìn Chí Trung. Y nghiến răng siết chặt bàn tay mình.

-Tướng quân làm gì vậy!

Chí Trung gầm lên, ánh mắt ngật trong điên cuồng.

Hoài An đưa tay xoa cằm, đã đỏ lên rồi. Công Uẩn ngược mắt nhìn cô, có phần xót xa. Nhưng rồi y lập tức lấy lại vẻ giận dữ ban nãy, hướng về phía Chí Trung.

-Khai Minh vương phi dẫu làm sai gì thì vẫn là thân nữ nhi, vương gia làm thế có phần không phải lẽ.

Chí Trung nhoén miệng cười cợt nhả, y phất tay áo thẳng người lại.

-Bổn vương có làm gì vương phi của mình cũng không liên quan đến Tả thân vệ!

Hoài An đứng chôn chân. Cô cắn răng cắn chặt xuống đất. Lúc này đây cô rất muốn chạy ào đến bên Công Uẩn, nhưng sợ khiến cho Lê Chí Trung nổi giận mà hỏng việc lớn.

Chí Trung vẫn cười nửa miệng, giễu cợt nhìn Công Uẩn đang lặng đi.

-Không lẽ, ta làm gì cô ta, Tả thân vệ xót à?

Nói dứt câu, Chí Trung đưa tay lôi xộc Hoài An ngã vào lòng mình. Hoài An ra sức đứng thẳng dậy, lại bị bàn tay to lớn kia ôm eo giữ chặt lấy. Cô cố nén ánh mắt hoảng loạn nhìn về Công Uẩn. Y không nhìn cô, nhưng gân xanh đã nổi lờm còm hai bên thái dương rồi.

Chí Trung bật cười nhưng ánh mắt lại như có lửa đi lại vồ lên vai Công Uẩn, rồi ghé lên tai y nói khẽ.

-Ta thấy, Tả thân vệ vẫn là nên làm tốt trách nhiệm của bản thân mình, đừng bao giờ suy nghĩ quá phận. Những gì của người khác, có cướp lấy cũng chẳng phải của mình đâu.

Công Uân quay sang nhìn Chí Trung, hai con mắt đăm mù máu tanh và sát hận. Y chỉ nghiêng răng không nói.

Phải nhẫn nhịn, nhất định phải nhẫn nhịn đến ngày đoạt lấy đủ quyền lực để trả từng mối hận không thiếu một thứ gì!

Cánh cổng vừa đóng lại, Hoài An liền giật phăng tay khỏi bàn tay Chí Trung. Cô hùng hổ bước vội về phòng.

-Đứng lại!

Hoài An ngán ngẩm thở dài, cô còn chưa kịp quay đầu thì Lê Chí Trung đã bước đến bên cạnh, ánh mắt giảo hoạt vô cùng.

-Có một người ta muốn cô gặp.

Lòng cô bỗng nhiên bất an. Là ai mà hẳn muốn cô gặp, không liên quan gì đến việc cô đang điều tra đó chứ?

Chí Trung thấy Hoàn An trầm ngâm thì hạ người xuống sát cô, đôi môi nhếch lên ma mị.

-Chẳng phải là đang lén lút làm chuyện gì nên hoang mang đấy chứ?

-Làm gì có!

Hoài An đẩy y ra, quay mặt đi nơi khác.

Chí Trung lúc này đã bình tĩnh hơn, y đằng hắng rồi hạ giọng nghiêm túc.

-Long Kính là em trai ruột của ta.

Hoài An ngược mắt nhìn y. Hóa ra là vậy. Thảo nào cô gặp Long Kính ở cung của mẫu phi. Thảo nào cái tên người đá này lại bảo vệ chàng trai đấy.

-Sao anh không nói ngay từ đầu?

-Ta còn chưa kịp nói cô đã ngang ngược bỏ đi!

Cô hừ lạnh, bỏ đi vào sảnh chính. Lòng cô không yên, rốt cuộc người mà Lê Chí Trung muốn cô gặp là ai?

Cánh cửa vừa mở ra, cô nhắc váy bước qua thềm. Ngọc vừa thấy cô đã thảng thốt chạy đến.

-Vương phi, người lại bỏ em mà đi nữa rồi!

Hoài An mím môi nhìn người phụ nữ trung niên đang ngồi ở trên ghế kia vội vã đứng dậy, hướng ánh mắt ngấn lệ về phía cô.

Chí Trung chấp tay sau lưng, nheo mắt nhìn.

-Hoài An!

Người phụ nữ chạy đến ôm chầm lấy cô. Hoài An thất kinh không biết chuyện gì, đành vỗ nhè nhẹ lên lưng bà.

Thấy Hoài An không đáp, bà liền đẩy cô ra mà nhìn cô lo sợ.

-Con sao thế? Con bị thương ở đâu sao? Sao cằm của con lại đỏ thế này?

Chí Trung liền ho khan, y ngồi xuống ghế, vợ lấy tách trà.

Ngọc lồm lũi chạy đến, cúi đầu thưa.

-Phu nhân, vương phi lần đó trúng tên, khi tỉnh lại thì do quá kinh sợ mà đã quên hết những chuyện trước đây rồi.

-Sao?

Bà như gục ngã khi nghe Ngọc nói, ánh mắt ngật trong đầu lòng đưa tay vuốt tóc Hoài An.

-Con tôi sao thế này? Sao lại bị thương hả con?

Chí Trung vẫn lặng lẽ quan sát, gương mặt băng lãnh không một tia cảm xúc.

Hoài An chỉ biết trầm ngâm, cô biết mình không thể qua mắt Lê Chí Trung, nhất định không nên giả vờ. Ngọc căn môi nhìn Chí Trung rồi nhìn Lý phu nhân.

-Dạ phu nhân, vì Quốc sư không cho phép báo về sợ tướng công lo lắng, cho nên con mới giấu người. Tiểu thư hôm ấy đến khu săn bắn cùng với...

-Ngọc này!

Hoài An vội cười khan quay sang, ánh mắt có phần đáng sợ.

-Em mau đi chuẩn bị cơm nước cho phu nhân đi, ở đây để ta trò chuyện là được rồi.

Ngọc lặng lẽ cúi đầu rồi lui ra. Chí Trung vẫn ôm cầm quan sát thái độ của Lý phu nhân, của cả Ngọc.

-Con thực sự không nhớ sao. Mẹ là mẹ của con mà...

Hoài An thở dài lắc đầu. Bà xót xa ôm lấy gương mặt cô mà khóc.

-Con tôi sao lại thành ra thế này. Bị gả đi xa nhà, nay lại mất hết trí nhớ.

Lúc này Chí Trung mới đứng dậy, tiến đến ôm lấy vai Hoài An. Y mỉm cười dịu dàng.

-Xin mẹ đừng lo, ta biết Hoài An đau ốm nên luôn tìm cách bù đắp cho nàng. Ta tin nàng cũng sẽ không cảm thấy cô đơn trong Khai Minh vương phủ của ta đâu.

Hoài An ngược nhìn y rồi cười khan. Phải rồi, luôn tìm cách bù đắp, vậy vết đỏ bầm trên cằm cô là bù đắp cho cái gì thế?

Lý phu nhân lấy khăn tay thấm nước mắt rồi mãi nguyên cười nhìn chàng rể tuấn tú đang ôm lấy đứa con gái út của mình.

-Thấy vương gia thương yêu nó như thế, tôi đây đâu đòi hỏi gì hơn. Ở Châu Hoan uy danh của Khai Minh vương lẫy lừng bao nhiêu, tôi và ông nhà lại mừng vì con gái được gả cho đấng quân tử bấy nhiêu.

Y xua tay cười. Hoài An mím môi, sao hẳn lại có thể diễn đạt như thế? Nụ cười này cũng biết bao ấm áp.

-Mẹ quá khen rồi, ta cũng chỉ là làm tròn bổn phận được giao.

Bà gật gù vui lắm, ánh mắt vẫn ngấn lệ nhưng lại hạnh phúc khôn nguôi. Điều này khiến Chí Trung đau đầu.

Nhìn người mẹ này đau lòng đến tột độ khi biết con bị thương, hạnh phúc khi biết con ấm êm bên chồng. Ánh mắt của bậc phụ mẫu không bao giờ nói dối.

Chí Trung thở dài.

Vậy quả thật đây chính là Lý Hoài An? Tiểu thư dịu dàng đằm thắm tài hoa. Thật khó tin!

Hoài An vừa giấu tờ giấy phả hệ nhà Đinh vào góc tủ thì Lê Chí Trung mở mạnh cửa xông vào.

Cô giật mình đứng dậy nhìn y rồi nhìn ra phía sau y gia nô cầm đèn dẫn đường đã quay đầu đi mất.

-Anh lại đến đây làm gì? Chẳng phải cả tháng qua anh đều yên phận ngủ ở tư phòng sao?

Y cao ngạo phất tà áo ngồi xuống ghế, rót trà.

-Mẹ cô còn đang ở đây, chẳng lẽ ta lại để bà ấy thất vọng vì cô chặn đờn gối chiếc!

Cô cắn môi, phải rồi, bà ấy nhạy cảm như vậy, làm cô cảm thấy không nỡ.

Dẫu sao cô cũng chưa từng có mẹ, Lý phu nhân lại yêu thương cô như vậy, khiến cô thấy ấm áp quá.

Cô lặng lẽ ngồi xuống bàn. Chí Trung nhếch mày nhìn hàng mi cụp xuống của cô.

-Lại định giở trò gì đây?

Cô căm phẫn nhìn y, rồi lại quay đi thở dài.

-Lại còn thở dài?

Hoài An đứng phắt dậy, ngoái đầu nhìn y.

-Anh ngồi đó một mình đi, tôi đi ngủ trước!

Cô lặng lẽ đến giường ôm nệm chần xuống đất rồi trải ra. Chí Trung chau mày nhìn cô buồn bã.

Rốt cuộc là bị gì? Cô ta không nhớ ra mẹ nên buồn bã sao?

Y làm sao biết, Hoài An chưa từng có mẹ. Và cảm giác được người mẹ ôm trong vòng tay, hiền từ chăm sóc ra sao, ấm áp thế nào.

Nến tắt. Hoài An vẫn nằm bất động, mắt cô nhắm nghiền mà vẫn thấy lệ trào ra.

Bất chợt, một cánh tay luồn qua cổ đỡ đầu cô tựa lên, một tay lại kéo cô ôm sát vào lòng.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

15. Đi

Hoài An giật mình mở bừng mắt, đã thấy vạt áo lụa kia ngay sát mặt. Cô ngược lên liền bắt gặp đôi mắt nhắm nghiền, vẫn là hàng mi yêu nghiệt đó, đôi môi ma mị đó.

Cô toan đẩy y ra.

-Đừng có khóc.

Hoài An sững sờ, cô vội đưa tay lau nước mắt mình.

Cô trước giờ đều tin mình vô lệ, nhưng nhắc đến gia đình đều không thể kiềm nén đau thương.

-Cô khóc thì ta thua trận mất.

Thua trận? Hắn đang nói hồ đồ cái gì vậy? Cô đưa tay chống lên ngực y, y lại kéo cô ôm lấy gọng trong lòng mình.

-Không nhớ ra mẹ thì cũng có làm sao? Máu mủ ruột thịt vẫn là đấy, họ vẫn yêu thương cô, vẫn dõi theo cô mà.

Lòng Hoài An bỗng nhiên ấm áp quá. Cô từ nhỏ đã mồ côi, không nhớ ra mẹ thì có làm sao đâu nhỉ? Cô vẫn lớn lên và sống hai mươi sáu năm, làm cảnh sát đầy thôi. Có lẽ y nói đúng, có khi mẹ cô đang ở đâu đó trên thế gian này, dõi theo cô, yêu thương cô.

Cái tên này hôm nay sao lại dịu dàng quá đổi. Hắn về đêm là sẽ dịu dàng thế này sao?

Nhưng cô không được quên, hẳn là kẻ thù của Công Uẩn, là kẻ thù của cả Đại Cồ Việt sau này. Cô không được vì chút lời ngon ngọt này mà gục ngã.

-Chuyện của Long Kính, chỉ là ta lo lắng quá nhiều mà thôi.

Hắn đang xin lỗi cô đó sao? Giọng nói của hắn nhẹ nhàng quá, như là gió, cũng như là mây.

Cô bất lực không tài nào đẩy y ra nữa. Càng không thể ngăn lòng mình ấm áp khi ở trong vòng tay y.

-Ngủ đi, ngày mai còn có sức thực hiện âm mưu của cô nữa.

Hoài An dựa vào ngực y trong vô thức. Cô lặng đi. Hẳn biết cô vẫn sẽ vì Công Uẩn mà làm có toan tính riêng, vẫn chấp nhận ôm cô, vỗ về cô.

Hình như Hoài An cảm thấy, cô đã hiểu sai nhiều về tên ngạo mạn đáng ghét này rồi.

Hoài An choàng tỉnh, cô mở mắt nhìn ra bên cạnh trống trơn, cả căn phòng cũng trống trơn.

Nhưng mà khoan đã, cô đã nằm trên giường từ bao giờ. Hoài An thờ dãi nhìn ra xa, cô đưa tay xoa xoa đầu, rồi bất giác chạm lên môi.

Sao môi cô như có cảm giác ấm áp quá.

Hoài An đứng mãi ở dưới hiên, mắt trông ra cổng. Ngọc vừa bảo với cô rồi. Lãng của Dương hoàng hậu nằm về phía Nam, ở sát đạo Ái Châu. Cô cũng đã lén nhìn qua bản đồ ở phòng của tên người đá đó, ngoại ô giáp Ái Châu tức là vùng Thanh Hóa ngày nay. Từ Hoa Lư này đến đó cũng không phải là gần, đường xa lại nguy hiểm. Cô vẫn là nên dựa vào hắn thôi.

Cánh cổng mở ra đã thấy Lê Chí Trung vừa nhảy khỏi ngựa. Y phúi tà áo, bước vào trong. Vừa thấy Hoài An, y đã nhếch môi cười.

-Vỡ kịch vợ chồng êm ấm này cô đóng đạt rồi đấy.

Lại còn đợi y về.

Hoài An vội nuốt cục tức, kéo y đi vào trong.

Chí Trung phất tà áo ngồi xuống chiếc ghế chính, đưa ánh mắt đùa cợt nhìn cô.

-Chuyện gì?

Hoài An vẫn đứng cạnh, cô cắn răng rồi nhìn thẳng y mà nói.

-Tôi muốn đến viếng lăng Dương hoàng hậu.

Chí Trung thu về nụ cười đùa cợt, y nắm lấy tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

Hoài An vội ngồi dậy, càng bị y ôm chặt lấy.

Đối diện với ánh mắt dò xét của y, cô mím môi đối kháng.

-Anh..

-Cô đang âm mưu chuyện gì?

-Tôi chỉ muốn đến viếng Hoàng hậu cho hợp lễ thường tình thôi. Các vương phi khác đều bảo tôi cậy nhờ ở anh mà quên cả phép tắc, không đến diện kiến Hoàng hậu!

Chân mày Chí Trung hơi giãn ra, bàn tay y cũng không siết chặt lấy cô nữa. Y nhìn đi nơi khác, giọng chắc nịch.

-Không được!

Hoài An ngồi thẳng dậy, cố bắt ánh mắt y về phía mình.

-Tại..

-Đường xa trùng trùng, ta còn nhiều chính sự không thể bỏ ngõ.

-Vậy một mình...

-Cô còn dám đòi đi?

Hắn gào lên rồi. Hoài An gật đầu khẽ, thà toàn mạng lúc này để còn trốn đi hơn là tan xương nát thịt dưới tay hắn.

Chí Trung đẩy cô đứng dậy. Y chấp tay đi về phía cửa.

-Nếu cô có tấm lòng thì Dương Hoàng hậu sẽ hiểu cho, không cần phải quan tâm dị nghị của người khác.

Hoài An chạy đến chỗ y, cô nắm lấy ống tay áo y mà giật khẽ.

-Tôi biết là không nên quan tâm đến những lời vương phi đó, nhưng chẳng phải là sẽ ảnh hưởng đến thể diện của Khai Minh vương phủ hay sao?

Chí Trung giật tay áo lại, trừng mắt với cô.

-Nếu ta bảo ta không quan tâm thì sao?

Hoài An hậm hực, cô cúi mặt. Chí Trung bỗng nhiên mím môi, y quay phắt đi đằng hắng lớn.

-Vậy thôi tôi đi một mình cũng được mà, anh chỉ cần cho người hộ tống tôi..

-Để cô đi một mình với tên họ Lý kia à?

Ánh mắt của y bỗng hằn học hằn đi. Hoài An vội lắc mạnh đầu.

-Tôi đi là để viếng Hoàng hậu, thật đấy. Chứ chẳng lẽ anh muốn tôi lại trốn đi một mình như lần trước?

-Cô dám?

Chí Trung lại túm lấy cằm cô, Hoài An đã rút kinh nghiệm rồi. Cô ngả đầu né tránh, rồi chộp lấy bàn tay y cắn mạnh vào.

-A! Cô!

Chí Trung gầm lên, cố giật tay ra khỏi cô nhưng cô ngoan cố giữ chặt lấy, cắn mạnh thêm.

Bất ngờ, Chí Trung vòng tay đẩy cô vào lòng, khiến Hoài An giật mình ngãng mặt nhìn y.

-Chào mẹ.

Hoài An vội nhả bàn tay y ra, xoay người cúi chào.

Lý Phu nhân vẫn đang tròn mắt nhìn đôi vợ chồng vừa rồi mới làm điều gì đó kì lạ.

-Các con...

-À!

Chí Trung bỗng nhiên phá lên cười, làm Hoài An giật mình nhìn y.

-Chúng con hay đùa như thế, mẹ xem Hoài An đang làm nũng thôi mà.

Nói rồi y đưa tay lên xoa tóc cô, Hoài An cười khan, cô gật gù nhìn mẹ.

-Vâng con đang làm nũng thôi ạ.

-À...

Phu nhân cười hiền rồi toan quay đi thì Hoài An đã nói với theo.

-À mẹ ơi, ngày mai, con và vương gia sẽ đi viếng lăng Hoàng hậu ở Ái Châu ạ,

Chí Trung ngẫu nhiên trừng mắt nhìn cô rồi quay sang cười gượng với mẹ vợ.

-Vậy để mẹ chuẩn bị đồ ăn cho các con đem theo nhé?

-Không cần đâu mẹ, ngày mai ta sẽ không đi!

Chí Trung gằn giọng nói to. Hoài An bỗng nhiên ôm ngang bụng y, tựa cằm trên ngực y, hai mắt mở to tròn.

-Chàng đã hứa rồi mà, chàng quên rồi sao?

Chí Trung trợn tròn mắt, hết nhìn cô lại nhìn sang Lý phu nhân. Y đưa tay ôm lấy cô, cố cười vài tiếng.

-Nhưng mà nàng..

-Đi mà vương gia...

Chí Trung ngẫu nhiên trợn mắt với cô.

"Chân cô bị cái gì vậy hả, đứng thẳng xem nào! Giọng nói nữa! Cô muốn chết à?"

"Xem trước mặt mẹ vợ anh xử trí thế nào!"

Lý phu nhân bụm miệng cười. Bà lắc đầu nói khẽ.

-Được rồi, con bé trước nay chưa từng được đi đâu. Từ lúc lấy nhau đến giờ các con cũng chưa đi xa, hay là nhân dịp này vương gia đưa nó ra ngoài hít chút không khí.

Chí Trung đầu hàng, y vừa quay sang đã thấy ánh mắt đầy chờ mong của mẹ vợ, quay lại đã thấy cặp mắt to tròn đang trân trân nhìn mình.

Y đành gật đầu.

Lý phu nhân cười khẽ rồi đi mất. Đợi bà khuất sau mấy lớp cửa rồi, Chí Trung mới đẩy mạnh cô ra. Hoài An phủ tay, gương mặt đắc thắng nhìn y. Cô tiến tới vỗ vỗ lên vai y.

-Vất vả cho vương gia rồi! Quân tử nhất ngôn!

Nói rồi, cô vừa cười ngạo nghễ vừa đi khỏi. Chí Trung ngẫu nhiên nhìn ra rồi ném thân mình xuống trường kỉ.

Y bất giác sờ tay lên lồng ngực mình.

-Con đi mẹ nhé.

Hoài An ôm lấy Lý phu nhân rồi chào tạm biệt bà. Cô tiến tới chỗ con ngựa đã được trải yên đỏ thẫm, leo lên được nửa đường thì bị một vòng tay to lớn bế ngang người lôi xuống.

Hoài An loạng choạng đứng thẳng, cô quay phắt đầu ngẫu nhiên định chửi.

Nhưng tim cô chợt hẫng mất một nhịp.

Trước mặt cô là Khai Minh vương không hề giống mọi ngày. Tóc y vẫn lên cao tít, vẫn khăn thêu rồng trước trán, để lộ gương mặt anh tuấn tuyệt mỹ. Cô không hề biết hẳn không mặc tiện phục lại có thể đẹp trai đến thế, khí chất đến thế.

Chí Trung nhếch môi ngạo nghễ, ghé sát xuống mặt cô.

-Sao, bị hớp hồn rồi à?

Hoài An mím môi đẩy y ra, xoay đầu leo lên ngựa. Chí Trung nắm lấy tay cô kéo lại.

-Vào trong xe ngựa đi!

-Tôi không thích! Trời đẹp thế này sao phải ngồi trong xe chứ!

-Thế cô muốn cả cái thành Đại Hoàng này biết dung nhan của cô à?

-Biết thì biết, có làm sao đâu!

-Nhưng ta thì có!

Nói rồi, y bế thốc cô lên. Hoài An ngượng chín mặt dấm vào ngực y. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này hã còn dám làm như vậy với cô, đúng là không biết xấu hổ mà.

Hoài An mở ô cửa nhỏ, vén màn he hé nhìn ra ngoài. Con phố vẫn tấp nập người đi như mắc cửi, tiếng rêu rao nô nức lòng người. Chí Trung nhếch mày nhìn ánh mắt vui thích kia mà đặng hăng.

-Đi từ đây đến Ái Châu mất bao lâu thế?

-Ba ngày.

-Ba ngày?

Hoài An trừng mắt. Từ Ninh Bình đi Thanh Hóa mà mất tận ba ngày sao?

-Làm gì lâu đến thế? Cùng lắm là hai ba tiếng thôi chứ?

-Cô bay đến đó à?

Hoài An bĩu môi, cô ngả đầu ra sau, nhìn trên nóc xe có một ô giếng trời, nhìn ra có thể thấy bầu trời xanh ngắt.

-Cô ngủ một chốc đi, đến nơi tôi sẽ gọi.

-Tại sao phải ngủ? Anh định làm gì?

-Cô mà không ngủ nhất định sẽ say xe!

Hoài An đảo mắt. Say xe? Trời ạ, hẳn chưa biết cô đi ô tô tàu thủy nhiều đến thế nào rồi, lại còn say xe!

-Ais!

Chí Trung phe phẩy cây quạt, tựa vào gốc cây nhìn trời nhìn sông. Hoài An đang trốn trong bụi cây kia, đồ ăn sáng trong bụng cô đã bị nôn thốc nôn tháo ra ngoài cả rồi.

-Ais cái tên này, sao anh không đầu tư cầu đường đi hả? Đường sá quái gì...

Cô lại bụm miệng, rồi lại nôn ra.

Chí Trung lắc đầu tặc lưỡi, nói vọng ra sau.

-Bổn vương đã nói rồi, tại cô sống chết không nghe theo mà.

Hoài An đón lấy bình nước từ tay Ngọc, cô ngửa cổ uống, cổ nuốt khó chịu vào trong.

Chí Trung đứng tựa cây, y gập mạnh cây quạt tiến lại.

-Sao? Đường còn khá xa đấy, còn muốn đi không?

Hoài An liếc y rồi đón lấy khăn lau miệng. Cô bỏ xuống bờ sông rửa mặt. Chí Trung khuyu xuống cạnh cô đang vốc nước rửa mặt, lắc đầu.

-Lúc này hùng hồn, ta còn tưởng cô đi xe tốt lắm. Chẳng biết ngày ấy làm sao Quốc sư đem cô từ tận Châu Hoan đến Hoa Lư được.

Hoài An bất thành linh vốc nước tạt lên người y. Chí Trung giật nảy mình đưa tay vuốt mặt.

-Này!

-Anh có ngưng xia xói người khác được không hả?

Chí Trung ngẫu nhiên nhìn cô rồi cũng đưa tay tát nước liên tục về phía cô.

-Lê Chí Trung!

-Bốn vương thích đấy, thì đã sao?

Tên này hôm nay lại còn trả đũa nữa chứ, cô liền một tay đẩy hẳn xuống nước, không ngờ hẳn lại vòng tay ôm lấy cô, kéo cả hai ngã nhào.

-Vừa lòng cô chưa?

Hoài An ngẫu nhiên quay đầu nhìn ra phía sau, cô hất tóc, nước bắn tung tóe lên mặt y. Chí Trung tức tối vuốt mặt, nhìn nữ nhân ngồi trước mình.

Hai người ướt như chuột lột rồi, đành phải cười ngượng đi tiếp cho khô y phục thôi.

Hoài An mặc kệ Chí Trung, cô giang tay đón làn gió tươi mát. Năng cũng nhẹ nhàng lắm, chẳng gắt như thế kỉ 21 đâu.

-Đã hết khó chịu chưa?

Cô ngựa cổ nhìn y. Hỏi thăm mà mặt lạnh như tiền vậy đấy.

-Cũng chưa hết hẳn.

Chí Trung dang hăng rồi ôm ngang người cô, kéo cô vào lòng mình.

-Cho cô mượn dựa một chốc đấy.

Hoài An toan ngồi dậy, nhưng hẳn lại găm giữ với cô.

Cái tên này, thật ra, cũng đâu đến nỗi xấu xa nhỉ...

-Tả thân vệ, là tôi.

Công Uẩn quay đầu nhìn viên tướng cúi đầu đi vào.

-Có chuyện gì sao?

-Bệ hạ đã cho quân đến Cổ Pháp điều tra, suýt nữa quân ta đã bị phát hiện.

Chân mày Công Uẩn chau lại. Y đặt quyển sách xuống, nheo mắt nhìn ra xa.

-Quốc sư đã biết chưa?

-Dạ bẩm, chắc người ở đó cũng đã đến báo với Quốc sư rồi. Bây giờ chúng ta phải làm sao?

-Không làm gì cả. Ta càng đánh răn động cỏ, càng dấy lên nghi ngờ của Lê Đại Hành và Khai Minh vương. Số binh đó, tạm thời cho di tản giả dạng thành nông dân đi.

-Tả thân vệ, quân ta đã mạnh, thiên thời địa lợi nhân hòa, còn chần chừ gì mà chưa đánh?

Công Uẩn lắc đầu, mắt nhìn ra xa.

-Lê Đại Hành vẫn còn sống, lòng người chưa yên, nhân chưa hòa.

-Vậy ta phải làm sao? Càng để lâu càng nguy hiểm.

Ánh mắt y bỗng nhiên sắc lạnh, ngập trong mưu mô.

-Để người thay ta hành sự là được rồi.

-Hoài An..

Giọng nói này, sao ngọt ngào đến thế?

-Hoài An, dậy đi.

Trời ạ, ngọt như đường vậy...

-Ngủ mà cũng cười được sao? Dậy!

Hoài An bị hấn gõ mạnh lên trán, bừng tỉnh. Mắt cô lác liếc nhìn quanh, trời đã sập tối từ bao giờ. Cô quay phắt ra sau, trừng mắt.

-Ngủ cũng say đấy, nhưng mà thân thể bốn vương đáng giá tựa vàng bạc, có thể để cô dựa mãi sao?

Rồi y xoay người nhảy xuống ngựa. Hoài An bĩu môi toan leo xuống. Bất chợt cánh tay kia đưa về phía cô, ánh mắt kia bối rối quay đi.

-Chuyện gì?

-Còn hỏi nhiều, mau xuống.

Hoài An chẳng hiểu sao mình lại tủm tủm cười. Cô quàng tay qua cổ y, để y ôm xuống.

-Thần, Quan tri phủ Đỗ Chương xin khấu kiến Khai minh vương, Khai Minh vương phi.

Hoài An cũng hơi cúi đầu chào vị quan kia, phía sau ông là người nhà, mấy bà vợ, mấy đứa con. Trời ạ, đón hăn mà cũng hệ trọng đến thế sao, lồi cả mấy đời tổ tông ra đón hăn vậy?

-Trời đã khuya rồi, vẫn là nên vào trong thôi.

-Mời vương gia.

Chí Trung quay ra sau, đưa tay về phía cô. Hoài An bối rối đưa tay nắm lấy, càng khiến y bất ngờ. Ý Chí Trung là muốn cô quàng tay vào thôi, không ngờ cô lại nắm lấy tay y.

-Vương gia?

Chí Trung đằng hắng rồi nắm tay Hoài An bước vào.

-Phủ của quan thần vốn không rộng, đã để vương gia chê cười rồi.

Chí Trung vội xua tay.

-Nào có, Quan tri phủ đã cho đoàn người Khai Minh phủ tá túc một đêm, đã làm phiền rồi.

-Vương gia đừng khách sáo.

Hoài An chống cằm nhìn hai người họ nói qua nói lại, mấy lời lẽ khách khí đó đợi sau khi ăn rồi hẵng nói có được không?

Nhưng rồi cô chợt phát hiện, trong số những nữ nhân con quan tri phủ, có một người đang nhìn Chí Trung đăm đũa lăm.

Cô quay sang nhìn y, bĩu môi. Lại còn có người bị hấn dụ dỗ thế kia cơ!

-Vương phi sao thế?

Hoài An vội nhìn y, ánh mắt y lo lắng nhìn cô. Tên này, trình độ diễn xuất cứ tăng theo cấp số nhân ấy nhỉ?

-Nàng vẫn còn mệt sao?

Quan tri phủ cười phì.

-Vương phi đi đường xa chắc là đã mệt. Chúng ta mau dùng bữa thôi, để vương phi còn nghỉ ngơi sớm nữa.

Chí Trung bỗng hướng về phía cô, đưa tay kề lên trán, ánh mắt cơ man là ngọt ngào.

NGÀY HOA LƯ'NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

16. Hãm Hại

Hoài An đỏ mặt nhìn y kề sát bên, tay đang sờ trước trán. Y tặc lưỡi, vuốt lại lọn tóc trước trán y vừa làm rối.

-Trán nàng ấm lắm, chắc là khi sáng nghịch nước đấy!

Phu nhân quan tri phủ vội cười hiền.

-Nghe danh vương gia luôn yêu thương vương phi hết mực, nức tiếng cả kinh thành, nay mới có dịp chứng kiến. Quả là danh bất hư truyền.

Hoài An cười khổ. Phải rồi, yêu thương hết mực cơ đấy. Nhưng rồi cô bất giác chạm tay lên trán, ánh mắt ban nãy của hắn, thật khiến người ta tan chảy.

-Phu nhân quá khen rồi.

-Vương gia, nhà họ Đỗ chúng thần cũng có năm cô con gái, chỉ còn một chưa lấy chồng, xin vương gia để mắt đến nó.

Hoài An mím môi nhìn cô gái kia, chính là cô gái đã đăm đũa nhìn hắn.

Hắn lại còn mím cười dịu dàng nhìn người ta, càng khiến Hoài An chạnh lòng.

Dẫu gì thì ở đây cô cũng là vương phi, họ có tôn trọng cô không chứ?

Nhưng bất chợt, tên Chí Trung kia lại quay sang phì cười nhìn gương mặt giận dữ đen xì, y xoa đầu cô.

-Vương phi không vui thế này, ta còn có thể để mắt đến người khác sao?

Cả căn phòng đều phá lên cười theo hẳn, chỉ có cô là tức đến đỏ mặt, cũng ngượng chín mặt.

-Phu nhân, cảm ơn lòng tốt của người.

Đỗ phu nhân kia chỉ ngậm ngùi cười khẽ. Hoài An ngược nhìn, cô gái kia cũng đang liếc cô. Hoài An chột rùng mình.

Chí Trung đóng cửa phòng rồi đi tới chỗ cô. Hoài An nằm dài trên bàn. Đường xa đi đường xốc thế này, cô cũng mệt quá.

-Cô lên giường ngủ đi.

Hoài An ngồi bật dậy.

-Vậy hôm nay anh ngủ dưới đất hả?

-Ta sang phòng khác ngủ.

-Sao thế?

Ánh mắt Hoài An thoáng thất vọng.

Y giảo hoạt cười, tay chống lên bàn hạ người sát xuống cô.

-Muốn ngủ cùng ta đến thế sao?

Cô dấm luôn vào ngực y, khiến y hụt hơi ôm ngực. Cô bỏ vào trong.

-Đứng lại!

Hoài An quay ra sau, còn chưa kịp nói gì đã thấy y ào đến, ôm chầm lấy.

-Này...

Y đẩy cô ra, ánh mắt bỗng nhiên tối đi.

-Đúng là bị cảm rồi.

Cô á khẩu, trên đời này lại có người đo thân nhiệt bằng cách ôm cả thân người sao?

Y hừ lạnh.

-Đúng là phiền phức.

Sao ánh mắt của hắn chẳng trông ra là đang phiền phức vậy. Hoài An mím môi lặng đi.

-Đêm nay đắp chăn kín vào, cô ngủ say toàn là đắp chăn ra.

Cô nín thở nhìn y, cái tên này, hôm nay lại còn quan tâm ấm áp nữa chứ.

Nhưng ánh mắt đó cô chẳng thấy được lâu. Y quay lưng bỏ đi ngay.

Hoài An leo lên giường, cô chau mày nhìn quanh.

Trực giác của cảnh sát cảnh báo cô, đêm nay có lẽ sẽ có chuyện xảy ra. Không hiểu sao, cô thấy bất an vô cùng.

Chí Trung bước về phòng. Y chau mày nhìn về phía tòa nhà đối diện. Bọn người này cũng thật là, sao lại xếp cho cô ở cách xa y như vậy. Rồi bất giác y ngược nhìn trăng, lòng bỗng dấy lên nỗi bất an kì lạ.

Chí Trung khép cửa lại, y vừa bước vào đã nhắm mắt nhìn Đổ tiểu thư ngồi ở bàn, đang đưa tay vuốt tóc, dáng vẻ kiêu diễm bội phần. Nàng mặc áo yếm đỏ, áo đối khăm lụa trắng mỏng tang, kéo trễ xuống vai hờ hững. Tóc nàng hất ra sau, để lộ xương quai xanh mê hoặc.

Chí Trung nheo mắt rồi cũng bước đến, y điềm nhiên rót trà ra tách, cũng không quên quan sát nàng ta.

Chí Trung phì cười rồi xoay xoay tách trà trong tay, y đứng dậy, đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài trời.

-Đỗ tiểu thư đến đây làm gì?

-Thần thiệp Đỗ Thiên Hoa, khấu kiến vương gia.

Nàng mỉm cười ma mị, hài lòng nhìn y ngửa cổ uống trà, rồi lại ngâm thơ.

-Hương vụ vân hoàn thấp,

Thanh huy ngọc tý hàn.

Hà thì ỷ hư hoàng,

Song chiếu lệ ngân can?

-Thần nghe nói Khai Minh vương là một võ tướng, hóa ra cũng đa tài, tức cảnh làm thơ.

Chí Trung phì cười, y quay đầu tiến lại chỗ nàng rồi ngồi xuống.

-Vậy là Đỗ tiểu thư không biết rồi. Bài thơ vừa rồi là bài Nguyệt Dạ của Đỗ Phủ viết dưới thời Thịnh Đường.

Nàng ta hơi cúi mặt, chỉ ngậm ngùi cười. Chí Trung khẽ nhếch môi rồi đặt tách trà xuống, đi về phía buồng ngủ.

-Nếu đã nghe được bốn vương ngâm thơ rồi thì tiểu thư cũng nên về đi.

Y đi đến giá treo, cởi bỏ áo đối khăm ngoài.

Bất chợt, Chí Trung nhăn mặt, y ôm ngực, đứng tựa vào khung giường.

Đỗ Thiên Hoa cười ma mị, nàng tiến đến sát y.

-Vậy nếu thần thiếp không chỉ muốn nghe người đọc thơ thì sao?

Chí Trung thở hồng hộc, y cố lê người đến chỗ giường ngủ, cố nhặt lấy thanh gươm.

Đỗ Thiên Hoa nhanh tay hất thanh gươm xuống sàn, đẩy Chí Trung ngã lên giường.

Hoài An bỗng nhiên thấy cơ thể nặng nề khó tả. Cô ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn quanh.

Không xong rồi, nhất định là có kẻ đang ở ngoài phòng cô, phạm vi dưới 100m. Bọn chúng có mưu đồ gì?

Hoài An cất vào trong tay áo con dao găm, cô lao xuống giường.

Nhưng bất thành linh, đôi chân cô mềm nhũn. Hoài An trợn trừng mắt nhìn mình đâm sầm xuống sàn.

Đỗ Thiên Hoa nhào người nằm lên trên Chí Trung. Y nhăn mặt gồng mình siết lấy hai vai nàng ta đẩy ra. Nàng vòng hai tay ôm lấy cổ y hôn xuống.

-Cô làm cái gì thế!

Y găm lên, xoay đầu né tránh nụ hôn mãnh liệt kia.

-Chàng sao thế? Chẳng lẽ lại là nụ hôn đầu của chàng?

Y nghiêng răng, cười khinh miệt.

-Cô nghĩ vương phi của ta để làm cảnh à?!

Nàng dụi đầu vào cổ, bàn tay chậm rãi luồn qua tóc y, hơi thở phả bên tai y ma mị.

-Nhìn qua là biết chàng với cô ta chỉ diễn vở phu thê ân ái, định lừa thần thiếp sao?

Y nghiêng răng đẩy phất nàng ra, thu người thở hỗn hển. Đổ Thiên Hoa xoay người y lại, vuốt ve gương mặt tuyết mỹ của y.

-Sao thế? Có phải cơ thể chàng bây giờ như lửa đốt, như sóng trào không?

-Trong trà có độc?

Chí Trung gân cổ gồng mình, mặt mày đã đỏ như sắp nổ tung. Y vẫn siết lấy nàng ta, cổ đẩy ra khỏi người mình.

-Không phải là độc bình thường đâu.

-Cô âm mưu cái gì!

-Chẳng lẽ chàng không biết?

-Là cha cô sắp đặt có đúng không?!

-Là cha thiếp hay là thiếp cũng chẳng quan trọng nữa đâu. Vương gia, người phải chịu trách nhiệm với thần thiếp đó..

-Cô tránh ra!

Đổ Thiên Hoa ôm lấy cổ y, vuốt ve y như vuốt con mèo con.

-Ta còn có vương phi của ta, chẳng lẽ lại cần đến hạng đàn bà đê tiện như cô?

Nàng ta phá lên cười, cúi xuống hôn y nhưng y đã nhanh chóng né tránh. Nàng túm lấy gương mặt y, giữ nguyên trước mặt mình, ánh mắt bỗng chốc cay nghiệt.

-Chàng không cần phải lo về cô ta, sau đêm nay tấm thân của cô ta sẽ không còn xứng đáng với chàng nữa đâu!

Ánh mắt Chí Trung đột nhiên dậy sóng. Y gầm lên rồi hất tung Đỗ Thiên Hoa, đè nàng xuống giường.

Nàng ta miễn nguyện cười, ôm lấy cổ y kéo sát xuống.

Nhưng bất thành linh, tay y bóp chặt lấy cổ nàng ta rồi siết mạnh lấy. Đỗ Thiên Hoa trợn trừng mắt sợ hãi níu ống tay y.

Gương mặt Chí Trung bây giờ ngập trong lửa hận, y chán ghét thả phăng nàng ta ra, lao đi mất hút.

-Hoài An!

Chí Trung đập cửa xông vào. Y điên cuồng lao đến túm lấy vai tên nam nhân đang đè lên người Hoài An nằm dưới sàn. Hắn thất kinh thấy cả người mình bị kéo đến lơ lửng trên không trung, nện lưng xuống sàn nhà đá.

Chí Trung đứng sừng sững giữa phòng, rút gươm sáng loáng trong đêm, hai con mắt như hai quả cầu lửa từ địa ngục. Hắn kinh hãi quỳ thụp xuống lạy y, mếu máo xin y tha mạng.

Một gươm vô tình, Chí Trung chém ngang người hắn, lấy mạng hắn rồi cầm phần giáng thanh gươm xuống trước hắn.

-Hoài An!

Y thất kinh lao đến bên cô, nâng cô dậy. Áo Hoài An đã bị kéo trễ xuống để lộ cả bờ vai trắng nõn nà, dây áo yếm cũng đã tuột ra. May mà y đến kịp, may mà y không đến trễ hơn nữa. Nếu không cả đời này y sẽ hối hận đến chết.

Cô đang khóc, khóc đến nước mắt thấm ướt cả tóc kia rồi.

Chí Trung cắn răng cởi áo rồi choàng lên người cô. Y ôm cô vào lòng, bàn tay cô chẳng còn sức buông thõng xuống. Y hôn lên tóc cô, vỗ về người con gái thường ngày mạnh mẽ, lúc này lại trở nên yếu ớt vô cùng.

Bất chợt y thấy bàn tay cô đầy máu. Chí Trung nhìn quanh, đã thấy con dao găm nằm lẩn lóc dưới đất. Y hoảng hốt nhìn cô từ trên xuống. Rồi nhìn tên nam nhân đã chết kia. Hắn có một vết thương ngay vai phải.

Chí Trung cắn răng ôm lấy cô mà lắng nghe tiếng khóc cô đau đớn đến tận tâm can.

-Sao bây giờ anh mới đến hả, đồ vô dụng!

Cô òa lên nước nỡ, mỗi lúc khóc mỗi to hơn. Y gật đầu liên tục, tay không ngừng vỗ lên lưng cô.

-Ta ở đây rồi. Đúng rồi, là ngu ngốc mới nghĩ bọn chúng hại ta mà không hại nàng. Ta xin lỗi.

-Tôi đã gào tên anh bao nhiêu lần anh biết không hả?

-Được rồi, là ta vô dụng mới không thể nghe thấy nàng, là ta vô dụng mới để vương phi của mình chịu tội nhục nhường này. Ta sai rồi, nàng đừng khóc nữa.

Hoài An cơ thể không còn chút sức lực, cô mếu máo khóc tựa trên bộ ngực trần của y. Cái tên này lúc không cần thì lúc nào cũng ở bên gây khó

dễ cho cô, lúc cần thì hẳn đang làm gì chứ?

-Ngoan nào đừng khóc nữa, vương phi. Từ giờ ta nhất định sẽ bảo vệ nàng. Hoài An, đừng khóc nữa.

Viên hộ vệ và toán binh xông vào, thất kinh nhìn tên nam nhân chết nằm một góc và vương phi đang nằm trong vòng tay Khai Minh vương.

-Đừng khóc nữa Hoài An! Người đến rồi, không được khóc nữa!

Hơi thở y bỗng nhiên gấp gáp.

-Vương gia! Việc này là..

-Lôi hẳn đi, lập tức tìm cho ta một căn phòng để trọ lại qua đêm nay. Ngày mai ta nhất định sẽ xử lí vụ này!

Chí Trung đặt Hoài An xuống giường. Y lặng lẽ lấy khăn ướt lau máu trên tay cô. Đôi mắt cô nhắm nghiền rồi. Y ngồi bệt dưới đất, thở dài nhìn cô.

Nếu lúc này y không cố tình như Đỗ Thiên Hoa kia khai ra mưu đồ của tên tri phủ họ Đỗ, cô đâu gặp chùng ấy bất hạnh. Nếu đêm nay y nhất quyết không rời cô, bọn chúng nào có cơ hội làm càn?

Y toan đứng lên, đã thấy một bàn tay níu lấy vạt áo mình.

Ánh mắt Hoài An ngập trong sợ hãi và bất an, nước mắt cô lại vô thức trào ra, khiến y càng đau lòng.

-Đừng đi mà.

Chí Trung gục đổ rồi. Y cắn chặt răng. Y thua rồi.

Hoài An nhìn y bằng ánh mắt thốn thức, của nỗi sợ hãi vẫn còn chưa nguôi hết.

Y nằm xuống, luồn tay qua cổ đỡ đầu cô, ôm cô vào lòng rồi đắp chăn lên phủ cả hai người.

-Được rồi, ta ở đây.

Hoài An vẫn không thể kiềm được hàng lệ kia. Y cúi đầu hôn lên trán cô, vòng tay ôm chặt cô.

-Không có ai đến đây làm gì được nàng nữa đâu, trừ phi hãn giết chết cả ta.

Hoài An gật đầu khẽ, cô chìm vào giấc ngủ mà nước mắt vẫn trào ra.

Chí Trung đưa tay lau lấy rồi lặng lẽ vuốt dọc đôi môi cô.

Y lại thở dài ôm chặt cô vào lòng.

Không được, y không thể phản bội cha, phản bội anh, phản bội ruột thịt.

Viên quan tri phủ quỳ rạp dưới đất, liên tục vái lạy Chí Trung. Cả nhà ông ta ở đằng sau, đều quỳ rạp than khóc.

Y nhếch môi, lần này không hề đùa cợt.

-Hôm qua vẫn còn cười cười nói nói với nhau, hôm nay ta lại phải xuống tay trị tội Quan tri phủ rồi!

Ông ta vội than khóc đập đầu sát đất. Vợ con ông ta càng kêu gào thảm thiết hơn, có cả Đỗ Thiên Hoa đang run rẩy khiếp sợ.

-Tội thứ nhất, con gái ông Đỗ Thiên Hoa dám dùng xuân dược mưu đồ hạ độc bốn vương!

Cả đại sảnh truyền đến tiếng thảng thốt, tiếng khóc lóc của Lý phu nhân. Bà ta quay sang nắm lấy tay con gái dập đầu xuống.

-Xin vương gia tha tội, con dại cái mang, xin cho thần được nhận tội thay con!

-Mẹ!

Chí Trung ném phăng tách trà trên bàn xuống, nó vỡ nát.

-Câm mồm! Chén trà đã vỡ có cách nào lấy lại được hình dạng ban đầu không? Cũng như tội danh bốn vương đã phán, không thể thu hồi!

-Vương gia, vương gia xin người tha tội cho thần thiếp, thần thiếp cũng là vì ái mộ vương gia nên mới làm điều xằng bậy.

Nàng quỳ đến ôm lấy chân Chí Trung, khóc lóc khẩn cầu. Y cúi người túm lấy chiếc cằm nhỏ kia mà day nghiêng.

-Người tưởng người dễ dàng hạ độc được bốn vương sao? Chút trò mèo này có là gì so với mưu đồ chốn thâm cung? Bốn vương đã sống mười tám năm trong cung chẳng lẽ dễ dàng bị người hạ độc? Ta chẳng qua chỉ là dùng người để nhử mỗi câu cá lớn!

-Vương gia xin nể tình thiếp còn trẻ dại, xin hãy tha cho gia đình thiếp..

-Động vào ta thì được, nhưng người đã động đến vương phi của bốn vương!

Y ném phăng nàng ta ra, nghiêng răng nhìn Đỗ Tri phủ.

-Tội thứ hai, dám cho người đến hành thích Khai Minh vương phi, đại nghịch bất đạo, đáng chém!

-Vương gia, xin người rộng lòng khai ân cho thiếp!

Nàng ta ôm lấy chân y, y ngẫu nhiên đứng bật dậy đi đến tuốt gương. Đỗ tri phủ sợ hãi kéo con gái về, khóc lóc van xin.

-Tội thứ ba, mới là tội đáng chết nhất, Đỗ Tri phủ, người đã biết tội của mình chưa?

Đỗ tri phủ lúc này mới ngược mặt lên, lắc đầu hoảng loạn.

-Thần không biết vương gia, sai thì chỉ sai đã dạy hư con rồi!

Y vung gương kề lên cổ ông ta. Mấy bà vợ của ông đều gào lên rồi ngã gục, tiếng khóc lóc nghe đinh tai nhức óc.

-Câm mồm hết cho ta!

-Vương gia...thần làm sai chuyện gì..xin...xin vương gia rộng lòng...

-Bòn rút ngân khố dùng để lấy làm của riêng. Ưc hiếp dân lành, tăng thêm thuế má. Người sống trong nhung lụa, có biết bá tánh ngoài kia cực khổ trăm bề không hả?!

Ông ta nghe lời y kết tội âm vang như sấm truyền, kinh hãi đập đầu liên tục đến bật máu.

-Xin vương gia khai ân! Xin vương gia khai ân!

-Lần này đi đến Ái Châu, ta quyết định chọn con đường vòng đến đây là để hỏi tội tên tham quan nhà người, không ngờ không chỉ có mình người làm loạn mà cả nhà đều làm loạn. Được lắm, xem ta xử các người thế nào!

-Vương gia, vương gia, thần có lệnh bài tri phủ, xin người đưa thần về kinh rồi hẵng xử tội, vương gia!

Chí Trung nhếch môi, y lấy trong tay áo ra kim bài vàng rực. Tất cả người trong phòng đều kinh sợ quỳ xuống.

-Ta có kim bài điều quân của Hoàng thượng. Thấy kim bài như thấy bệ hạ, các người nghĩ ta không có quyền giết các người?

Khai Minh Đại vương quyền lực uy danh cả kinh thành, chẳng lẽ lại sợ không giám xử một tên tham quan bé nhỏ?

-Tước chức vị Tri phủ của hãn, đem về kinh xử trảm! Người nhà giáng làm thường dân.

-Vâng!

Lính tráng xông vào lôi họ Đỗ đi trong cơn gào khóc của mấy người vợ. Một viên tướng chạy lại chỗ y, cúi đầu.

-Vương gia, vậy cò Đỗ Thiên Hoa?

Nàng ta lập tức nhìn y, lắc đầu hoảng loạn.

Chí Trung nheo mắt nhìn nàng, lãnh huyết vô tình.

-Giáng xuống làm nô tì!

Nàng ta trợn mắt bò đến chỗ y, lắc đầu gào lớn. Y vô tình dứt áo bỏ đi.

NGÀY HOA LƯNGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

17. Thua Cuộc

Hoài An đón lấy thìa thuốc từ tay Ngọc, Ngọc từ nãy đến giờ vẫn khóc thút thít không ngừng.

-Em đừng khóc nữa..

-Vương phi...

-Được rồi, không sao rồi mà.

Ngọc gạt đầu rồi lại khuấy bát thuốc nóng hổi.

Chí Trung mở cửa bước vào, Ngọc liền cúi đầu lui mất.

Y cầm bát thuốc lên, dịu dàng thổi cho bớt nóng.

Hoài An lẳng lặng thở dài.

-Đêm đó, tôi không thể cử động được, chuyện gì thế?

-Bọn chúng hạ độc vào không khí, tên gọi là Bích độc. Người hít phải sẽ tê liệt tứ chi, dần mất đi khả năng cử động.

Hóa ra là như vậy, thảo nào cô không thể chống cự lại hẳn.

-Tử thi của tên nam nhân đó có một vết đâm ở vai phải, là nàng đâm sao?

Cô bỗng dừng đỏ mặt khi y gọi cô là nàng. Hoài An gạt đầu khẽ.

Chí Trung đặt lại chén thuốc lên chiếc bàn con rồi ngồi đến, đẩy cô vào lòng.

Hoài An mệt mỏi tựa trên lồng ngực chắc nịch, bàn tay không biết từ lúc nào đã không còn phản kháng đẩy y ra.

-Ta định đến đây để bắt tên tham quan họ Đỗ đó, không ngờ lại liên lụy tới nàng, ta xin lỗi.

Nhất định là mơ, nhất định là cô đang mơ.

Lê Chí Trung lại có thể ôn nhu ôm lấy cô, dịu dàng xin lỗi cô.

Nếu như cô không nằm mơ thì chắc chắn là hấn hóa điên rồi.

-Đợi nàng khá hơn thì chúng ta về Hoa Lư đi. Đêm dài lắm mộng, sắp tới...

-Không...

Ánh mắt Hoài An dấy lên bao nỗi bất an. Cô đã cất công đi đến tận đây, không thể bỏ cuộc giữa chừng. Cô ngược nhìn y, lắc đầu vội.

Hình như vòng tay Chí Trung nói lỏng dần.

-Nàng quyết tâm vì tên họ Lý đó mà không màng đến bản thân nữa sao?

Từ bao giờ cô điều tra vụ án này không phải vì Công Uẩn nữa, mà là vì chính dòng máu cảnh sát chảy trong người cô, một khi khởi án chỉ có thể kết án, không thể bỏ giữa chừng.

-Chí Trung, tôi thật sự phải đến đó.

Ánh mắt Chí Trung muôn phần vỡ vụn. Y lập tức buông tay khỏi cô rồi quay đi.

Hoài An thoáng thấy mình buồn bã. Hẳn như vậy thì có liên quan gì đến cô? Sao cô phải bận lòng khi ánh mắt kia sụp xuống?

-Tùy nàng.

Chí Trung chỉ ném lại câu nói lạnh như hàn băng, không nhìn cô lấy một lần mà phất áo đi mất.

Công Uẩn ném mạnh thanh gươm xuống bàn, thất kinh nhìn viên tướng đến báo.

-Vương phi bị làm sao? Người dám nói lại cho ta nghe xem!

Viên tướng cúi đầu thấp, có phần run sợ trước cơn thịnh nộ của Tả thân vệ Lý Công Uẩn.

Sư Vạn Hạnh phất tay cho viên tướng lui xuống rồi nhìn sang Lý Khánh Vân.

-Con bé đang hướng đến lăng Hoàng hậu, rõ ràng là đã điều tra được manh mối gì đó. Nước cờ này của ông đi rất chuẩn xác. Tên Khai Minh vương kia chắc chắn đã bị con bé lợi dụng để đến đó rồi.

Công Uẩn quay phắt đầu, đầu đón nhìn hai người.

-Quốc sư! Cha nuôi! Con thật sự không ngờ hai người lại có thể như vậy! Rõ ràng để Hoài An làm như vậy là quá nguy hiểm! Con..

-Bây giờ con bé đã đâm lao rồi thì phải theo lao. Con đã buông bỏ Hoài An một lần, chẳng lẽ không thể nhắm mắt làm ngơ thêm một lần nữa?

Công Uẩn cắn răng kiềm nén uất ức đau lòng nhìn sư Vạn Hạnh, y lắc đầu đau đớn.

-Một lần con làm ngơ, con đã mất đi nàng. Quốc sư, con có thể để mất nàng vào tay kẻ khác, không thể mất nàng vĩnh viễn!

-Chỉ là một cửa ải..

-Quốc sư!

Lý Khánh Vân vội đi đến vỗ vai Công Uẩn, ông hạ giọng.

-Chuyện điều tra này đều là do con bé cam tâm tình nguyện. Hoài An hiểu việc này sẽ giúp cho tiền đồ của con, chẳng lẽ con bé hiểu, con lại không chịu hiểu?

Công Uẩn khổ tâm lắc đầu.

Hoài An bị kẻ khác hạ độc, suýt chút nữa là bị một tên gian nô làm nhục. Làm sao y có thể đứng đưng làm ngơ được nữa. Những lúc cô yếu đuối thế này, Công Uẩn sợ sẽ mất cô vào tay Lê Chí Trung.

Dẫu là ai cũng có tư cách yêu nàng, chỉ duy tên Lê Chí Trung ấy là không thể!

-Công Uẩn, nghe lời Quốc sư đi, đừng làm chuyện vô ích. Họ Lý được hưng hay không, Đại Cồ Việt được hưng hay không, là đều trông nơi con. Con gánh vác trách nhiệm lớn, đừng chỉ nghĩ đến những người nhỏ.

Công Uẩn siết chặt lòng bàn tay, mắt hướng ra xa mà cắn răng đến đau nhức. Y phải làm sao? Hoài An, bây giờ có ổn không? Bây giờ, cô đang yếu đuối nhường nào, đau đớn nhường nào? Sao y không thể ở bên cô lúc cô cần nhất? Sao y không thể vừa có ngai vàng, vừa có cả cô?

Hoài An, nàng nhất định phải đợi ta.

Đoàn người lại khởi hành sau ba ngày dừng chân, chiều tà thì đến Lăng Dương Hoàng hậu.

Chuyến đi vốn mất ba ngày đường, giờ lại mất tận bảy ngày mới đến nơi.

Hoài An cúi đầu thấp nhang rồi quỳ trước linh vị Dương hoàng hậu.

Dân gian nói bà là người phụ nữ có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Phải, chính vì nghiêng nước nghiêng thành mà nhà Đinh lụn bại để nhà Lê lên thay.

Phía trên bia còn có khắc bốn chữ "Lưỡng triều hoàng hậu".

Phía dưới lại khắc dòng sấm

"Nín đi thôi, nín đi thôi! Một vai gánh vác cả đôi sơn hà" .

Vị thượng cung họ Nguyễn theo hầu bà năm đó cũng bước vào, dâng lên mâm trái cây.

Bà ngửa đầu nhìn dòng sấm, cười khẽ.

-Lúc mới sinh, Hoàng hậu hay khóc dạ đề, đến khi có vị đạo sĩ đi ngang, ông lập tức truyền ra câu sấm ấy khiến bà ấy im bật. Đến nay quả là thành sự thật.

Hoài An lặng lẽ quan sát vị thượng cung. Bà cẩn thận châm trà mời cô, rồi cúi đầu nói.

-Vương phi đến bái kiến, đường xa đã mệt rồi.

-Không đâu ạ, đến đây không khí an lành, tôi đã không còn thấy mệt nữa.

Thượng cung gật đầu cười phúc hậu. Dầu đã già nhưng nét đẹp của bà vẫn vẫn vương.

-Vương gia vừa vào thắp nhang đã đi ngay, liệu có chỗ nào không khỏe?

Hoài An thở dài. Là hãn vẫn chưa hết giận cô, hãn để cô đi xe ngựa còn mình thì ngồi ngựa suốt đường đến đây.

Ánh mắt Nguyễn Thượng cung lấp lánh nụ cười.

-Những người trẻ vẫn thường yêu nhau đầy giận hờn, đến lúc già lại nhận ra mình vốn không có nhiều thời gian để yêu thương.

Hoài An toan xua tay, cô với hãn yêu đương cái gì chứ...

Nhưng hàng mi cô cũng không hiểu sao sụp xuống buồn bã.

-Khai Minh vương là một chàng trai tốt. Bốn năm trước khi Hoàng hậu qua đời, vương gia mới mười bốn tuổi nhưng đã để lộ phẩm chất của một đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, lại trọng tình trọng nghĩa. Tiếc thay lại là con thứ.

Cô muốn bảo bà hãy yên tâm đi vì hãn vẫn sẽ làm vua, nhưng hãn sẽ thay đổi...

-Tôi nghe nói bà chưa từng lập gia đình, cả đời đều luôn ở bên Hoàng hậu, vậy sao bà biết về những chuyện tình cảm này?

Bà ngược ánh mắt chậm rãi lên pho tượng, lặng lẽ cười.

-Ta đã chứng kiến hai cuộc tình vĩ đại nhất thế gian này. Một bi thương, một day dứt.

-Hai cuộc tình?

Bà gật đầu khẽ.

-Lưỡng triều hoàng hậu.

Câu nói của Nguyễn thượng cung ngắn gọn mà khiến cho Hoài An vỡ ra cơ man là thấu hiểu.

Lưỡng triều hoàng hậu. Bà làm hoàng hậu hai vua, và cũng đã có hai cuộc tình vĩ đại với cả hai vị vua của hai vương triều.

-Vậy thực sự Dương hoàng hậu cũng từng yêu thương Đinh Tiên Hoàng sao?

Cô hỏi bằng chất giọng chua chát đắng cay.

Cô đã nghi ngờ Dương Hoàng hậu cấu kết với Lê Đại Hành giết vua để đưa con của mình là Đinh Toàn lên ngôi.

Nhưng bây giờ manh mối của cô lại bế tắc bởi tình yêu này.

-Dĩ nhiên là yêu. Yêu đến đầu rơi máu chảy, thịt nát xương tan.

Cô muốn gào lên, cô dường như cảm được nỗi đau thấu tim của Đinh Tiên Hoàng.

Nếu đã yêu, tại sao phải trao nước cho kẻ khác?

-Bà ấy có duyên với vua Đinh đế, nhưng lại có nợ với vua Lê.

Tại sao? Yêu một người, lại có thể yêu một người khác sao? Vậy kẻ đáng thương nhất trong mối tình này chính là Đinh Tiên Hoàng, mất mạng, mất vợ, mất cả giang sơn...

-Thuở hàn vi bà ấy và Lê đế đã có duyên gặp gỡ và yêu nhau rất lâu trước khi Đinh đế gặp và đưa bà về làm hoàng hậu. Mối tình xưa cũ ngổn ngang nhưng vẫn còn đấy, chưa hề phai nhòa đi. Năm đó sau khi vua Đinh chết, binh biến loạn lạc, quân Tống lăm le bờ cõi, việc nước không yên. Hoàng hậu buông rèm nhiếp chính như bà lẻ loi không nơi dựa dẫm. Là Lê

để lại trở về bên bà, giang đôi tay đón nhận bà, đón nhận cả mối tình năm xưa dang dở.

Thì ra là vậy. Cuối cùng cô cũng tìm ra manh mối nữa.

Lê Đại Hành và Dương Hoàng hậu đã từng yêu nhau trước đây, cho nên đến khi gặp lại, động cơ hãm hại vua cướp ngôi là rất lớn. Nhưng Dương Hoàng hậu nếu đã từng yêu, sao có thể làm thế?

-Đối với Lê Đại Hành bà ấy yêu cả đời, đối với Đinh Tiên Hoàng là mối chân tình chưa trả dứt. Đến cuối đời, ở bên Lê Đại Hành bình bình yên yên rồi, bà vẫn nhớ đến người lính họ Đinh năm đó cứu bà khỏi bọn lưu manh háo sắc.

Hoài An lặng lẽ thở dài. Bỗng dưng cô phát hiện nơi đây hương thơm đều nồng nàn, không hề phai. Cô hỏi thì thượng cung chỉ lặng lẽ lấy ra một túi hương nhỏ.

-Ngày xưa Dương Hoàng hậu rất thích mùi hương, trên người lúc nào cũng có túi hương, cung điện lúc nào cũng ngập tràn mùi thơm. Bà nói, con gái đẹp giống như hoa, nhất định phải có hương thơm.

Hoài An trầm mặc. Liệu cô có thể vin vào thói quen này để điều tra?

-Năm đó, Đinh Tiên Hoàng mất, Hoàng hậu có ở bên người không?

-Có chứ, Hoàng hậu đã chạy đến, bà là người đã gào lên gọi người đến cứu vua nhưng không kịp...

Hoài An lập tức trừng mắt. Đây rồi! Hoàng hậu đã tìm thấy Đinh Tiên Hoàng và Đinh Liễn đầu tiên, chắc chắn không thể tránh khỏi tình nghi!

Nhưng vẫn là câu hỏi cũ, nếu một hoạn quan đã không thể, thì làm sao một nữ tử có thể giết cả hai vị võ tướng?

Cô đưa tay xoa trán, rồi lập tức tròn mắt nhìn tay mình.

Phải rồi! Đêm trước lúc trúng Bích độc, chẳng phải cô cũng không thể di chuyển tay chân đó sao? Bích độc hạ vào không khí, hoàn toàn liên quan đến mùi hương xông!

Hoài An leo lên dốc đá cao, cố chạy đến chỗ Chí Trung đang đứng, hướng mặt xuống núi non. Nơi này nhiều đá thế này, lại sắc nhọn, hẳn leo lên đây làm gì không biết.

Cô bám vào đá mà leo, bất chợt đạp trúng tà áo, ngã ập xuống nền đất xù xì.

Chí Trung nghe tiếng thì vội ào đến, bế cô dậy rồi đặt cô ngồi lên tảng đá lớn. Y nắm lấy tay cô rồi nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị. Hoài An thấy bàn tay mình rớm máu, rất lắm.

Rồi bỗng, Chí Trung nâng tay cô lên, thổi vào vết thương, ánh mắt ngọt ngào như nắng phía sau lưng y, ấm áp và khiến vạn vật tan chảy.

-Chí Trung...

Y vẫn không nhìn cô, mặc cho Hoài An đã gọi y nhẹ nhàng lắm. Cô mím môi lắc lắc bàn tay mình trong tay y.

-Anh vẫn chưa hết giận sao?

Hoài An bất giác hỏi, y lẳng lặng đặt tay cô xuống rồi nhìn cô.

-Giận nàng chuyện gì?

Hoài An biết, cô mà nói ra nhất định hẳn sẽ lại nổi cơn thịnh nộ mất.

-Yên tâm đi, ta không giận nàng.

Cô bỗng cảm thấy đau lòng quá. Thà hẳn cứ ngông cuồng, cứ vô lại, chứ đừng hững hờ như bây giờ.

Y quay đi, Hoài An liền nắm lấy vạt áo y.

-Tôi xin lỗi.

-Nàng không cần xin lỗi.

-Tôi không phải vì Công Uẩn...

-Cấm nàng nhắc đến tên hẳn!

Hoài An đau lòng nhìn y. Chí Trung cắn răng kìm nén ngọn lửa hận ngút trời.

-Thật ra, chuyện này không phải vì anh ấy...

-Nàng bất chấp nguy hiểm chạy ngược xuôi, còn nói là không vì hẳn?

-Anh ấy cũng không muốn...

Chí Trung giận điên người. Y lao đến ôm lấy gương mặt Hoài An hôn xuống, nụ hôn mãnh liệt và điên cuồng.

Hoài An trừng mắt nhìn Chí Trung, cô cố đẩy y ra nhưng bàn tay y to lớn siết chặt lấy khuôn mặt cô. Sự chua chát trong nụ hôn của y, cả đau lòng, cả thương tâm, đều lần lượt được Hoài An cảm nhận. Cô không vùng vẫy nữa, nhắm nghiền mắt vùi mình trong ngọt ngào nơi đầu môi, nơi y đang đặt lên từng nụ hôn xao xuyến.

Chí Trung rời khỏi cô, ánh mắt y bây giờ ngập trong u uất. Y tham lam đôi môi bé nhỏ kia, ánh mắt y khổ tâm chòng chéo. Y kề trên trán cô, hàng chân mày nhíu chặt.

-Ta thua rồi.

Hoài An cúi mặt, cô bất lực nhìn y đang dày xéo tâm can.

-Chí Trung..

-Trong trận chiến giữa ta và nàng, kẻ nào yêu trước thì kẻ đó thua. Nếu đã vậy, Hoài An, ta chấp nhận làm kẻ thua cuộc.

Cô lắc đầu nhìn y, nước mắt chực trào nơi hàng mi đầm ướt.

-Cho nên...

Giọng y nghẹn ngào, Chí Trung nhăn mặt cố cười khan, nhưng lòng y bây giờ như nước sông gào thét sắp làm vỡ nát con đê rồi.

-Ta đã phản bội lại chính ta, cho nên, Hoài An...xin nàng đừng nhắc đến kẻ thù của ta bằng ánh mắt ấy nữa...

Hoài An nuốt nước mắt vào trong, cô vòng tay ôm lấy y rất khế.

Người con trai này, cô làm sao để có thể chối bỏ đây? Làm sao để có thể mặc kệ tấm lòng này, mặc kệ ánh mắt này, con người này. Người cô thích là Công Uẩn, chẳng phải sao? Y chẳng để cô phải oán giận hay nghĩ suy khi ở bên, y chẳng để cô phải đau lòng.

Nhưng Lê Chí Trung đối với cô từ lúc nào đã không còn là một tên ngạo mạn đáng ghét. Cô tham lam vòng tay của y, ánh mắt của y, và bây giờ là nụ hôn của y.

Không, đến cuối cùng nhà Lê lụn bại trong tay Chí Trung, Công Uẩn mới chính là kẻ thắng cuộc ấy...

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

18. Chân Tướng

Hoài An lẳng lẳng nhấc váy đi dọc con đường lát đá trông ra ngự uyển. Dầu sao cô cũng là một cảnh sát, không có nỗi đau tinh thần nào đủ quật ngã cô. Nghỉ ngơi một tháng rồi, cô cũng nên bắt tay vào điều tra vụ án dang dở.

Cả chặng đường từ Ái Châu về Hoa Lư, y lại lánh mặt cô. Có lẽ vì cô không thể cho y một câu trả lời thỏa đáng.

Cô thở dài đá một viên sỏi dưới chân.

-A!

Chết mất, đá trúng người rồi sao?

Hoài An cẩn rắng chạy đến chỗ một nam nhân đang ngồi dưới gốc bồ đề, ôm đầu cứng ngắc.

-Anh không sao chứ? Xin lỗi xin lỗi, tôi không thấy anh.

Y đưa tay ra trước mặt xem có chảy máu không rồi liếc mắt nhìn cô.

Trời ạ, tên nam nhân này...lại đẹp trai rồi. Không phải lại là hoàng tử đấy chứ?

-Người còn không mau quỳ xuống tạ tội?

Thôi rồi, giọng điệu này thì chỉ có thể là hoàng tử rồi.

Hôm trước lúc đến Tôn Nhân phủ, cô đã đọc được Lê Đại Hành cho đến giờ phút này tổng cộng có 12 người con trai, trong đó có 1 người con nuôi. Vậy là xác suất cô gặp một người khi đang quanh quẩn trong cung cũng vô cùng lớn nhỉ.

-Còn chưa quỳ xuống?

Hoài An bĩu môi, hãnh nhìn thì rõ ràng nhỏ hơn Lê Chí Trung, cô là vương phi của anh hãnh, việc gì phải quỳ.

Cô chỉ vào cần câu thô sơ đang tựa trên giá đỡ kia đang giật mạnh.

-Cá cần câu rồi kìa!

Y ngay lập tức chộp lấy cần câu giật mạnh.

-Cuối cùng cũng câu được con cá quý này rồi!

Cá quý mà hãnh câu như vậy thì chết con cá mất rồi.

-Ta cấm cô không được nói với ai đấy!

-Ồ...

Cô gạt gù nhìn hãnh gỡ móc câu ra rồi thả con cá vào rọ.

-Anh định làm gì con cá đó?

-Cô muốn biết không?

Hoài An gạt đầu. Y liền vẫy tay cô đi theo. Hai người lén lút đi men theo con đường lớn, cuối cùng đến được một phủ rộng lớn. Tên hoàng tử kia đi len lỏi qua những tấm lụa đang phơi trên sân, Hoài An nhấc váy cố chạy theo.

-Này anh đi đâu thế?

Y đưa tay lên môi ra hiệu im lặng.

Hai người đến một góc phủ, tên hoàng tử kia ngồi xuống, lại đặt con cá đang giẫy giụa ra đất.

-Này..

-Im lặng nào.

Y ngửa cổ nhìn lên cây, Hoài An cũng nhìn lên, bất ngờ trông thấy một con mèo tam thể. Nó kêu meo rồi nhảy xuống, ngoan ngoãn để y vuốt ve rồi xơi con cá.

Hoài An á khẩu. Hẳn lại có thể bắt cá quý để cho mèo ăn?

Bất chợt, y đứng dậy, phủi tay rồi quay lại nhìn cô.

-Cô tên là gì?

-Hoài An.

Y gật gù rồi lãnh đạm nói.

-Xem ra cô tốn không ít công sức để sắp đặt vở kịch vô tình gặp ta rồi. Nói đi, cô là tiểu thư nhà nào, ta sẽ nói mẹ ta đến nhà hỏi cô làm tiểu thiếp.

Hoài An bất mãn thở hắt. Tên này điên rồi. Cô quay lưng bỏ đi.

-Lê Long Cân ta là người nói được làm được, chẳng lẽ cô không tin ta?

Hoài An đứng sững lại, nhìn sang y.

-Trễ rồi, về nhà với vợ đi.

Y nghiêng răng tiến sát đến cô.

-Xem ra cũng có chút khí phách đấy.

Hoài An đá thẳng vào chân y khiến Long Cân gào lên thục người. Cô bỏ đi mất.

Nhưng khi vòng ra đến cửa, cô đã nhếch mày nhìn tên phủ, là Châm phòng.

Long Cân đuổi kịp cô, nhếch mày giận dữ.

-Này!

-Châm phòng này, có chức năng gì thế?

Long Cân khó hiểu nhìn cô rồi nhìn vào bên trong.

Hoài An lén lén vào một căn phòng đã đóng kín. Cô ngửa cổ nhìn ra cuối phòng. Căn phòng này rộng hơn những căn phòng giữ sổ sách ở hai phủ trước. Cô khó khăn lắm mới cắt đuôi được Lê Long Cân, tên này rõ ràng là khó đối phó hơn Long Kính.

Châm phòng này là nơi chuẩn bị y phục, trang sức cho vua chúa và các phi tần. Cũng như, hương liệu để người đó xông trong cung của mình.

Hoài An cẩn thận lật từng trang giấy ngả màu, chau mày đọc bản theo dõi hương liệu trong điện Thiên An hai mươi lăm năm về trước.

Cô chau mày.

Bình thường Đình Tiên Hoàng không sử dụng hương liệu, nhưng từ một tuần trước khi vụ án xảy ra, ở cung của ông bắt đầu dùng Giải Ưu hương.

Cái tên nghe thật hay, không ngờ lại mang đến chết chóc.

Cô lật tiếp những ghi chú phía sau.

Đây rồi, xác thực Giải Ưu hương là do Dương hậu dâng lên.

Nếu vậy, chính là có độc trong hương. Vì thường ngày Đình Tiên Hoàng không dùng hương cho nên trước đó một tuần bà đã dâng lên cho vua, tránh trường hợp vua đa nghi mà phòng.

Hóa ra đến ngày thứ bảy dùng hương thì tai họa ập đến thật.

-Cô làm gì đó!

Hoài An giật mình gập quyển sổ lại, đưa mắt nhìn về Lê Long Cân.

Y nheo mắt nhìn về phía cô, bước gần lại thấy cô đặt quyển sổ lên kệ.

-À, tôi bị lạc vào đây, thấy có sách cứ tưởng là được đọc.

Y giật lấy cuốn sách, chau mày lật vài trang rồi kinh hãi ngược mắt nhìn cô.

Hoài An cố mỉm cười, nhưng tâm thì vô vàn hoảng loạn.

-Đi ra ngoài!

Long Cân ném quyển sổ lại lên kệ rồi kéo cô ra ngoài. Vừa đến cổng phủ hai người đã sững sốt, Long Cân vội buông tay Hoài An ra.

-Khấu kiến phụ hoàng.

Lê Đại Hành nheo mắt nhìn Long Cân rồi nhìn Hoài An.

-Hai con làm gì ở trong đó?

Long Cân chau mày, quay sang Hoài An.

-Phụ hoàng, người biết cô ta?

Hoài An cắn răng. Chết tiệt, vốn không muốn để lộ danh tính lại bị Lê Đại Hành bắt gặp ở đây.

-Long Cân, đây là vợ của Long Đĩnh.

Long Cân trừng mắt với Hoài An, môi y nhếch lên đầy mưu trá.

Hoài An vội lên tiếng giải vây.

-Bệ hạ, con đến đây vì tò mò muốn xem Châm phòng của hoàng cung ra sao, không ngờ lại gặp vương gia.

Lê Đại Hành vuốt râu rồi gật gù.

-Phụ hoàng, người đang đi đâu sao?

-Ta đang đến Thái y viện.

-Vết thương cũ của người lại đau sao? Phụ hoàng, trời trở lạnh rồi, người cũng nên giữ ấm..

Hoài An chau mày nhìn Lê Đại Hành cứ xoa tay lên bụng phải không yên. Vết thương ở dưới vùng mềm là khó liền nhất, cũng đau dai dẳng nhất.

-Được, thôi trăm đi đây, các con cứ việc đi tiếp.

Hoài An vội nhìn Long Cân. Hẳn ta chắc chắn sẽ bắt cô đi hỏi cho rõ, thôi thì nhân cơ hội này chạy trốn.

-Bệ hạ, để con đi theo người.

Long Cân nheo mắt nhìn Hoài An. Cô cười hiền nhìn Lê Đại Hành.

-Chí Trung dặn con phải hiếu thuận với người và mẫu phi, con vẫn chưa có dịp tỏ hiếu với người.

Lê Đại Hành cũng gật đầu ánh mắt dẫu cười nhưng lại nghi hoặc không thôi.

Hoài An quay đầu nhìn Long Côn, ánh mắt y nheo lại đầy chết chóc.

-Bệ hạ, người có nhớ uống thuốc đúng giờ không ạ?

Hoài An đứng phía sau, lặng lẽ nhìn viên trưởng quan thái y chậm rãi bắt mạch cho Lê Đại Hành.

-Trăm đôi khi bận việc chính sự.

Viên thái y thở dài.

-Chỉ là bệnh cũ tái phát thôi ạ. Bệ hạ cứ cho vơi thần, việc gì phải lặn lội đến tận đây ạ?

-Lâu lâu trăm muốn đi dạo một chốc. Gần đây vết thương cứ đau nhức không thôi.

Hoài An chau mày, vẫn là vết thương ở bụng trái đó.

Lê Đại Hành cả đời chinh chiến, chắc chắn phải có cả trăm vết thương lớn bé, tại sao chỉ đau mỗi vết thương đó?

Đợi Lê Đại Hành đi rồi, Hoài An mới đến gặp viên trưởng quan.

-Vương phi lại đến đây sao?

-Tôi lo cho bệ hạ quá, thấy người cứ đau nhức liên miên, đứa con dâu như tôi cũng đau theo.

Viên thái y thở dài lắc đầu.

-Năm đó bệ hạ bị đâm bằng dao tẩm độc, vết thương không sâu nhưng khó lành, đến tận nay đã gần hai mươi lăm năm vẫn chưa lành.

Hoài An sửng sốt nhìn viên quan, không ngờ, cô lại vô tình tìm ra một manh mối nữa.

-Vết thương ấy từ đâu mà có?

-Thần cũng không rõ, chỉ biết sau khi Đinh đế băng hà, bệ hạ trở về từ biên ải đã có vết thương này.

Đúng là khi xảy ra vụ án, Lê Đại Hành có chứng cứ ngoại phạm, ông đã phải dẫn binh đi ra biên ải.

Có lẽ vì Đinh Tiên Hoàng biết Lê Đại Hành và Dương Vân Nga từng có tình cảm nên mới đày ông đi trấn giữ biên cương.

Nhưng Lê Đại Hành về Hoa Lư khi nào, làm sao biết được?

Nhớ khi ấy, cô trúng Bích độc, tứ chi tê liệt, tay trái là cơ quan cô còn kiểm soát được cuối cùng nên mới có thể đâm tên gia nô.

Nếu Đinh Tiên Hoàng quả thật trúng độc, ông cũng dùng dao găm tẩm độc bằng tay trái, đâm vào bụng phải của Lê Đại Hành.

Lê Long Tích giận dữ nhìn viên tướng đang quỳ dưới đất.

-Có như thế cũng không làm được, đúng là bất tài!

-Xin Đông Thành vương tha tội, Khai Minh vương quả là mưu thâm kế hiểm, không thể hạ độc được, người của ta đã bị hãm giết cả rồi.

-Đúng là một lũ vô dụng! Khai Minh vương còn không đối phó được, làm sao hạ được Thái tử!

-Xin vương gia cho thần thêm thời gian, nhất định thần...

-Đồ ngu! Người hành động lỗ mãng như vậy, hẳn đã có sự phòng bị rồi, sẽ bị người lừa nữa sao?

Viên tướng quỳ thụp. Vừa lúc ấy thì cánh cửa mở ra.

-Sao Đông Thành vương lại nổi giận nữa rồi.

Long Tích quay đi, hừ lạnh.

-Được rồi người lui ra đi.

-Đa tạ Ngự Bắc vương.

Đợi viên tướng đi rồi, Long Tích mới quay đầu lại.

-Em đến đây làm gì?

-Long Tích, ta nghĩ ta vừa tìm ra mưu đồ của bọn Long Việt, Long Đĩnh.

Long Tích chau mày nhìn Long Cân, đi xuống chỗ y sốt ruột hỏi.

-Cái gì?

-Hôm nay ta đã bắt gặp Khai Minh vương phi ở Châm phòng, cô ta cố tình lật lại những ghi chép của hai mươi lăm năm trước, nhất định là âm mưu khống chế bệ hạ.

-Hai mươi lăm năm trước?

Long Cân gật đầu. Cả hai đều hiểu, đó là vụ án mạng của cha con vua Đĩnh.

-Không đúng, chẳng phải bọn Long Việt, Long Đĩnh theo phe phụ hoàng sao? Phụ hoàng cũng có ý định đem giang sơn trao cho Long Việt, hẳn còn âm mưu cái gì nữa?

-Ta nghi ngờ, tên Long Đĩnh đó âm mưu cướp ngôi.

Long Tích lập tức nheo mắt. Long Cân vẫn ngầu ngẩn nói.

-Năm trong tay quyền lực lớn, chắc chắn sẽ có dã tâm lớn.

-Sợ là sợ phụ hoàng cũng bại dưới tay hắn, trao ngai vị cho hắn. Tới lúc đó chúng ta chẳng phải sẽ không còn đất dung thân hay sao?

-Thế mới nói phải nhanh chóng hành sự.

Long Tích và Long Cân quay phắt về phía cửa, chân mày chau sát.

Công Uẩn phất tà áo bước vào, gương mặt lãnh đạm nhưng ngập trong mưu mô.

-Tả thân vệ, ngài nói vậy là có ý gì?

-Ta nào có ý gì, chỉ biết, Lê Long Đĩnh lên ngôi đối với cả ta và vương gia đều không phải là chuyện vui.

Long Cân nheo mắt. Lý Công Uẩn xưa nay mang tiếng theo phò tá Lê Long Việt, sao bây giờ lại trở mặt như thế. Đây có lẽ nào là cái bẫy?

-Tả thân vệ trước nay đều đối ta, sao nay bỗng dừng lại muốn giúp?

-Trước nay ta và ngài đứng trên hai mục đích khác nhau, ngài muốn làm đế vương, ta muốn làm đại công thần dưới một người trên vạn người. Giờ đây kẻ thù chung của ta và ngài lăm le ngôi báu, chắc chắn phải bỏ hiềm khích riêng để mà cùng loại bỏ cái gai trong mắt rồi.

Long Tích nhếch môi cười giảo hoạt.

-Được lắm, nếu đã vậy thì ta cũng đánh cược tin Tả thân vệ một lần. Nhưng làm cách nào để đối phó với Lê Long Đĩnh, Tả thân vệ có hiến kế

chăng?

Công Uẩn lẳng lặng đi đến chiếc ghế gỗ rồi ngồi xuống, chậm rãi nói.

-Nếu phải lựa chọn đối phó với Lê Long Việt hay Lê Long Đĩnh, ta chắc hẳn sẽ chọn Lê Long Việt.

Long Tích chau mày.

Lê Long Việt từ nhỏ đã hiền lành, không hề thủ đoạn xảo trá, tâm tính vô cùng lương thiện, đến mức có thể nói là nhu nhược.

-Nhưng Long Đĩnh đó quý kế đa đoan, dễ gì giết được hẳn?

-Ta có nói giết hẳn đâu?

Lập tức Long Cân và Long Tích đồng loạt nhú mày, cái nhú mày đầy thận trọng.

-Ta phải làm sao, để mà bộ hạ không thể quyết định đưa ngai vàng cho Long Đĩnh được nữa.

Công Uẩn vừa về đến cổng phủ đã thấy Hoài An đứng trước thềm, mắt nhìn lên những hạt mưa đổ xuống hiên. Y hoảng hốt nhảy xuống ngựa, chạy đến lấy tay áo chắn mưa đang hắt vào.

-Công Uẩn.

Vừa nhìn thấy ánh mắt lấp lánh kia, lòng y quên hết những bộn bề mà mỉm cười dịu dàng đáp lại.

-Sao nàng lại đến đây?

-Em đã điều tra được vài chuyện rồi, muốn đến nói với anh.

-Sao không vào trong, mưa thế này?

Hoài An lắc đầu khẽ. Cô không muốn gặp phải Phát Ngân, làm y khó xử.

Công Uẩn thở dài đưa tay còn lại vuốt lọn tóc trên trán cô ướt đầm. Ánh mắt y dồn nén bao cảm xúc, bao bế tắc, bao đau buồn.

-Anh sao thế?

Điều tra chuyện lần này mà cô đã gặp nguy hiểm không ít rồi, lại còn rơi vào tầm ngắm của Lê Long Tích, Lê Long Cân. Y chỉ lẳng lặng ôm lấy cô, nhẹ nhàng lắm.

-Không có gì đâu, nàng an toàn là được rồi.

Hoài An hiểu ra, y muốn nói về ải nạn cô gặp trên đường đến Ái Châu. Cô hạnh phúc vui trong lòng y.

Nhưng sao, cảm giác ở bên y chẳng còn trọn vẹn như lúc đầu nữa. Sao giờ đây cô cảm thấy Công Uẩn luôn giấu giếm cô, kể cả cảm xúc của mình.

Cô đẩy Công Uẩn ra, đưa mắt nhìn quanh rồi nói khẽ, gương mặt bỗng chốc nghiêm trọng, cũng hoang mang vụn vặt.

-Em tìm ra được, Đinh đế cùng Thái tử năm đó băng hà, cái chết có liên quan đến Dương Thái hậu và Lê đế.

Công Uẩn thở hắt nhìn cô rồi lại ngược nhìn xung quanh, y nắm lấy bàn tay cô đang lạnh ngắt.

-Là nàng đã điều tra ra sao? Còn ai biết nữa không?

-Chỉ có mình em biết. Thái hậu và Lê đế từ trẻ đã biết nhau, nhưng vì Đinh đế thấy Thái hậu muôn phần mỹ mạo nên đem về cung làm hoàng

hậu. Năm đó Lê đế nhất định dòm ngó ngài vàng mà cấu kết với Thái hậu, hạ Bích độc rồi hành thích cả Đinh Tiên Hoàng và Đinh Liễn!

Công Uẩn trừng mắt, nếu những chuyện này là thật thì y đã nắm được điểm yếu nhất của Lê Đại Hành rồi.

-Bằng chứng phạm tội lớn nhất của Lê Đại Hành đó là vết thương trên bụng phải của ông ấy. Loại độc thấm trên con dao Đinh Tiên Hoàng đâm vào người ông là cổ độc, khiến vết thương cả đời không thể lành lại, chỉ có một người họ Đinh biết sử dụng loại độc đó, chính là Đinh Tiên Hoàng.

-Điều này ta cũng đã từng nghe qua, Đinh đế năm xưa dẹp được 12 sứ quân, cũng nhờ vào tài độc dược của mình.

-Còn bằng chứng phạm tội lớn nhất của Dương thái hậu chính là khả năng dùng hương liệu của bà. Đinh Tiên Hoàng không dùng hương xông, một tuần trước vụ án mạng lại bất ngờ dùng hương liệu do chính Thái hậu dâng lên. Dùng một tuần không sao, đến ngày thứ bảy thì có án.

-Bích độc lẫn trong hương xông?

-Phải. Khi Bích độc phát tán, tay trái là cơ quan cuối cùng kiểm soát được, trùng khớp với vết thương trên bụng phải của Lê đế cách đây hai mươi lăm năm!

Công Uẩn căn rắng nhìn ra xa, y cố kìm nén thâm tâm mình đang nổi dậy từng cơn sóng.

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

19. Phán

Hoài An vừa về phủ đã thấy Ngọc thấp thỏm đứng bên ngoài trông ra. Cô chau mày đi đến.

-Có...

-Vương phi sao bây giờ người mới về, vương gia xảy ra chuyện rồi!

Hoài An xô cửa bước vào, đã thấy Lý phu nhân và vị thái y đứng đó.

-Khấu kiến vương phi.

Cô len qua người ông ta, chạy ào đến bên giường. Hoài An thẳng thốt nhìn gương mặt y đỏ bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi và hàng chân mày siết chặt. Hình như y đang rất đau đớn.

-Đã có chuyện gì?

Cô vội gào lên. Viên thái y cúi mặt.

-Vương phi, vương gia trúng độc, nhưng may thay vì đã có thuốc giải nên nhất thời không sao nữa rồi ạ.

-Sao? Trúng độc? Sao lại trúng độc?

-Vương phi, từ bé đến lớn vương gia trúng độc cũng không phải là ít. Người cũng không cần quá lo lắng. Vương gia sẽ sớm khỏe lại thôi.

Hoài An đau lòng nhìn người con trai đang nằm bất động, đau đớn đến cả hôn mê rồi vẫn nhú chặt chân mày.

Lý phu nhân tiễn vị thái y về, ngoái đầu thờ dài nhìn con gái.

-Vương gia trúng độc lết về đến phủ, câu đầu tiên là hỏi con đâu rồi...

Hoài An cúi mặt, rơi nước mắt chạnh lòng. Cô đã đến tìm Công Uẩn, để Công Uẩn chống lại y...

Cô vắt khăn, lau mồ hôi trên trán y mà nước mắt vẫn tội lỗi tuôn.

-Tên xấu xa, anh mau tỉnh dậy đi. Tôi làm biết bao nhiêu điều xấu xa sau lưng anh, anh phải tỉnh dậy để mà dọa nạt với tôi chứ...

Cô gục xuống ngực y, nắm lấy vạt áo y, lắng nghe nhịp tim chậm rãi của y.

Sao thế? Đây đâu phải là mục đích của cô.

Vụ án suốt một năm nay cô cố giải, để giúp Công Uẩn, để y sớm thực hiện lời hứa một năm sẽ đến đưa cô đi, thoát khỏi bàn tay của Lê Chí Trung hiểm ác.

Nhưng bây giờ tại sao hăn ốm đau, cô lại không thể làm ngơ, không thể bỏ mặc, không thể xa hăn...

Hoài An nằm hăn lên giường, nhìn y bên cạnh, bất động và im lìm. Cô muốn hăn tỉnh dậy, vô lại như trước kia, cao ngạo như trước kia.

Dẫu sau này y sẽ trở thành một vị vua tàn bạo, xem mạng người như cỏ rác. Nhưng sao cô vẫn không thể kìm lòng nghĩ rằng đó không phải là Lê Chí Trung...Lê Chí Trung là tên nam nhân lãnh huyết nhưng không vô tình.

Hăn đã nói với cô, hăn chấp nhận thua cô kia mà...

Hoài An gục xuống vai y mà lặng lẽ thở dài.

Sao tâm cô lại rối bời như thế này.

Chí Trung chậm rãi mở mi mắt nặng trĩu. Y đau đầu toan ngồi dậy. Chiếc khăn đắp trên trán rơi xuống, y đưa mắt nhìn xuống bên cạnh.

Hoài An đã nằm cạnh y từ lúc nào, trên tóc còn gấn nguyên trâm vàng kẹp ngọc, cô đã ở bên y không rời.

Chí Trung mỉm cười lặng lẽ đắp chăn lên kín cho cô rồi phì cười nhìn cô trở mình đạp chăn ra.

Y cúi người hôn lên trán cô rồi ôm cô vào lòng.

-Không ngờ trong lòng nàng cũng có chỗ dành cho ta. Hoài An, nàng thật biết cách khiến người ta cảm động.

Y đưa tay gỡ trâm cài của cô, rồi thả mái tóc dài quá lưng kia xuống, đặt đầu cô gối lên tay mình.

-Hôm qua không tìm thấy nàng, có biết ta lo thế nào không hả?

Chí Trung lướt ngón tay dịu dàng vuốt dọc đôi mắt nhắm nghiền của cô rồi tựa trên tóc cô.

-Ta chỉ muốn cả đời được bình an ôm nàng trong tay, đi hết kiếp này...

Trong giọng y ngồn ngang bao kiềm nén, bao khổ tâm, bao uất ức.

-Hôm qua khi đến gặp Phạm hoàng hậu và Lê Long Tích, bà ta đã hạ độc vào trà mẫu phi ta dâng lên. Ta suýt chút nữa đã không được ôm nàng trong tay rồi...

Chí Trung sụ sùi hít một hơi.

-Cả đời ta cứ như cái túi thử độc vậy, bọn người đó sao cứ phải nhắm vào mẫu phi ta và Long Việt để hãm hại kia chứ?

Y cười mà giọng cười chát chua.

Hoài An trong lòng y, nước mắt ứa ra. Cô cắn răng không để bản thân nấc lên nghẹn ngào.

Cái tên này, hãn đã bao giờ được sống chưa? Thực sự được sống một ngày không thấp thỏm lo sợ, không cảnh giác đề phòng. Hãn có bao giờ thực sự được yêu thương chưa?

Lê Đại Hành đẩy cô cho hãn, giải vây cho Lê Long Việt.

Mẫu phi lúc nào cũng dẫn hãn đến những bữa tiệc của các hoàng hậu khác, chứ không phải Long Việt.

Lê Chí Trung, hãn chưa từng được đối xử ra một con người mà. Dẫu sau này hãn có tàn bạo, cô vẫn sẽ hiểu cho hãn. Con người có ai mà hiền lành mãi, có ai sống trong quyền lực mà hiền lành mãi đâu.

Dẫu y có ác độc, có ra sao, y vẫn là Lê Chí Trung, Lê Chí Trung đón đau trăm bề năm đây ôm cô mà kể về cuộc đời tủi hờn của mình.

Tin đồn từ nhân gian lan ra khắp nơi. Rằng cái chết của vua Đinh năm xưa còn nhiều nghi ngờ bỏ dở, nhiều nghi vấn, nhiều lời kết tội, nhiều cả oán trách và uất hận.

Hoài An vẫn như thường lệ, cùng Chí Trung vẫn an mẫu phi xong lại phải đợi y thiết triều rồi mới cùng về.

Cô đưa mắt nhìn lá vàng xào xạc rơi trên nền đất lạnh căm, gió thu tràn về lạnh lẽo.

Một tiếng bước chân truyền tới, khiến Hoài An cảnh giác quay đầu.

Là Lê Long Tích và Lê Long Cân.

Hai tên ấy vẫn như thường lệ, ánh mắt ngấp đầu mưu mô quý kẻ.

-Lại gặp vương phi rồi.

Cô đứng dậy cúi đầu chào rồi quay lưng rời đi.

-Vương phi xin dừng bước.

Bọn họ chắc chắn muốn gây khó dễ cho cô. Cô quay đầu, đã thấy ánh nhìn hống hách của Long Cân. Cô trốn hăn được một lần, làm sao trốn hăn được lần nữa.

-Vương phi sao chẳng tham gia buổi tiệc của các cung phi?

Cô chỉ cười, nhếch mày nói.

-Vậy sao hai vị vương gia đây không tham dự buổi thượng triều mà lại ở đây?

Lê Long Tích nhếch mép cười.

-Vương phi càng ngày càng giống với chồng mình rồi, nói năng càng lúc càng ngạo mạn.

Long Cân chêm lời.

-Hôm nay vương phi không chạy ngược chạy xuôi điều tra nữa sao?

Hoài An bồng nheo mắt. Hăn biết sao? Hay là lời đồn kia đã đến tai hăn.

-Vương phi đừng căng thẳng. Chuyện của vương phi, ta đều biết, chỉ là chưa có cơ hội tố cáo thôi.

-Tố cáo? Ta không hiểu vương gia đang nói gì.

Cô quay mặt đi, phóng tầm mắt ra xa. Long Tích cười giễu cợt rồi đi đến trước mặt cô.

-Cô nghĩ cô từng đi đến nơi nào, từng lợi dụng ai để đến được, ta không biết hay sao?

-Nếu vương gia nghĩ gì thì đó cũng là quyền của vương gia, tôi đâu ngăn được.

-Được thôi, cứ cho là vương phi không biết, chuyện này ta vẫn sẽ bẩm báo cho hoàng thượng, để xem người xử trí thế nào?

-Dựa vào đâu? Chứng cứ đâu? Anh kết tội không có chứng cứ, thật hoang đường!

Hoài An nghênh mặt nhìn Long Tích đang nghiêng rằng, Long Cân bước đến giải vây cho anh trai.

-Ta là nhân chứng, đã tận mắt thấy cô lén vào thư khố Châm phòng!

-Chẳng phải lúc đó ta đã nói với bệ hạ, vương gia tình cờ gặp ta hay sao? Lúc đó vương gia không đối kháng, đã là bằng chứng lớn nhất chống lại lời nói của người.

Long Cân ngẫu nhiên nhìn cô rồi nổi giận chỉ vào mặt cô mà gầm lên.

-Được lắm, là đàn bà mà dám can đến đại sự, dám đối kháng với bổn vương, người muốn chết à?

Từ đâu một bàn tay lao đến túm lấy ngón tay Long Cân, vặn ngược ra sau. Long Cân điên cuồng gào lên. Long Tích ngẫu nhiên xông đến, bị một đấm nện vào ngực loạng choạng lùi ra xa.

Chí Trung ánh mắt như lửa nhìn Long Tích, rồi một lực đẩy mạnh Long Cân ngã nhào ra sau. Y đưa tay nắm lấy tay Hoài An toan bỏ đi.

-Lê Long Đĩnh!

Y nghiêng răng đứng lại, ánh mắt vô hồn lạnh lẽo.

-Người còn dám bảo vệ con rắn độc đó, là làm phản lại chính phụ hoàng!

Hoài An bần thần nhìn Chí Trung. Đôi mắt y vẫn lạnh lẽo cố hữu, y ngược mắt nhìn Long Tích.

-Thì đã sao?

Lòng Hoài An như ngàn mũi dao đâm vào, cô mím môi cắn chặt xuống đất. Bàn tay y siết chặt lấy tay cô.

-Người? Người manh tâm làm phản?

-Vương phi chẳng phải đã nói rồi sao? Người làm gì có chứng cứ?

-Người nghĩ ta không dám tố giác người?

-Vậy người nghĩ phụ hoàng sẽ tin ta hay là tin người?

Lê Long Tích ngẫu nhiên siết chặt lòng bàn tay. Long Cân lao đến.

-Long Tích, đừng gây nữa. Hắn không đặc ý được lâu đâu!

Long Tích nghiêng răng phui tay áo. Chí Trung nheo mắt gằn giọng nói lớn.

-Đừng bao giờ động đến vương phi của ta.

Long Tích cắn phần toan lao vào Chí Trung. Long Cân hốt hoảng giữ chặt y lại.

-Long Tích!

-Người dám nói lại lần nữa xem?

Chí Trung cả gương mặt tỏa ra sát khí lạnh thấu xương, nghiêng răng nói từng chữ một.

-Ta cảnh cáo người.

-Người!

Chí Trung chẳng để hấn nói, quay đầu kéo Hoài An đi mất.

Hoài An cảm nhận được bàn tay y dần siết chặt khiến cô đau nhói. Dầu gương mặt y vẫn bình thản lắm nhưng sao cô cảm nhận trong y đang có một cơn cuồng phong. Y lôi cô đến tận ngự uyển rồi mới thả cô ra, thở dài như vô tận nhìn ra hồ nước đã đổi màu sang thu.

Bóng lưng của Chí Trung sao mà cô độc quá.

Hoài An vội vã tiến tới chỗ y, nắm lấy bàn tay y. Nhưng Chí Trung vô tình giật ra, ánh mắt vẫn lạnh lẽo trông ra vô tận.

-Chí Trung...

-Đừng nói gì cả.

Cô cúi mặt. Chẳng lẽ cô đã làm sai ư? Lê Đại Hành cùng Dương Thái hậu mưu giết Đinh Tiên Hoàng là chuyện sai, tại sao cô lại cảm thấy tội lỗi vì đã tìm ra?

-Chí Trung, tôi biết là anh đau lòng, nhưng mà...

-Nàng có biết những tin đồn kia từ đâu mà có không?

Hoài An im bặt, cô mím chặt môi nhìn y xoay người nhìn mình.

-Chí Trung...

-Là tên Lý Công Uẩn đó dựng lên tất cả, nàng có biết không?

Y gầm lên, ánh mắt sục sôi. Hoài An lắc đầu cố thanh minh nhưng y lại nhìn cô đầy thất vọng.

-Anh ấy không dựng lên, sự thật chính là như vậy. Đôi khi cuộc đời là phải chấp nhận mà.

-Không!

Y gào lên, gương mặt căm phẫn nhăn lại.

-Ta không tin phụ hoàng ta là người như thế! Dương hoàng hậu có làm gì cũng không có liên quan đến cha ta!

-Chí Trung, dầu anh có nói gì thì sự thật vẫn chính là sự thật!

-Nàng im đi!

Hoài An bắt lực nhìn chàng trai trước mặt. Y đã trở về nguyên vẻ ngạo mạn đáng ghét những ngày đầu cô gặp y, nhưng sao bây giờ cô không tài nào ghét hẳn nữa.

-Tôi xin lỗi vì đã giấu anh.

-Nàng ngay từ đầu đã về phe bọn chúng, hãm hại ta và phụ hoàng ta. Ta ngay từ đầu đã biết, cố sao lại cứ dậm đầu...

Giọng Chí Trung khỗ tâm đầy vơi, đến cả bầu trời kia cũng bỗng dưng ảm đạm.

Hoài An toan nói, nhưng cô bỗng lướt qua tiểu đình dưới đồi kia. Ánh mắt cô bỗng sa sầm đi, tắt hẳn ánh nắng.

Phía dưới tiểu đình, Công Uẩn đang mỉm cười ôm lấy một cậu bé kháu khỉnh đang chập chững bước đi. Phất Ngân đứng bên cạnh, âu yếm nhìn hai người đầy hạnh phúc.

Đó là con trai của Công Uẩn kia mà. Lý Phật Mã, thằng bé đáng yêu lắm, cô đã từng gặp qua. Nhưng đó là con của Phất Ngân và Công Uẩn...

Gia đình họ, hóa ra vẫn luôn hạnh phúc nhường này sao?

Công Uẩn và Phất Ngân đang chơi đùa với con, khung cảnh ấm êm bình an đến ngạt thở. Kẻ thứ ba như cô, ngạt thở.

Công Uẩn đang cười, nụ cười nhẹ tênh như nắng mùa thu. Phất Ngân cũng đang cười, Phật Mã cũng cười.

Hoài An lặng lẽ rơi một giọt nước mắt đắng cay.

Chỉ có cô là đang khóc.

Hóa ra trước nay cô vẫn luôn là kẻ thứ ba mà không hề hay biết. Công Uẩn đa tình là lỗi của y, nhưng cô yêu kẻ đa tình lại là tội của cô.

Nước mắt cô không kiềm được nữa, nối đuôi nhau lăn xuống gò má đã lạnh lẽo.

Một cánh tay to lớn lặng lẽ vòng qua vai cô, đẩy cô vào lòng.

Chí Trung ngửa cổ hít một hơi thật sâu rồi đưa tay lên che khuất khoảng trời trước tầm mắt cô. Y chẳng nói gì nữa, chỉ để mặc cô trân trân nhìn vào ống tay áo lụa trắng thêu chỉ vàng rực rỡ. Nước mắt cô lẳng lặng rơi, nhưng ít ra, cô không phải một mình nữa.

Chí Trung dắt Hoài An rời đi.

Nhưng y bất chợt ngoái đầu liếc nhìn xuống.

Công Uẩn ngược mắt nhìn vào trong, đã bắt gặp ngay nụ cười hiền từ của Lê Đại Hành. Ông gật gù vuốt râu, ánh mắt sáng lấp lánh.

-Được rồi, các con cứ chơi đùa với Phật Mã đi, trẫm không khỏe nên muốn hồi điện Thiên An.

Phất Ngân vội hành lễ, tiễn Lê Đại Hành đi khuất.

Công Uẩn thở dài xoa đầu con rồi toan rời đi.

-Khoan đã!

Phất Ngân giận dữ nhìn y. Công Uẩn ánh mắt se lại.

-Kịch cũng đã đóng xong, nàng còn muốn ta làm gì?

-Chúng ta cũng đã đến đây rồi, chàng cũng nên dành chút thời gian với Phật Mã đi chứ?

-Đợi hồi phủ rồi ta sẽ đến dạy con tập võ.

Y ném lại ánh mắt mệt mỏi, lao đi mặc cho Phất Ngân gào lên giữ y lại. Công Uẩn quá mệt mỏi rồi, lần nào cũng phải đóng kịch, giả vờ hạnh phúc để Lê Đại Hành dập tan nghi ngờ, y quá mệt mỏi rồi.

Chỉ cần nghĩ đó không phải là Hoài An, bất kì nữ nhân nào đối với y cũng đều vô vị.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

20. Mã Yên

Hoài An ngồi trên lưng ngựa, tựa vào lòng Chí Trung. Hình ảnh Công Uẩn hạnh phúc bên gia đình nhỏ, khiến cô không cách nào mỉm cười nổi nữa.

Con ngựa lững thững bước đi lên con dốc lộng gió.

Trên núi cao này, gió cũng lạnh rét run. Chí Trung kéo vạt áo choàng che kín người Hoài An, rồi lại đẩy cô vào lòng.

Hoài An lảng lạng ngược nhìn y, hàng mi y ma mị đổ xuống, bỗng nhiên lại quá đối diện dàng.

-Sao anh vẫn tốt với tôi thế?

Chí Trung không nhìn cô nữa, y đưa mắt ra xa, lắc đầu rất khẽ.

-Cũng không rõ.

-Tôi đã phản bội anh mà.

Y gật gù trầm ngâm. Hoài An cắn răng cố kìm nén cơn xúc động. Cái tên ngạo mạn này, dẫu biết vẫn chấp thuận để cô lừa dối.

-Chí Trung.

Cô mệt mỏi cất tiếng nói khẽ, hòa vào trong cơn gió vù vù bên tai. Y ghét sát người lảng nghe cô.

-Sao anh lại có tên là Chí Trung?

Câu hỏi dường như tối nghĩa đối với người ngoài, nhưng những người thực sự hiểu Chí Trung, đều sẽ lặng đi. Lê Long Đĩnh mới là tên của y, cái tên được ghi vào sử sách.

Chí Trung nở nụ cười lạnh giá hơn cả cơn gió kia.

-Chí Trung, là tên mà phụ hoàng đặt cho ta, để mong ta mãi mãi một lòng trung thành với anh trai ta.

Cô thở dài.

Trước đây Lê Long Thâu còn sống, Chí Trung đã phải trung thành với Long Thâu. Nay Long Việt làm thái tử, y phải trung thành với Long Việt.

Rốt cuộc Lê Đại Hành tại sao phải nhẫn tâm với Chí Trung đến mức này. Không lẽ ông thật sự thấy được tương lai Chí Trung lên ngôi vua sẽ tàn bạo.

Chẳng lẽ chỉ duy nhất có mỗi mình cô tin, y sẽ không bao giờ tàn bạo.

Khuôn mặt khắc khoải này, đáng thương này, sao có thể trở nên độc ác?

-Vậy tại sao anh lại muốn mọi người gọi anh bằng cái tên đó?

Y dịu dàng cúi người, tựa trên đầu cô, vòng tay ấm áp bao bọc chở che.

-Vì đó là cái tên mà những người thân của ta gọi ta.

Hoài An ngựa cổ ra sau nhìn lên đôi mắt chan chứa kia. Y cúi xuống hôn lên mắt cô, bàn tay y lạnh ngắt ôm lấy gương mặt cô.

-Nhìn nàng, thật khiến người ta muốn hôn.

Cô lặng đi, cúi mặt nhìn ra vầng dương kia đang ẩn mình trong lớp mây dày đặc.

Công Uẩn cũng đã từng hôn lên mắt cô, và nói rằng cả đời này y chỉ muốn hôn lên đôi mắt của cô thôi.

Rốt cuộc, cô đang đau lòng, hay là uất ức.

Chí Trung giật dây cương, con ngựa ngừng lại. Y leo xuống, đưa tay bế Hoài An xuống đất rồi nắm tay cô bước đi.

-Ta đang ở đâu vậy?

Chí Trung không nói, chỉ im lìm hướng về phía mỏm đá xa xa. Hoài An nhìn Chí Trung. Gió thổi phần tóc xõa dài phía sau gáy y tung bay ma mị, cả đôi mắt đang phản chiếu ánh dương rạng ngời, đôi môi đang hồng lên vì gió lạnh.

Tại sao...bây giờ đứng trước hãn, cô lại yếu mềm như thế này.

Chí Trung bỗng dừng lại, y nhìn sang cô, dịu dàng mỉm cười.

-Nàng nhìn đi.

Hoài An rời mắt khỏi y, hướng tầm nhìn ra trước mặt, một khoảng trời bao la bát ngát như vô tận. Phía bên dưới kia là thành Hoa Lư phần hoa tấp nập, bao bọc bởi những dãy núi cao. Cả thế địa này quả là trọng địa, những dãy núi này chính là bức tường chắn hùng vĩ vững bền nhất của kinh thành. Phía xa kia, chim bay về, xé ngang bầu trời,

Cô xuýt xoa cảm thán vẻ đẹp nơi đây, đưa bàn tay ra bắt lấy một chiếc lá đang bay.

Chí Trung cũng đưa tay nắm lấy bàn tay cô trong không trung, Hoài An bất ngờ chạm phải ánh mắt xuyên sao đến tận tâm can của y. Cô rút tay lại,

cúi mặt mím chặt môi.

Chí Trung nhìn gương mặt khổ tâm của cô, đau lòng ngả đầu lên trời cao mà thở dài.

-Sau tất cả ngần ấy đau lòng, nàng vẫn quyết đặt tình cảm nơi Lý Công Uẩn?

Hoài An không thể chấp nhận được chuyện Công Uẩn đang hạnh phúc yên vui bên gia đình mình, cô càng không thể chấp nhận mình sẽ đặt tình cảm nơi Chí Trung.

Chí Trung sau này nhất định sẽ làm vua, sẽ trở thành kẻ bị hậu thế nguyên rủa.

-Hoài An nàng không thấy hãnh và Quốc sư kia chỉ lợi dụng nàng hay sao?

Không đúng, hạn một năm y bảo cô đợi y đã sắp đến, cô nhất định phải kiên cường.

-Chẳng lẽ ngần ấy tình cảm ta dành cho nàng, vẫn còn chưa đủ hay sao?

Y ở bên cô lúc lạc lõng, y bảo vệ cô lúc hiểm nguy, y vì cô mà phản bội cả gia tộc của mình.

Và quan trọng, bên cạnh y chỉ có mỗi mình cô, không có thêm một ai khác.

Hoài An khổ tâm nhìn y, càng nhìn càng chết lặng trong ánh mắt mênh mông của y. Người con trai này dẫu không bao giờ cô nắm bắt được tâm tư của y, nhưng luôn thấy được sự chân thành dấy lên từ đáy mắt.

Chí Trung hít một hơi thật sâu rồi rời khỏi cô, đi lại nhặt lấy những cánh hoa ban trắng rơi rụng trên nền đất lạnh căm.

Hoài An ngửa đầu nhìn hoa ban như tuyết phủ trên những nhánh cây khô. Cô không hề biết hoa ban lại có thể sống ở Ninh Bình, trên ngọn núi cao này. Vậy là, xuân cũng đã đến rồi nhỉ.

Chí Trung giữ cánh hoa trong bàn tay đi về phía mỏm đá. Hoài An nhắc váy đi theo, không quên nhìn ra một khu rừng hoa ban phủ trắng trời.

-Anh làm gì thế?

-Đây là núi Mã Yên.

Y nhìn ra xa, tay vẫn giữ chặt nắm hoa.

Núi Mã Yên hùng vĩ soi mình xuống kinh đô Hoa Lư, ngàn năm canh gác cho đất kinh kì. Ngàn năm sau còn đâu?

-Sắp đến rồi.

-Cái gì sắp đến?

Hoài An vuốt một lọn tóc đang bay lòa xòa trước mặt, cô khó hiểu nhìn gương mặt trầm mặc của y.

-Gió.

Một cơn gió lớn nổi lên, cuốn mái tóc của Chí Trung bay loạn xạ, khiến tim Hoài An run rẩy.

Chí Trung tung nắm hoa lên, chúng hòa vào gió cuốn lên cao rồi bay đi xa mãi.

Y xoay lại nhìn cô.

Phía sau y, cả rừng hoa ban đang dao động trước gió, rồi cả trăm, cả ngàn cánh hoa theo cơn gió mãnh liệt bay về hai người. Hoài An ngược mắt nhìn

những cánh hoa bay qua mình, cơn gió lạnh buốt cuốn chúng ra xa, hòa vào không gian bao la vô tận phía sau cô.

-Hôm nay Hoa Lư ngược gió.

Cô quay lại nhìn y, đôi mắt y lấp lánh yêu thương, cả khắc khoải đau đớn.

-Người ta nói nếu có thể đến Mã Yên, ngắm nhìn Hoa Lư ngày ngược gió cùng nhau, sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Hoài An bỗng thấy mắt mình cay xè, cô cố nuốt hết nước mắt vào trong mà kiên cường nhìn y.

Làm sao cô có thể ở bên y mãi mãi? Mặc dù cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ chia ly với y, nhưng cô không thể ở bên Lê Long Đĩnh y. Người thắng cuộc đến sau cùng chẳng phải sẽ là Lý Công Uẩn hay sao?

-Mình về thôi.

Hoài An quay đi. Chí Trung kéo cô lại đẩy cô vào lòng rồi ghì chặt lấy. Y cắn răng đau lòng giữ chặt cô, lòng y dấy lên biết bao nỗi sợ.

-Cả cuộc đời Lê Chí Trung ta chưa từng có được gì cả. Tước vị, gia đình, đất đai, chưa từng có một thứ gì thuộc về ta cả. Hoài An, nàng chính là của ta, chỉ có nàng là thuộc về Lê Chí Trung ta mà thôi. Xin nàng đừng bỏ đi.

Hoài An lặng lẽ đánh rơi một giọt nước mắt, cô đẩy y ra, cố mỉm cười.

-Ai bỏ anh đi chứ đồ ngốc.

-Ta biết nàng sẽ đi. Đến cuối cùng nàng sẽ bỏ đi theo hẳn.

Hoài An đau đớn nhìn Chí Trung thất thểu nói, hàng chân mày của y chau sít. Khai Minh vương cao ngạo ngày đó cô gặp, đã đi đâu rồi?

-Cho nên, ta hứa sẽ không bao giờ bỏ cuộc, không bao giờ để họ Lý lấy được bất cứ thứ gì, nàng đừng bỏ đi...

Y cố gắng là được sao? Lịch sử đã ấn định như thế rồi, Lý Công Uẩn đến cuối cùng sẽ lên ngôi, nhất định sẽ lên ngôi. Còn y, sẽ lụn bại cùng nhà Lê oanh liệt một thời.

Cô đâu biết tình cảm mình đã có chút dao động rồi. Ở bên Chí Trung một năm đã dao động rồi. Nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra, đâu mới là con đường tốt nhất phải đi.

Công Uẩn nheo mắt nhìn Chí Trung vừa bước khỏi điện Thiên An. Chí Trung cũng lập tức phòng bị.

-Xem ra ánh mắt của Tả thân vệ càng ngày càng mưu mô.

-Sao sánh bằng Khai Minh Đại vương đây?

Chí Trung nhếch môi cười rồi bỏ đi. Công Uẩn nghiêng răng nói với theo.

-Vương gia đã nói gì với Hoài An?

Y đã gặp Hoài An sáng nay, nhưng cô đã lảng tránh y.

Chí Trung giấu cợt cười, quay đầu hướng về Công Uẩn.

-Ta nói gì với vương phi của ta chẳng lẽ đều phải kể với Tả thân vệ?

Công Uẩn siết chặt bàn tay, cười lạnh. Y gằn giọng nói từng chữ một, ánh mắt sắc lạnh.

-Vương gia đừng đắc ý như thế!

Chí Trung ngạo nghễ nghênh mặt gầm lên.

-Tả thân vệ cũng nên như vậy!

-Ta khuyên vương gia nên sớm rời xa nàng ấy.

Ánh mắt Công Uẩn long lên giận dữ. Y ngẫu nhiên nói, càng làm Chí Trung sôi máu.

-Tả thân vệ có tư cách gì mà bắt ta làm vậy?

-Tư cách của người đang nắm thóp được vương vị của nhà Lê!

Chí Trung cắn phần tròng mắt, cắn răng gầm lên.

-Người dám...

-Chẳng phải ta đang nắm được vết nhơ lớn nhất của bộ hạ hay sao? Ta cũng mang thân phận đủ để cầm quân nổi loạn, lật đổ nhà Lê!

Chí Trung nhếch môi khinh miệt, y siết lấy cổ áo Công Uẩn rồi ném ánh mắt căm giận ngút ngàn.

-Được lắm, Tả thân vệ hãy đợi xem, đến cuối cùng là ta thắng hay là người thắng!

Chí Trung ném phăng y ra. Công Uẩn nheo mắt nhìn đầy thách thức.

-Được, vương gia hãy đợi đến ngày ta lấy được tất cả mọi thứ, không trừ Hoài An.

Hoài An cùng Chí Trung bước vào long điện. Lòng cô lo lắng đến nỗi quên cả trầm trồ tán thưởng sự lộng lẫy uy nghi của điện vua với những chạm khắc dát vàng trên những cây cột chống đỡ cả trần nhà khắc hình rồng đang bay lượn.

Cô quỳ xuống hành lễ rồi theo Chí Trung đứng trước long ý, nhìn lên Lê Đại Hành đang ngồi trên cao.

Hoài An giật mình, Lê Đại Hành chỉ sau có mấy tháng không gặp, lại có thể già đi nhanh chóng như thế. Mắt ông trũng sâu và sắc mặt xám xịt đi trông thấy.

Chí Trung thở dài nhìn cha rồi chấp tay thưa.

-Phụ hoàng, chẳng lẽ long thể của người lại không tốt?

Lê Đại Hành chậm rãi gật đầu, rồi đưa tay giữ lấy bụng phải.

Hoài An chau mày quan sát. Chẳng lẽ vết thương do cổ độc đó đã làm ông tiêu tụy đến mức này.'

-Thời gian của ta...không còn nhiều nữa.

Câu nói của Lê Đại Hành làm Hoài An sửng sờ.

Mới ngày hôm nào ông ấy còn là một vị vua oai phong uy vũ, hôm nay lại cạn cả hơi tàn.

Nhưng tại sao Lê Đại Hành lại nói với cô? Ông ấy rõ ràng biết cô là người của họ Lý, tại sao...

Ánh mắt Chí Trung ngây dại đi, y cúi gằm mặt, hơi thở cũng bị nuốt vào trong.

-VẬY...để con đi gọi Long Việt.

Lê Đại Hành đưa tay về phía con trai, lắc đầu vội, ánh mắt ông già cõi, đục ngầu.

-Không, Chí Trung.

Chí Trung đau lòng nhìn cha, y lặng lẽ đến gần ông, quỳ dưới chân ông.

-Phụ hoàng.

-Ta chẳng còn sống được bao lâu nữa, cũng đã đến lúc trả lại nghiệp chướng năm xưa mình đã làm.

Hoài An mím môi. Đây...có lẽ chính là lời thú tội đớn đau nhất mà cô từng nghe.

-Không phụ hoàng...

Đôi mắt của Chí Trung ngập trong bi ai. Khi mà cả cuộc đời y vẫn luôn là sự lừa dối, và bây giờ cha y đã thừa nhận điều mà y luôn sợ hãi.

-Ta biết, chỉ cái chết của ta cũng không đền đáp nổi những tội lỗi của ta, cho nên, ta muốn con phải bảo vệ Long Việt, đừng để nó xảy ra bất kì chuyện gì...

Hoài An đau lòng nhìn ánh mắt vụn vỡ của Chí Trung. Y cố mỉm cười, nhưng nụ cười xót xa quá.

-Vâng, phụ hoàng.

Tội lỗi năm đó, đã phải đền đáp bằng cả vương triều này.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

21. Hơi Tàn

Lê Đại Hành đã bảo Chí Trung lui ra trước, ông có chuyện muốn nói riêng với Hoài An.

Cô lặng lẽ ngược nhìn ông ngồi trên ngai vàng rộng lớn nhưng cô độc. Chẳng phải khi về già, con người ta càng muốn quây quần bên gia đình hay sao? Vậy mà ngoài kia hậu cung tranh đấu nhau, anh em thù ghét nhau. Bằng hữu thì đều chỉ còn là những nắm xương tàn.

Làm vua, chính là đơn độc vậy sao?

-Ba đứa con ta yêu thương nhất là Long Thâu, Long Việt và Long Đĩnh.

Cô bất giác chau mày nhìn ông. Lê Đại Hành gương mặt cả đời chinh chiến, nếp nhăn xô vào nhau đầy mệt mỏi.

-Những hoàng tử khác đều là con của Lê Đại Hành, duy chỉ có Long Thâu là con của Lê Hoàn ta.

Lê Long Thâu là con trưởng của Lê Đại Hành, năm đó theo ông đánh đông dẹp bắc, vó ngựa tứ phương. Đến nay lại không còn nữa...

-Ta đã từng hứa với nó, giang sơn này về tay ta rồi, ta nhất định sẽ trao hết cho con, trọn vẹn cho con.

Hoài An cố nén tiếng thở dài. Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, làm sao có thể không đau lòng.

-Nhưng Long Việt lại hiền lành, Chí Trung lại mạnh mẽ. Nếu không có cái tên Chí Trung năm đó ta đặt cho nó, nhất định nó sẽ lại là mũi gươm đâm vào chính anh em ruột của nó.

Hóa ra, Lê Đại Hành chưa từng tin Chí Trung.

-Dẫu chúng có ra sao, thì chúng vẫn là con trai ta, vẫn phải gánh cái nghiệp quá lớn của ta. Nhưng xin cô...đừng làm hại đến chúng.

Cô cúi mặt cố nén cơn xúc động đang ứa thành nước mắt. Nhân quả vô thường, Lê Đại Hành muốn không là không sao?

-Ít nhất, cũng đừng làm hại đến Chí Trung.

Lúc này cô không dám ngửa mặt nhìn ông nữa, cũng không có tư cách nhìn ông nữa.

Cô không thể hứa bảo vệ y, càng không thể bảo vệ cho nhà Lê đã đi đến lụi tàn.

-Ta sắp phải đến gặp bọn họ rồi.

Giọng nói của Lê Đại Hành bỗng run lên nghẹn ngào, càng khiến Hoài An không kìm lòng mà muốn bật khóc.

-Đinh Tiên Hoàng, Đinh Liễn, Đinh Điền, Nguyễn Bặc, Phạm Hạp, Phạm Cự Lạng, ta sắp phải đến gặp họ rồi.

Giao Châu Thất Hùng lưu danh sử sách, cũng đã đến ngày không còn một ai.

-Bọn họ nhất định rất hận ta, mới để ta cô độc đến nhường này. Tại sao, đến cuối cùng bằng hữu của ta cũng không còn một ai?

Hoài An ngược ánh mắt ngoan cường nhìn ông đầy trách cứ.

Dẫu sao cô vẫn là cảnh sát, cô không chấp nhận được việc giết người khác để cướp đi những gì họ dày công gầy dựng lên.

-Cô điều tra được nguyên nhân cái chết của Đinh Tiên Hoàng nhưng không điều tra được ẩn tình phía sau đó.

Đôi mắt Lê Đại Hành nheo đi, bên tai hiện về bao tiếng vọng về của những năm tháng xưa cũ.

-Dương hậu không hề liên quan gì đến việc này. Nàng ấy chưa từng manh tâm giết Đinh Tiên Hoàng.

-Dương hậu đã tẩm Bích độc vào hương xông. Khó tránh khỏi đồng lõa!

Cô kiên quyết nói. Lưới trời lồng lộng, đừng nghĩ một câu nói có thể xóa đi tội danh ông trời đã định sẵn.

-Nàng ấy đến cuối cùng vẫn muốn ta tha cho Đinh đế, đến cuối cùng vẫn muốn cùng Đinh đế quy tiên! Những năm tháng dẫn vật về sau đã chính là sự trừng phạt lớn nhất của nàng ấy rồi...

Dương Vân Nga, mối tình với Đinh Tiên Hoàng...Chẳng lẽ cô đã sai khi kết tội bà ấy. Rằng bà chưa từng manh tâm giết vua giành ngai vàng cho con trai, rồi dựa dẫm vào Lê Đại Hành.

-Quá khứ đó, chỉ có mỗi mình ta có tội mà thôi, không liên quan gì đến những người thân của ta...

Hoài An lặng đi, bao cảm xúc không tên ào ạt tuôn ra từ khóe mắt. Cô có thể lãnh huyết, nhưng không thể vô tình. Trước mặt một người đàn ông cả đời chinh chiến chống ngoại xâm, giữ yên bờ cõi cho muôn dân, và cũng là người đàn ông dùng chút hơi tàn của cuộc đời bảo vệ cho những người ông yêu thương nhất.

-Vì thế, cô đừng làm hại đến họ...

Dẫu cô là cảnh sát, luôn công minh, nhưng đứng trước người đàn ông này, cô cảm thấy cuộc đời mình thật nhỏ bé.

Vừa ra khỏi Thiên An điện, Hoài An đã dáo dác tìm Chí Trung. Cô quay sang viên binh gác cửa, hỏi khẽ.

-Anh có thấy Khai Minh vương đâu không?

-Hồi vương phi, Khai Minh vương đã đến Nam Phong phủ.

Hoài An gật gù.

Đi cũng không nói một tiếng.

Bất chợt, cô bắt gặp ánh nhìn miên man của Công Uẩn đang hướng về phía mình.

Hoài An và Công Uẩn đến bên ngự hoa viên, lặng lẽ ngồi xuống bên tảng đá to lớn.

-Nàng tránh mặt ta sao?

Hoài An im lìm, lòng cô lại dấy lên cảm giác tội lỗi khi hủy hoại gia đình kẻ khác.

-Nàng phải nói ra chứ, nhờ nàng hiểu lầm ta chuyện gì rồi sao? Là tên Khai Minh vương đó nói cái gì đúng không?

Hoài An vội quay sang, lắc đầu nhìn y bằng ánh mắt hoang mang khiến Công Uẩn gục đổ.

-Sao nàng lại bệnh vực hần như vậy?

Cô im bật đi, khổ tâm hướng về Công Uẩn.

-Chẳng lẽ...

Câu nói bỏ lửng của y làm cả Hoài An và Công Uẩn sợ hãi. Hoài An quay đi, cô mím chặt môi cố ngăn bản thân có những suy nghĩ khác đi.

Công Uẩn thẫn thờ nắm lấy tay cô, y lặng lẽ cúi đầu, đau lòng nhìn người con gái bé nhỏ trước mặt, đã không còn như xưa.

-Nàng biết Lý Hoài An khác biệt nàng như thế nào không?

Tim Hoài An bỗng hẫng đi một nhịp. Cô vội quay đầu nhìn y. Y luôn biết là cô không phải Hoài An của trước đây, nhưng y vẫn yêu cô như sinh mạng kia mà. Nhưng sao hôm nay...y lại nhắc đến Lý Hoài An.

-Lý Hoài An luôn xem ta là cả sinh mệnh.

Tình yêu của những con người thời đại này chẳng phải luôn như vậy sao? Nhất kiến chung tình, yêu là yêu đến chết...

-Nàng...không thể trở thành Lý Hoài An sao?

Cô cúi mặt, đau đến thắt lòng.

Nếu như không tồn tại Lê Chí Trung kia, cô nhất định sẽ yêu y bằng tất cả tấm lòng này. Nhưng Lê Chí Trung đó ngay từ lúc xuất hiện chẳng phải đã khiến cô không thể làm ngơ hay sao?

-Thời hạn một năm qua sắp hết. Nàng dù muốn dù không, ta vẫn sẽ đưa nàng về bên cạnh ta.

Câu nói quả quyết của Công Uẩn làm Hoài An dấy lên sự bất an đến cồn cào. Cô trân trối nhìn y rồi túm lấy cánh tay y giữ lấy.

-Anh định đưa em đi bằng cách nào?

Làm gì có chuyện một Tả thân vệ dám cướp vương phi đi chứ? Rốt cuộc Công Uẩn định làm gì Chí Trung? Lòng cô như thiêu đốt, càng làm Công Uẩn tái tê lòng.

-Nàng thực sự lo lắng cho hãn sao?

-Em...

-Nàng định xin ta đừng làm hại đến hãn sao?

Hoài An ứa nước mắt nhìn y. Đứng giữa hai bên bờ cũ mới, cô phải làm gì để được trọn vẹn cả hai. Cô không muốn Chí Trung chết, càng không muốn Công Uẩn tổn thương.

Y ngửa cổ lên trời rít một hơi thật sâu rồi cúi đầu ôm lấy gương mặt bé nhỏ kia, nhìn cô âu yếm lắm, dầu là gượng gạo.

-Sắp tới ta sẽ dẫn quân đi xa, nàng nhất định phải tự bảo vệ mình.

-Anh đi đâu?

Y chỉ cười, nụ cười thật đáng sợ, khiến Hoài An ngỡ ngàng nhìn chàng trai từ lúc nào đã thâm hiểm khó đoán.

-Chỉ là không tiện ở lại kinh thành thôi. Thượng nguyên, tuần hoàn nhân quả.

Nói rồi, y đứng dậy quay lưng bỏ đi, chẳng để Hoài An cảm thán lấy một lời.

Cô chau mày nhìn bóng lưng y khuất dạng sau những tán cây rộng lớn.

Thượng nguyên? Tuần hoàn nhân quả?

Hoài An cúi người bước qua chiếc màn treo, tiến vào phía tiểu đình giữa hồ sen lộng gió.

Những người phụ nữ ngồi bên trong đều ngênh mặt nhìn cô. Hoài An điềm nhiên ngồi xuống một chiếc ghế chuẩn bị sẵn cho mình.

-Khai Minh vương phi cũng thật là thiếu phép tắc, đến muện thế này cũng không biết xin lỗi?

Cô lẳng lặng cầm tách trà Ngọc vừa rót cho kê lên môi, cô lén quan sát tất thấy một lượt.

-Tôi vốn không muốn đến, là các cô năng nặc bắt tôi đến đây chứ?

Hoài An đặt mạnh chiếc tách xuống bàn, làm tất cả bọn họ giật nảy mình.

-Đúng là vô pháp vô thiên!

Hoài An ngược mắt nhìn người phụ nữ ngồi trên vị trí trung tâm đó, đang phe phẩy cây quạt, gương mặt khó chịu. Nếu cô nhớ không nhầm thì đó là Nam Phong vương phi. May mà cô không gả cho Nam Phong vương, nếu không cả đời này không góc đầu dậy được rồi.

Nữ tử khác đang ngồi căn hạt dưa, ánh nhìn hướng về cô cũng không mấy thiện cảm. Hoài An thở dài. Đám vương phi công chúa tiểu thư này rảnh rồi lại họp nhau lại, tán dóc, thị phi. Thật phí thời giờ.

Vừa lúc ấy, một nữ tử cũng nhắc váy bước vào, kính cẩn hành lễ.

-Quận chúa Như Văn, xin khấu kiến các vị vương phi.

Cô gái này lạ mặt, trước nay Hoài An chưa từng gặp qua, nhưng xem ra giao tình giữa cô ta và đám vương phi này rất tốt.

-Quận chúa đúng là hiếu lễ nghĩa, ai như Khai Minh vương phi kia? Gọi mà nhục nhã thay cho Khai Minh vương!

Cô nhếch môi cười, hướng ánh mắt về phía người vừa nói câu nói đó.

Hóa ra là Đông Thành vương phi, vợ của Lê Long Tích. Vợ chồng đồng lòng quá nhỉ?

-Em nào dám so sánh với Khai Minh vương phi.

Cũng biết điều đấy, Hoài An lãnh đạm vớ lấy quà bánh đang bày trên bàn.

-Đúng là...

-Thật tội cho Khai Minh vương, bị bệ hạ ép hôn, lại ép hôn với hạng người như vậy.

Mấy lần bọn họ gọi cô đến đây, không phải là chì chiết thì cũng là mỉa mai, cô cũng không có hơi sức đâu mà đánh đá đáp lại.

-Tội là tội cho Như Văn đây, thanh mai trúc mã từ bé với Long Đĩnh, lại không được bệ hạ ban hôn.

Hoài An liếc nhìn vị công chúa vừa nói, liếc luôn cả Như Văn đang rụt rè kia. Có thật không vậy? Nữ tử gì mà như cọng bún, lúc nào cũng chặm chạp. Hoài An ném lại chiếc bánh lên mâm, nuốt cũng chẳng trôi nữa.

-Các chị đừng nói vậy, em nào dám cầu chi.

Biết điều! Biết điều đó!

Hoài An cười hất, ngồi tựa vào ghế nhìn một loạt những nữ nhân mặt đầy phấn son.

-Khai Minh vương khí chất ngời ngời, phong lưu đỉnh đạc, sao có thể lấy phải hạng người đó? Nghe đâu còn tư thông với Tả thân vệ!

-Ý chị là chồng của Phất Ngân?

-Thật vậy sao?

Hoài An cắn răng, cô ngược mắt nhìn quanh, may mà Phất Ngân không đến, không thì lại khó xử.

-Khai Minh vương phi chẳng lẽ không thấy mình tệ hại hay sao?

-Khai Minh vương phi làm vậy, thật giống hồ li tinh. Đã có chồng còn dám quyến rũ nam nhân khác.

Cô ngời thẳng dậy, hướng mắt về phía trắc thiếp của Đông Thành vương.

-Phu nhân nói vậy, làm ta mới biết cái nhìn hạn hẹp của những tiểu thiếp!

-Cô!

Cô gái đó đứng bật dậy, chỉ tay về phía cô. Đông Thành vương phi nhếch môi mãn nguyện, hai người họ đấu đá nhau như vậy kia mà.

-Vương phi đừng quá đắc thắng, vương gia chưa hưu cô là may lắm rồi!

-Hưu tôi?

Hoài An nhếch môi ngạo nghễ. Như Văn kia lặng lẽ cười.

Nụ cười đó là sao? Loại phụ nữ này thật quá đáng sợ.

-Phải, chẳng lẽ cô không biết cả thiên hạ đang nói gì sau lưng cô sao? Tầm thân đã như nhuốc, còn không chịu sớm rời bỏ vương gia để người đỡ uất nhục!

Hoài An đập mạnh tay xuống bàn, cô đứng dậy, cặp mắt hùng hực lửa giận.

-Cô nói cái gì?

-Còn dám lên mặt?

-Cô dám nói lại xem?

Như Văn kia lúc này đứng dậy, cầm một tách trà hương đến tạt mạnh vào mặt Hoài An.

Hoài An ngỡ ngàng trợn mắt nhìn cô ta.

-Còn dám ngông cuồng? Cô xem lại tấm thân nhơ nhuốc của cô xem, đồ dơ bẩn!

Hoài An vung tay tạt mạnh vào mặt Như Văn, cô ta lăn ra đất, ôm mặt khóc lóc.

Các vị vương phi khác đồng loạt đứng dậy, trừng mắt với Hoài An.

-Người làm cái gì thế hả?

Hoài An vẫn nhìn Như Văn, cười khinh khinh.

-Sao thế? Sao không nói nữa vậy? Đừng có nghĩ nói năng hùng hổ như vậy là hay nhé? Cô đã bao giờ đối mặt với sinh tử để bảo vệ người khác chưa? Mới tí tuổi đầu đã đổ đốn như vậy rồi!

Như Văn bám vào người hầu đứng dậy, tay vẫn ghì lấy mặt khóc lóc. Hoài An lắc đầu tặc lưỡi.

-Cô định đợi có người đến cứu cô hả? Yên tâm đi, dù có là ai tôi cũng không sợ. Nói thật cho cô biết nhé, tên Khai Minh vương đó chưa từng

nhắc đến cô đâu, một lần cũng không!

Như Văn kia khóc lớn gào lên, chỉ tay về phía Hoài An hung tợn.

-Con tiện tì nhà người nói láo!

-Nàng ấy không nói láo.

Chất giọng lạnh lẽo như băng của Chí Trung làm tắt thảy nữ nhân kia rùng mình, khúm núm lui lại một bước. Như Văn kia thì sững sờ thất thần, chỉ có Hoài An là trơ mắt nhìn y.

-Bốn vương mới đến phủ Nam Phong một chốc, nàng đã đến đây làm loạn?

Y đi đến chỗ cô, nhãn mặt nhìn mặt cô ước sững.

-Sao thế này?

Chí Trung dịu dàng kéo ống tay áo lau nước trên mặt cô, cử chỉ ôn nhu, ánh mắt ấm áp đến tan chảy tắt thảy đám nữ nhân hậu cung kia.

Vị công chúa ban nãy đứng ra phía trước, hùng hổ chỉ vào Hoài An.

-Long Đĩnh, anh không được để con hồ ly tinh này lừa!

-Ta còn chưa xử tội công chúa dám buông lời bất kính với vương phi của ta!

Giọng y như sấm vang trời, khiến công chúa kia vội lùi lại sợ hãi. Y nhìn quanh một lượt, mắt dừng lại nơi Như Văn.

-Ta còn tưởng Quận chúa là người hiền dịu nho nhã?

Như Văn liền chạy đến túm lấy tay y, lắc đầu vội.

-Vương gia, thiếp không biết gì hết, cô ta tát thiếp, vương gia...

Hoài An quay đi, cô cười lạnh. Lại còn ra vẻ yếu điệu cơ đấy, bộ dạng đánh đá lúc này đâu rồi.

-Có thật vậy không Hoài An?

Hắn còn hỏi cô? Hoài An toan chống chế thì bắt gặp ngay ánh mắt gắt như thái dương của hắn, cô lầm lũi cúi mặt.

-Ừ..

-Vương gia người thấy chưa? Là cô ta bắt nạt thiếp!

Hoài An trừng mắt nhìn Như Vãn kia cố tình ngả vào vòng tay Chí Trung, lại một tay đẩy cô ra. Cô thở hắt rồi khoanh tay lắc đầu. Đúng là diễn không tồi nhỉ?

Chí Trung đẩy Như Vãn ra, ánh mắt sắc lạnh vô tình.

-Ta và quận chúa quả thật lớn lên cùng lúc nhưng không có nghĩa là bên nhau. Mong quận chúa sau này cẩn thận lời nói, đừng để vương phi của ta hiểu lầm!

Đúng đó! Dám khích chị sao? Hoài An ngênh mặt nhìn Như Vãn kia đang âm ức đến chết.

-Nhưng mà, lỗi của nàng ấy dám tát nàng, quả thật là không phải lẽ.

Hoài An quay phắt sang y, trợn mắt đe dọa.

Chí Trung nắm lấy cổ tay cô kéo lại, đối diện Như Vãn đang khóc sùi sùi kia.

-Mau xin lỗi Quận chúa Như Vãn đi.

Tình thế này lại còn muốn cô xin lỗi? Vậy những lời lẽ khích bác của cô ta thì sao? Cô ta đã xúc phạm cô!

-Tôi không xin lỗi!

-Hoài An!

-Cô ta cũng có lỗi với tôi, tất cả những người ở đây đều có lỗi với tôi, anh có thể bắt họ xin lỗi tôi được không?

Chí Trung nghiêm mặt nhìn cô, rồi quay sang Như Vãn.

-Nếu theo lí lẽ, nàng ấy tát cô một cái, thì cô có thể tát nàng ấy lại một cái.

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

22. Mất Mát

Trong lòng Hoài An bây giờ đang gào thét ba chữ Lê Chí Trung đến vỡ òa. Cái tên này chán sống rồi sao? Là hẳn đang giúp cô hay làm nhục cô?

Chí Trung vẫn ánh mắt sắc như dao đó, nói rành rọt từng chữ.

-Nhưng nàng ấy là vương phi của bốn vương, dù nàng ấy làm sai điều gì, cũng đều là làm đúng!

Hoài An cắn răng nhìn tên cộc cằn trước mặt. Từ lúc nào mà hẳn biến thành soái ca ngôn tình thế chứ?

Như Văn ức đến bật khóc, òa lên mếu máo.

-Nhưng mà cô ta không còn xứng đáng với người nữa. Tấm thân cô ta..

-Nàng ấy là người của bốn vương, bốn vương có thể chịu trách nhiệm!

Hoài An tan chảy nhìn y.

Từng góc ngách trong trái tim cô, đều đã tan chảy rồi.

-Huống hồ chưa từng có chuyện như các người nghe nói xảy ra! Vì thế từ giờ nếu các người dám mở miệng nói về chuyện đó một lần nào nữa, đừng trách Khai Minh Đại vương ta tàn độc!

Chí Trung đưa Hoài An về phủ rồi lẳng lặng về phòng, cô cũng chỉ biết im lìm đi theo.

-Sắp tới nàng đừng đến những chỗ ấy nữa, nếu không thích thì không cần phải đến hoàng cung.

-Sao được, tôi phải đến vấn an mẫu phi mà...

Chí Trung thở dài rồi bước vào thư án. Hoài An lẳng lặng ngồi lại trên ghế, cô nằm dài lên bàn, mắt nhìn tên cao ngạo kia đã rời đi mất dạng.

Còn tưởng là quan tâm cô lắm, mấy lời đường mật khi nãy cũng chỉ để dọa thiên hạ mà thôi.

Nhưng bất chợt, cô nhớ lại lời Công Uẩn đã nói.

"Thượng nguyên, tuần hoàn nhân quả."

Cô nhắc váy đi vào thư án, đã thấy Chí Trung gục trên bàn làm việc. Hoài An hốt hoảng chạy đến chỗ y.

-Này anh sao thế?

Bàn tay to lớn kia bỗng vòng tay kéo cô ngồi xuống sát cạnh mình.

-Ồn ào quá.

Cô hiểu rồi.

Sáng nay Lê Đại Hành đã nói ông chẳng còn sống bao nhiêu lâu nữa. Chí Trung hẳn là buồn lắm.

Hoài An cũng gục xuống trên bàn. Chí Trung nghiêng đầu nhìn cô, lặng lẽ đưa tay vuốt một lọn tóc của cô đang bay trước trán.

-Sinh lão bệnh tử, anh cũng đừng quá đau lòng.

Y chỉ lặng lẽ nhắm mắt. Cô nào hiểu được chứ. Một đứa trẻ mồ côi như cô, làm sao hiểu được?

Khó khăn lắm Chí Trung mới được Lê Đại Hành hướng chút tin yêu về phía y.

-Nếu đến cả nàng cũng rời xa ta, ta nhất định sẽ hận nàng.

Cô nhìn y nhắm nghiền mắt. Vô thức, cô đặt tay lên mắt y, đôi mắt tuyệt đẹp ấy.

Chí Trung bỗng dừng mở mắt nhìn cô đầy chan chứa rồi vòng tay qua eo kéo cô sát vào lòng mình, môi y chạm lên môi cô.

Hoài An tròn mắt nhìn y, cô đỏ mặt đẩy y ra, ôm lấy môi mình.

Chí Trung nở nụ cười mê hoặc.

-Sao thế? Lần thứ ba rồi mà vẫn còn ngại à?

Hoài An nhếch mày, cô cong môi.

-Anh không biết đếm à?

Chí Trung kề sát cô, Hoài An bối rối ngả đầu ra sau.

-Rõ ràng là ba lần mà.

Cô chống tay lên ngực y. Gương mặt hấn sao ở càng gần càng thấy ma mị như thế?

-Lần đầu tiên là trong lúc nàng đang ngủ.

Hoài An đỏ mặt dấm vào ngực y liên tục. Chí Trung bật cười xoa đầu cô rồi kéo cô vào lòng. Không gian bỗng nhiên lại trầm mặc.

-Nếu mai này phụ hoàng không còn nữa, chắc chắn sẽ có một trận huyết chiến xảy ra, ta chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi.

Cô nằm trong lòng y, bất giác đau lòng. Cảm giác này là gì? Sao cô lại lo lắng cho một kẻ cô biết chắc là cuối cùng sẽ chết? Sao cô lại đau lòng?

-Cho nên, dầu là ai thắng, ta hay Lý Công Uẩn, nàng nhất định đều sẽ an toàn. Nhưng ta lo Long Tích, Long Cân cũng sẽ không chịu thua. Nhưng nàng yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng đến hơi thở cuối cùng của ta.

Hoài An dụi đầu vào lòng y, hít thở mùi hương đã trở nên quen thuộc quá đỗi. Y vuốt dọc mái tóc cô mềm mại, thở dài nhìn ra cửa sổ lộng gió.

-Nếu ta thật sự thất thế, hãy chạy về phía Lý Công Uẩn. Nhưng nếu là ta thắng, xin nàng...đừng vì thương hấn mà quay lưng với ta. Trận chiến này, chỉ có thể hoặc là ta, hoặc là hấn phải chết.

Phải, đến cuối cùng, chẳng phải Công Uẩn sẽ giành lấy giang sơn sao? Không phải Lê Long Việt, Long Đĩnh hay Long Tích nữa.

-Lý Công Uẩn vừa phải xuất binh đi xa, thời gian sắp tới sẽ không còn ở trong cung nữa, ta xem như cũng nhẹ bớt một gánh lo.

Hoài An bỗng bật dậy khỏi lòng y. Không đâu, Công Uẩn bỏ đi như vậy là để có chứng cứ ngoại phạm. Nhất định y đang muốn ngồi trên núi xem hổ đánh nhau. Nhất định y biết gì đó về kế hoạch sắp tới của Lê Long Tích.

-Chí Trung, thượng nguyên là gì?

-Là rằm tháng Giêng.

Hoài An chau mày. Rằm tháng giêng, tuần hoàn nhân quả?

Rồi bất thành linh, cô ngồi thẳng dậy, nắm lấy vạt áo Chí Trung.

-Không xong rồi!

Một toán quân áo đen leo tường lên vào. Long Tích nheo mắt lên nhìn trăng tròn viên mãn.

Kì lạ! Tại sao đêm nay lính gác lại lỏng lẻo như vậy? Điện Thiên An lại thừa thớt nội quan và cung nữ.

Y đập cửa điện Thiên An, vác kiếm bước vào chánh điện lộng lẫy.

Lê Đại Hành ngồi đó, trên long ngai cao cao tại thượng, người vẫn mặc nguyên long bào rực rỡ.

Long Tích phát tay ra hiệu cho quân lui ra, ngược mắt nhìn Lê Đại Hành rồi kéo khăn trùm xuống, ngạo nghễ nhìn ông.

Lê Đại Hành yếu ớt nhìn con trai trong ánh nến leo lắt.

-Con đến rồi à?

-Phụ hoàng biết con đến?

Long Tích hơi cảnh giác nhìn quanh, chỉ thấy bóng Lê Đại Hành cô độc trải trên nền đá.

-Các con làm gì, chẳng lẽ người cha như ta không biết?

Long Tích định sẽ ra tay khi Lê Đại Hành đang ngủ, khi Lê Đại Hành không thể mở đôi mắt khắc khoải kia nhìn y.

-Nếu đã vậy, phụ hoàng có trách hãy trách người trước kia đã giao ngôi báu cho Long Việt!

-Ta không hối hận!

Y giận dữ lao lên long ngai, chĩa gươm trước mặt Lê Đại Hành.

-Là người chọn như vậy, đừng trách con!

-Ta có bao giờ trách các con đâu?

Giọng nói ông u uất quá, khiến Long Tích nghiến răng siết chặt thanh gươm.

-Người sẽ sớm được gặp lại đứa con yêu dấu của người sớm thôi!

-Long Việt vẫn sẽ là một vị vua tốt.

-Hắn cũng sẽ theo người xuống hoàng tuyền!

-Chí Trung sẽ bảo vệ nó.

-Hắn cũng sẽ chết!

-Con, không thể thắng Chí Trung đâu.

Long Tích ngẫu nhiên đâm gươm vào bụng Lê Đại Hành, tiếng da thịt rách toạc và máu tuôi ra, đỏ sẫm cả long bào.

Ánh mắt y càng ngập trong sát khí bao nhiêu, ánh mắt Lê Đại Hành càng ấm áp tình thương bấy nhiêu.

Ông lẳng lặng nhìn thanh gươm đang cắm trên người mình, Long Tích vung tay thu gươm. Máu bắn ra đầy mặt y, càng làm Lê Long Tích bây giờ trông như một con quỷ dữ từ địa ngục.

-Con nhất định sẽ lấy được ngai vàng này, người, sẽ sớm được gặp lại bọn chúng thôi.

Lê Đại Hành chỉ lắc đầu rất khẽ, ông vẫn mỉm cười.

Long Tích nhìn xuống bàn, mở mắt ngẩn trông trơn. Y nghiến răng ngăn cơn hoảng loạn ngập tràn tiềm thức.

Trong đêm, tiếng cười khàn của Lê Đại Hành làm Long Tích rợn người.

Y quay phắt lại nhìn Lê Đại Hành đang lắc đầu cười.

-Ta đã nói, con sẽ không thắng Chí Trung đâu.

Long Tích nghiêng răng kề gươm lên cổ Lê Đại Hành, điên cuồng gào lên.

-Quốc ấn đâu?

Ông vẫn cười khàn, ánh mắt ngập trong bi ai.

-Cả đời chinh chiến, cuối đời không bại dưới tay kẻ thù mà bại dưới tay cốt nhục, âu cũng là cái nghiệp của ta.

-Ông mau nói!

Ánh mắt Lê Đại Hành bỗng dưng tối đi, đau đớn bao trùm trên gương mặt.

-Mau nói!

-Vương gia!

Một viên tướng chạy vào, hốt hoảng tâu.

-Nam Phong vương chạy mất rồi!

Long Tích điên cuồng giáng thanh gươm xuống đất, gào lên trong đêm.

-Lê Long Đĩnh!

-Ta đã nói, con không thắng nổi Chí Trung đâu.

Mặc cho tiếng cười khàn đặc của Lê Đại Hành ngày một yếu dần, Lê Long Tích phất tà áo lao khỏi thiên điện tối om, lạnh lẽo.

Lê Đại Hành ngồi trong màn đêm, giữa máu tanh và nước mắt. Sao bây giờ ông nhìn thấy cả ngai vàng này đều là máu, khắp thiên điện này đều là máu.

Thì ra đây chính là nhân quả.

Hai mươi lăm năm trước, ngay tại đây, Đinh Tiên Hoàng cũng đã bị ông một gươm giết chết.

Giả như hôm nay Long Tích có không đến đâm ông một nhát dao này, thì ông vẫn sẽ chết. Vết thương do cổ độc đã thối rữa, hoại tử rồi. Nếu không phải đêm nay thì đêm mai, đêm sau, ông sẽ chết.

Lê Đại Hành ngược đôi mắt ngấn nước nhìn ra cửa thiên điện, ánh trăng sáng trưng, soi cả nước mắt chua xót của ông.

"Lê Hoàn ta cả đời hô phong hoán vũ, đến cuối cùng, cũng phải về tạ tội với băng hữu cố nhân."

Đẹp giặc Tống, bình giặc Chiêm, cát cứ bốn phương, một vó ngựa của Lê Đại Hành nhất thống giang san, uy danh lẫy lừng.

Nay, chấm dứt.

-Hoàng thượng băng hà!!!

Cả kinh thành rực lửa, tiếng vó ngựa dồn dập khắp từng góc ngách Hoa Lư.

-Hoàng thượng...băng hà!!!

Dân chúng đổ ra đường, hướng về phía hoàng cung mà quỳ thụp xuống. Dẫu cho có bao nhiêu tin đồn về việc Lê đến giết vua cướp ngôi, trong mắt họ, vua Lê vẫn là vị vua vĩ đại, đánh đuổi bao thế lực ngoại xâm, giữ yên bờ cõi.

Từ đây, một vị thiên tử về trời...

Chí Trung giật mạnh dây cương, kéo con ngựa đang hí lên vang trời.

-Vương gia, Đông Thành vương chạy mất rồi!

-Còn không mau truy bắt!

-Rõ!

Chí Trung nhắm mắt nhìn về phía kinh đô đang ngập trong nước mắt và tiếc thương. Lòng y bây giờ quặn đau như ngàn mũi dao đâm lấy. Người cha mà y cả đời kính yêu, đâu có làm ra bao nhiêu chuyện, y vẫn nhất mực kính yêu, đã qua đời...

Ông đâu đã biết được kế hoạch của Long Tích, nhưng lại không muốn trốn đi.

Ông muốn chết nhưng vẫn dạy được các con bài học cuối cùng. Đó là đừng cố xoay chuyển những gì đã được gọi là thiên mệnh!

Hoài An đứng trong phủ, ngược mắt trông ra xa. Cô lặng lẽ nhìn trăng tròn vành vạnh, lòng lại buồn man mác thê lương.

Thì ra vị vua ấy, cuối cùng cũng đã trả giá cho tội lỗi của mình. Nhưng cái giá còn là sự cô độc, đốn đau.

Hoài An dần nhận ra tâm tư của Công Uẩn. Thì ra, y thâm sâu hơn cô nghĩ rất nhiều. Thì ra, con người thời đại này thâm sâu hơn cô nghĩ rất nhiều.

Công Uẩn rời đi xa, để đứng ngoài cuộc chiến của Lê Đại Hành, Chí Trung và Long Tích. Để Long Tích thay y diệt trừ vua Lê, rồi để Chí Trung thay y diệt trừ Long Tích. Đến cuối cùng, y sẽ một tay diệt trừ Chí Trung khi dòng dõi nhà Lê không còn ai đủ quyền.

Thật sự là quá thâm sâu...

Trời cũng đã sáng rõ, Hoài An vẫn đứng đó, nhìn lên bầu trời vẫn xanh tươi. Dầu hôm qua thiên tử có chết đi, ngày hôm nay mặt trời vẫn mọc, cỏ cây vẫn xanh kia mà. Đời người là hữu hạn trước thế gian vô hạn này.

Cánh cửa khẽ mở, Chí Trung bước vào. Y lê tấm thân nặng nhọc bước vào, nhìn Hoài An bằng ánh mắt thất thế đáng thương.

Trong một đêm, cha y mất, y lại phải truy đuổi chính anh em của mình.

Hoài An lặng lẽ nhìn Chí Trung vừa tắm xong, y mệt mỏi ngồi xuống giường. Từ lúc y về đến giờ, y chẳng nói câu nào nữa.

-Chí Trung...

Chí Trung chỉ cười khẽ rồi đưa tay xoa đầu cô. Hoài An ôm lấy cổ y rồi đẩy y dựa vào lòng mình.

-Được rồi, anh vất vả rồi, bây giờ hãy cố nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng lo lắng chuyện chi nữa.

Chí Trung dựa vào lòng cô, y nhắm mắt rất khẽ, một giọt nước mắt lặng thầm lăn dài xuống má, nóng hổi và mặn chát.

Hoài An tựa lên đầu y, cố kìm nén cơn run rẩy từ đôi vai y nhưng không thể. Nỗi đau mất đi người thân cô chưa từng hiểu, nhưng cô đã từng mất đi đồng đội, cảm giác như mất đi một bộ phận trên cơ thể vậy, đau đớn không kể xiết.

Thì ra, Chí Trung cũng có lúc yếu đuối nhường này, đau khổ nhường này. Y làm sao biết được, trái tim cô cũng đã lo lắng cho y biết bao nhiêu.

Dường như, tâm tư của cô dành cho chàng trai mười chín tuổi này, đã không còn như trước.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

23. Loạn Lạc

Chí Trung nhăn mặt nhìn Long Việt, y đập mạnh tay xuống bàn.

-Anh còn chần chừ chưa lên ngôi, bọn chúng sẽ còn tiếp tục làm phản!

Long Việt chấp tay sau lưng, ngửa đầu nhìn ra bầu trời xanh ảm đạm.

-Phụ hoàng vừa mới chết thảm như vậy, sao ta có thể lên ngôi hoàng đế ngay lúc này. Ít nhất cũng phải đợi mãn tang cha.

-Long Việt!

-Chí Trung, ta muốn dùng danh vị của một Thái tử để dẹp yên bọn chúng, chứ không phải là một hoàng đế.

Chí Trung xoa trán nhìn anh trai lương thiện đến cố chấp, đến ngu xuẩn.

-Anh không thấy họ Lý đã rút hết quân rồi sao? Bọn chúng rõ ràng không muốn giúp chúng ta, nếu anh còn chưa lên ngôi, quyền đâu mà điều binh khiển tướng?

-Ta đang nắm trong tay quân đội triều đình, còn sợ không đánh lại chúng?

-Long Tích chạy về phía Nam rồi, anh còn không lo hãn mượn quân Chiêm Thành hay sao?

Lúc này Long Việt mới lặng đi, thờ dài quay đầu nhìn Chí Trung.

-Ta biết Chí Trung em sẽ giúp ta bắt được Long Tích mà.

Câu nói nhẹ nhàng và dồn hết mọi tin tưởng ấy đổ lên đầu Chí Trung, y ném lại cái hừ lạnh rồi phất áo đi mất.

Hoài An từ lúc nào đã quen với chỗ đứng này, ngay dưới mái hiên trước cổng chính, trông ra phía ngoài, đợi Chí Trung trở về.

Đêm nay đã là một đêm trăng thu lạnh lẽo, từ lúc nào cô đã ngủ gật tựa đầu trên cột gỗ.

Đêm nào cũng vậy, cô ở đây đợi Chí Trung đến tận khuya. Ngọc khuyên thế nào cũng chẳng có ích.

Y đi, thoát cái đã nửa năm rồi.

Từ lúc nào cô đã nghi ngờ khả năng nhớ lịch sử của mình.

Lê Long Việt cũng sắp lên ngôi rồi. Chẳng lẽ là cô nhớ nhầm, vậy có khi nào, cô cũng nhớ nhầm về kết cục của Chí Trung?

Nửa đêm rồi, tiếng ếch nhái kêu râm ran làm màn đêm bớt sâu nã.

Chí Trung đẩy cửa bước vào, đã xót xa nhìn Hoài An ngồi tựa cột, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đã tái đi vì lạnh.

Y tiến đến chỗ cô, ngồi xuống cạnh bên rồi nhẹ nhàng gỡ những chiếc lá bé nhỏ vương trên tóc cô.

-Ngốc ạ, sao lại đợi ở ngoài này chứ.

Ánh nến từ đèn lồng leo lắt phản chiếu gương mặt đã tái tê của Hoài An, gương mặt thon dài bé nhỏ ấy.

Chí Trung cúi xuống hôn lên môi cô. Hoài An choàng tỉnh.

Nụ hôn của Chí Trung đêm nay, thật dịu dàng. Bàn tay ấm áp của y ôm lấy gương mặt lạnh căm của cô, đôi môi ấm áp của y phủ lên môi cô run rẩy. Hoài An nhắm mắt đáp trả nụ hôn ấy. Dù tâm can cô đau đớn và rối bời

Chí Trung lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, nụ cười đáng yêu như những đau thương này chưa từng tồn tại.

-Ta nên xét đây là lần đầu tiên nhỉ?

Hoài An đỏ mặt nhìn Chí Trung, y sủng nịnh hôn lên trán cô rồi dìu cô dậy đi vào trong.

Hoài An đem y phục vào phòng tắm cho Chí Trung. Cô bất thành hình nhìn thấy y đang cởi áo.

Trên tấm lưng cơ bắp kia, những vết chém dài cần cổ vẫn còn rớm máu.

Thấy Hoài An, Chí Trung vội choàng áo vào, đi về phía cô rồi xoa đầu cô gái bé nhỏ trước mặt.

-Dạ nàng rồi.

-Sao anh không băng bó lại?

Hoài An gỡ tay y khỏi tóc mình, nghiêm nghị nhìn y, ánh mắt ngập trong lo lắng. Chí Trung mỉm cười nhẹ tênh, đưa tay vuốt dọc gò má cô.

-Nàng quan tâm ta như vậy, vết thương cũng tự lành rồi.

-Để tôi băng bó cho anh.

Hoài An ném xấp quần áo lên tay y rồi chạy đi mất.

Cô ngồi sau lưng y, mùi hương thơm dịu của đàn hương làm không gian trở nên nồng nàn quá. Hoài An dịu dàng sát trùng vết thương bằng nước nghệ tươi. Hình như đôi vai y hơi run lên, cô nghe cả tiếng y xuýt xoa.

Cô vòng tay qua người Chí Trung quấn dải băng, bất chợt cảm nhận thấy sự run rẩy từ làn da trần của y. Hoài An ho khan rồi cột nút thắt, nhanh chóng rời khỏi giường.

-Đêm nay anh nằm nghiêng để ngủ đi, nếu không sẽ nhức lắm.

Gương mặt Chí Trung từ lúc nào đã đỏ lựng. Y gật đầu ngoan ngoãn.

-Sao nàng biết những thứ này?

-Tôi bị thương suốt ấy mà.

Chí Trung chau mày quay sang nhìn cô. Hoài An cười lạnh rồi vội vàng quay đi.

-Anh ngủ sớm đi.

Cánh tay Chí Trung mạnh mẽ túm lấy cổ tay cô, một lực kéo cô ngã xuống lòng y. Y lật người, đè Hoài An xuống giường rồi chống tay giữ lấy cả cơ thể đồ sộ chỉ còn cách cô chưa đến nửa gang tay.

Hoài An hoảng loạn nhìn y, nhìn cổ tay mình đã bị y túm lấy, eo mình đã bị y tham lam giữ chặt.

-Chí Trung anh...

Chí Trung ập xuống hôn lên môi Hoài An, một tay y luồn qua tóc cô, một tay tham lam ngang dọc trên cơ thể mềm mại của cô. Hoài An cảm thấy cơ thể mình hoàn toàn không còn chút sức lực gì nữa, yếu ớt chống cự lại y đang mạnh mẽ hôn xuống hõm cổ cô.

-Chí Trung!

Chí Trung vụng về gỡ đai lưng Hoài An xuống, kéo áo đối khăm của cô, để lộ bờ vai nõn nà rồi cúi xuống hôn lấy xương quai xanh mê hoặc.

-Chí Trung, bỏ tôi ra!

Hoài An biết tâm can mình muốn gì, nhưng không, lí trí cô là kẻ khôn ngoan, cô biết mình nên làm gì hơn là mình muốn làm gì.

Đối với đại cuộc sắp tới, làm sao cô có thể...

-Chí Trung!

Hoài An dồn hết lực đẩy mạnh Chí Trung ra. Ánh mắt y chuyển dần sang tức giận, y túm lấy hai tay cô ghì chặt trên đầu.

-Anh đừng như vậy! Chí Trung!

-Nàng không muốn, vì nàng muốn giữ cho hãn sao!

Hoài An nghiêng răng nhìn y bằng ánh mắt căm phẫn. Dầu có là gì, cô vẫn sẽ lấy đại cuộc, lấy tương lai làm trọng! Dù có phải vì Công Uẩn hay không!

Cô không nói, càng làm Chí Trung tức giận.

Y nắm lấy cổ tay cô vực dậy rồi đẩy khỏi giường.

Hoài An loạng choạng đứng vững, đau lòng nhìn Chí Trung lặng lẽ xoay lưng, đắp kín chắn.

Cô cố nén cơn đau trong thâm tâm đang kêu gào, kéo vạt áo che đi bờ vai run rẩy rồi quay đầu bỏ đi mất.

Chí Trung nghe tiếng đóng cửa, lòng càng như ngàn kim châm đâm lấy, đau âm ỉ. Y nuốt hết hơi thở vào trong, cố chìm vào giấc ngủ, cố chìm vào vô niệm hư không.

Chí Trung trở về rồi, đồng nghĩa với việc phe phái của Long Tích đã được dẹp yên. Chẳng lẽ y đã giết được Long Tích rồi?

Hoài An đứng trong nhà sau, lén nhìn ra viên tướng vừa đi vào sảnh chính, cúi đầu chào Chí Trung.

-Đã xác nhận chưa?

-Đã tìm thấy xác của Đông Thành vương ạ, đích thị đã bị người dân châu Thạch Hà giết.

Hoài An thờ hắt nhìn viên tướng kia. Lê Long Tích chết rồi, đã vậy lại bị người dân giết chết. Quả là ác giả ác báo.

Giọng Chí Trung dường như có chút đau thương.

-Đúng là, ta chỉ truy hãn đến đất Cử Long, hãn lại muốn chạy sang Chiêm Thành! Nếu hãn chịu quay đầu, Thái tử chắc chắn không giết hãn.

-Vương gia, Đông Thành vương tội lỗi đầy mình, cứ xem như là gieo gió gặt bão.

-Vậy còn Long Cân?

Hoài An lặng đi suy nghĩ. Phải rồi, Long Tích và Long Cân cùng một giuộc với nhau. Long Tích chết rồi, vẫn sẽ còn Long Cân nổi chí tạo phản.

-Ngự Bắc vương đóng ở trại Phù Lan, binh thế sục sôi, lại lấy được lòng dân, e là khó bình.

-Vây còn Tả thân vệ, hản chết ở đâu rồi!

Lòng Hoài An bỗng quặn thắt khi nghe Chí Trung nhắc đến Công Uẩn.

Đã tám tháng qua, loạn lạc không ngừng, cô cũng chưa hề nghe tin về Công Uẩn, chỉ biết đến hỏi Quốc sư mới biết y dẫn quân đi biệt ra biên giới phía Bắc, chỉ thế thôi...

-Lý tướng quân vẫn đóng ở biên ải phía Bắc, thừa vương gia.

Chí Trung đập mạnh tay xuống bàn, làm Hoài An giật thót mình.

-Mau cho người ra biên ải gọi hản về, nếu hản không muốn về thì bảo hản đừng về nữa!

-Không cần đâu!

Lý Công Uẩn từ ngoài tiêu sai bước vào.

Tim Hoài An bất giác lỗi nhịp. Công Uẩn đã về rồi, đã vậy cũng không bị thương gì, chỉ có ánh mắt là già dặn hơn trước.

Chí Trung chau mày nhìn Công Uẩn rồi phất tay cho viên tướng lui.

-Tả thân vệ về khi nào?

Công Uẩn ngồi xuống chiếc ghế gỗ, đặt gươm lên chiếc bàn con.

-Hoài An đâu?

Chí Trung nghiêng răng siết chặt tay.

-Chẳng lẽ Tả thân vệ biết ta đã dẹp được Long Tích, Thái tử sắp lên ngôi nên mới trở về?

Công Uẩn ngả người lên thành ghế, nhếch đôi môi ngạo nghễ nhìn Chí Trung.

-Ta đâu thể bỏ lỡ đại lễ lên ngôi của Thái tử?

Hoài An cắn răng nhìn hai người đang đối đầu, trong lòng rối bời.

Cô thực sự không biết mình đang đứng về phía ai.

-Nếu đã vậy, ta chỉ mong Tả thân vệ có thể thực tâm mà phò tá Thái tử ngồi lên ngai vàng!

-Dĩ nhiên ta sẽ tận lực phò tá Thái tử, nhưng tất cả vẫn phải xem vào ý trời rồi.

Ý Công Uẩn là y sẽ cướp lấy ngai vàng kia sao? Y ngay từ đầu đã muốn có ngai vàng, nhưng tại sao không nhân lúc loạn lạc này mà cướp ngôi? Hoài An thật sự không hiểu.

-Ý ngươi là gì?

-Ta chẳng có ý gì cả. Chỉ muốn nói với vương gia một điều. Trong tay vương gia đang giữ một thứ rất quan trọng với ta, sẽ có ngày ta nhất định đòi lại.

Chí Trung nheo mắt nhìn Công Uẩn, đôi môi nhếch lên khinh miệt.

-Nếu đã thực sự quan trọng với ngươi, vậy tại sao ngươi lại để nàng đi?

Gương mặt Công Uẩn tắt dần nụ cười ngạo nghễ.

-Vương gia đừng nghĩ...

-Nếu đã thực sự quan trọng như thế, tại sao lại đành lòng để nàng lấy kẻ khác? Chẳng lẽ, ngươi không sợ ta làm gì nàng ấy sao?

Công Uẩn lao đến siết lấy cổ áo Chí Trung, tay vo thành nắm đấm nện mạnh vào mặt y, máu bật ra bê bết.

Hoài An trừng mắt nhìn Công Uẩn rồi nhìn Chí Trung đã bị đấm lăn ra đất.

Chí Trung quệt tay ngang miệng rồi nhìn vết máu, môi nhếch lên khinh miệt.

-Hóa ra Tả thân vệ đây cũng chỉ có thể thôi.

Y phất áo đứng dậy, nghiêng răng nhìn Công Uẩn.

-VẬY ĐỂ TA NÓI CHO TẢ THÂN VỆ MỘT TIN VUI, TA CHƯA TỪNG ĐỘNG ĐẾN NÀNG, NHƯNG NẾU NGƯỜI CÒN KHÔNG CÓ BẢN LĨNH ĐẾN CƯỚP NÀNG ĐI, ĐỪNG TRÁCH TẠI SAO NGƯỜI MẤT NÀNG!

Gân xanh nổi lồi cồm hai bên thái dương, Công Uẩn kiềm chế cơn sực sôi đang làm cả gương mặt y đỏ lựng. Chí Trung nhếch môi cười lạnh rồi bỏ vào trong.

Y bắt gặp ngay ánh mắt thẳng thốt của Hoài An rồi nắm tay cô kéo đi mất.

Công Uẩn ánh mắt như hai quả cầu lửa cầm thanh gươm lên rồi siết chặt lấy rồi đi.

Ất Ty, Ứng Thiên năm thứ 12, 1005.

Vị chương quản nội quan đứng khỏi hàng ngũ, tay mở rương vàng, lấy ra cuộn thánh chỉ được cất kỹ. Ông đưa mắt nhìn xuống bá quan văn võ, cả những vị vương gia còn sót lại đang quỳ dưới đất, tứ phương im bật không có lấy một tiếng lao xao.

-Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết.

Nam Phong Vương Lê Long Việt, bản tính nhân hậu, thông minh hơn người, có tấm lòng bao dung độ lượng. Nay trăm tuổi già sức yếu, chiếu cho Thái tử Nam Phong vương được kế vị ngôi vua, âu cũng là điều bá tánh mong mỏi. Trẫm lệnh cho Nam Phong vương từ nay lên ngôi hoàng đế, giữ vững bờ cõi giang san, giữ cho muôn đời bá tánh an cư lập nghiệp, giữ cho nhà Lê hưng thịnh ngàn đời. Khâm thử!

Cánh cửa đại điện trên cao mở ra, Lê Long Việt cùng Hoàng hậu dắt tay nhau bước ra, trên người mặc long bào vàng chói như nắng. Ánh dương kia dường như cũng cúi đầu trước tân đế đến nỗi nhạt dần ánh nắng.

Long Việt phát tay áo lên cao, cả sân châu quỳ rạp xuống, đồng thanh hô vang.

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Chí Trung ngẩng mặt nhìn Long Việt đang hướng về mình, nở nụ cười viên mãn.

Thế là triều Lê đến nay, đã truyền được hai đời vua rồi.

Công Uẩn quỳ mà ánh mắt ngược nhìn vua sắc lẹm, y nheo mắt nhìn Chí Trung.

NGÀY HOA LƯ' NGƯ'ỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

24. MƯU ĐỒ

Một viên tướng bước vào, cúi đầu thưa.

-Tả thân vệ, đã đến rồi ạ.

Công Uẩn nheo mắt nhìn ra ngoài rồi gật đầu.

Một nam nhân mặc đồ đen, đội mũ rộng vành bước vào. Công Uẩn đặt tách trà xuống.

-Vương gia chịu khổ rồi.

Y gỡ mũ xuống, đưa mắt nhìn Công Uẩn đang đứng đứng.

-Ta nghe báo lại tướng quân bỗng nhiên thay đổi kế hoạch?

Công Uẩn gật gù rồi hướng tay về phía chiếc ghế tỏ ý mời Ngự Bắc vương ngồi.

-Tướng quân mau nói!

-Ngự Bắc vương hãy bình tĩnh đã.

Long Cân nghiêng răng ngồi xuống y lời Công Uẩn. Y sốt ruột nhìn Công Uẩn vẫn đang thưởng trà, đáy mắt thâm sâu khó đoán.

-Ta muốn đổi kế hoạch cho chu toàn hơn, cũng là mở đường sống cho vương gia.

-Ý tướng quân là sao?

-Vương gia đừng mất kiên nhẫn. Ta chẳng qua chỉ thấy Lê Long Việt không thích hợp với kế hoạch của chúng ta mà thôi.

-Không thích hợp?

-Cả thiên hạ đều đã ca tụng Nam Phong vương đức độ nhân hậu, làm sao có thể một khắc xoay chuyển?

-Vậy người mà tướng quân nhắm đến là ai?

Công Uẩn nheo mắt lại, môi nhếch lên đầy gian trá.

-Lê Long Đĩnh.

Long Cân vội nhăn mặt.

-Tên Long Đĩnh ấy trước kia trấn thủ Châu Đằng tiếng lành đồn xa, hẳn càng không thích hợp.

-Nếu vậy thì gán cho hắn một tội danh thay đổi thế cuộc là được chứ gì?

Long Cân bỗng chốc thấy ánh mắt Công Uẩn như một vực thẳm, không cách nào phân biệt đâu là âm mưu, đâu là tư thù.

Chí Trung tức tốc đến điện Thiên An ngay trong đêm, y vùng người bước đi nhanh, lòng bồn chồn không yên.

Ban này gia nô đã chạy đến báo Long Việt cho truyền y gấp.

Chí Trung sững sờ nhìn bên ngoài thiên điện trống trơn. Không có lấy một cung nữ, nội quan. Y xô cửa bước vào.

-Long Việt!

Chí Trung lao đến, kinh hãi nhìn Long Việt nằm giữa một đống máu ngay trên bậc tam cấp dẫn lên long ngại.

Một con dao cắm trên ngực trái y, Chí Trung ngẫu nhiên giật phăng con dao ra, máu bắn đầy lên mặt y. Y vội đưa tay giữ lấy vết thương.

-Long Việt!

Long Việt cố nén hơi thở loạn nhịp nhìn Chí Trung rồi lắc đầu mạnh.

Cổ họng y bị một đường gươm chém ngang. Chí Trung hoảng loạn gào lên, hoảng loạn nhìn đôi mắt mỗi lúc một mờ dần đi của Long Việt.

-Người đâu! Người đâu!!!!

Long Việt siết lấy tay Chí Trung, ánh mắt ngập trong máu tanh.

-Lý...Công Ua..Uẩn..

Chí Trung nghiêng răng giữ lấy vết thương đang tuôn máu.

-Anh phải gắng gượng!

Long Việt lắc đầu, nước mắt rơi xuống từ khóe mắt đỏ hỏn. Y đau đớn cất lời.

-Không kịp nữa...Chí Trung...từ bây giờ, em không phải là Lê Chí Trung nữa, mà...phải là Lê Long Đĩnh!

-Không Long Việt!

Chí Trung gục trên đầu anh trai mà khóc.

-Từ bây giờ...em không phải...phụng sự trung thành với ai nữa...hãy trở thành một vị vua...hãy dẹp bỏ họ Lý kia...giữ vững cơ nghiệp của cha.

-Long Việt, đừng chết mà, mẫu phi không còn nữa, phụ hoàng cũng không còn nữa, đừng bỏ rơi ta...

-Hãy bảo vệ...Long Kính..nó còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện...

Long Việt rít lên một hơi rồi hộc máu ra từ miệng, từ mũi. Chí Trung gào lên giữ lấy gương mặt anh trai, lắc đầu gục lên bàn tay anh trai.

-Hãy...bảo vệ chính mình...

Chí Trung từ từ ngẩng đầu, bàn tay Long Việt trong tay y cũng rơi xuống.

Y hoảng sợ ôm lấy gương mặt đã bất động của anh trai. Đôi mắt nhân hậu đó, sẽ mãi mãi không mở ra được nữa.

Đại Cồ Việt lại mất đi một vị vua có thể đem lại tình thương cho nghìn vạn bá tánh.

Chí Trung cắn răng cố nén cơn gào thét, y lắc đầu nói trong nước mắt.

-Anh tỉnh dậy đi Long Việt, còn biết bao kế hoạch anh đã định ra nhưng chưa kịp làm kia mà!

Long Việt bây giờ chỉ còn lại là một thân xác lạnh dần trong tay Chí Trung. Y đau đớn khóc, đau đớn gào tên y.

Bên ngoài thiên điện bỗng ngập trong tiếng binh giáo sắc lạnh. Chí Trung quay phắt đầu nhìn Lý Công Uẩn bước vào, y mặc giáp, trên môi vẽ một nụ cười rợn người.

Vị nội quan ào vào, nâng người Long Việt.

-Bệ hạ!!!! Bệ hạ!!

Chí Trung đứng dậy nhìn Công Uẩn, gương mặt căm phẫn như có thể giết chết y ngay lúc này.

Công Uẩn đi lại nhìn con dao đầy máu dưới đất.

-Hung khí của sát thủ chắc chắn sẽ để lại dấu vết của sát thủ ở chuôi dao, cần thận đem về cho Đại Lý tự điều tra!

Chí Trung ngẫu nhiên nhìn con dao, khi này y đã rút con dao đó khỏi người Long Việt!

-Vương gia, người đã ở đây sao?

-Người muốn gì?

Công Uẩn quay đầu nhìn binh lính đã vào khiêng xác Long Việt đi. Y phát tay cho toán binh lui hết.

Còn lại hai người, ánh nến leo lắt càng làm gương mặt Công Uẩn đáng sợ hơn.

Chí Trung nheo mắt nhìn y, bàn tay đầy máu siết chặt.

-Bây giờ vương gia đã mang tội danh giết vua rồi.

-Người dám?

-Sao lại không dám? Bệ hạ đã phong ta làm Tứ sương quân phó chỉ huy sứ, quyền điều binh khiển tướng đều ở trong tay ta, ta còn cái gì mà sợ một vương gia giết vua?

Chí Trung lòng như thiêu đốt. Chỉ trách Long Việt quá nhân từ, nghĩ Công Uẩn kia sẽ một lòng phò tá mà muốn trọng dụng người tài, ban chức

cao.

Giờ thì hay rồi, hãy lại dùng chính chức vị đó để uy hiếp em trai mình.

-Người muốn gì?

-Vương gia biết ta thích điều gì ở vương gia không?

Công Uẩn đi về phía long ngai, đưa ánh mắt lấp lánh đổ lên long ý.

Chí Trung dò xét nhìn theo.

-Đó là vì vương gia luôn rất thẳng thắn, rất nóng vội. Và may thay, cả hai tính cách đó đều đem lại lợi ích cho ta.

-Người mau nói mục đích của mình!

-Ta và triều thần sẽ đưa Khai Minh vương đây ngồi lên ngai vàng!

Chí Trung trợn trừng mắt nhìn Công Uẩn.

-Người nói cái gì?

-Tin ta đi, vương gia không có sự lựa chọn khác đâu.

-Câm mồm!

Vừa lúc ấy, một viên tướng lao vào xô cửa.

-Tướng quân, Trung Quốc vương bỏ trốn khỏi kinh thành rồi! Người của ta đã thấy vương gia trốn theo Ngự Bắc vương!

Chí Trung trừng mắt nhìn viên tướng kia. Công Uẩn phất tay rồi nhìn Chí Trung đầy ngạo mạn.

-Bây giờ vương gia muốn là kẻ giết vua cướp ngôi, hay là muốn em trai ruột của mình chết thảm?

-Người!

-Ta chỉ muốn vương gia đưa ra lựa chọn, không phải vì vương gia mà còn vì Trung Quốc vương!

Chí Trung thở hắt ra rồi nhìn lên ngai vàng trên cao, ánh mắt nhoèn đi.

Công Uẩn hài lòng nghênh mặt cười đắc thắng. Lúc này y hạ giọng.

-Vậy xem như giao dịch của ta và vương gia đã xong. Vương gia có ngôi báu, còn ta, có quyền lực!

Chí Trung nhìn máu Long Việt trên bàn tay mình, lòng quặn đi đau đớn.

Chỉ có con đường trở nên tàn nhẫn mới có thể đối đầu với Lý Công Uẩn này, đối đầu với cả thế lực họ Lý này.

Long Việt đã nói.

Từ nay, Lê Chí Trung phải chết, Lê Long Đĩnh mới có thể lên ngôi vua, để có đủ quyền lực bảo vệ nhưng kẻ mà mình muốn bảo vệ...

-Chưa hết!

Câu nói của Công Uẩn cắt ngang dòng nghĩ miên man của y, Chí Trung lập tức chau mày.

-Vương gia phải lập ba người con gái của ba vị trung thần dưới trướng ta làm hoàng hậu. Đưa một đứa trẻ ta sắp xếp làm Thái tử!

Chí Trung thấy lòng mình gào thét, y phất mạnh tay áo, cầm hận đến thấu xương nhìn Công Uẩn.

-Người đừng nói hàm hồ!

-Chuyện ta đã quyết, vương gia không thể không nghe!

-Người nghĩ người...

-Trung Quốc vương còn đang trong tay ta! Chân lý vụ kỳ án nhà Đinh năm xưa vẫn còn trong tay ta! Nếu vương gia không muốn cả thiên hạ này đều biết nhà Lê tàn bạo giết vua cướp ngôi, vậy thì tốt nhất nên nghe theo lời ta!

-Cùng lắm ta chỉ có một cái mạng! Người muốn chém muốn giết thì tùy! Đừng hòng giẫm đạp ta!

-Vậy há chẳng phải đã phụ lòng bệ hạ rồi sao?

Lúc này, ánh mắt Công Uẩn cũng lạnh lẽo đi, y nghiêng răng nói.

-Vương gia có nghĩ, Hoài An sẽ đau lòng thế nào nếu vương gia chết đi hay không?

Chí Trung quặn đau, y ngược cặp mắt hận thù nhìn Công Uẩn. Tại sao, hãn lại nhắc đến Hoài An. Chẳng thà hãn không nhắc đến cô, y sẽ có thể vững tâm mà chết đi.

Công Uẩn nuốt hết đau thương, chua chát cười.

-Lỗi có trách thì trách số mệnh, vương gia và ta lại có thể cùng yêu một người con gái! Được, nếu đã như vậy, từ bây giờ người sẽ là hoàng đế, nhưng đừng hòng lấy thêm bất cứ thứ gì từ tay ta nữa!

Hoài An thần thờ nhìn người đến báo tin.

Lê Long Việt băng hà rồi. Chí Trung đã lên nối ngôi.

-Bệ hạ làm sao mà băng?

-Thần cũng không rõ ạ.

-Vậy vương gia đâu? Vương gia bây giờ đang ở đâu?

-Vương gia phải ở lại trong hoàng cung đợi ngày đại lễ thừa vương phi.

Cô chạy mà nhìn gia nô đó. Không đúng, chắc chắn là có ẩn tình, nếu có chuyện như vậy y nhất định sẽ cho người thân thích của mình đến báo tin cho cô, nhất định sẽ đến đón cô. Y nhất định...

-Ta muốn vào cung gặp vương gia!

-Không cần đâu!

Người gia nô vội cúi đầu lui mất. Hoài An ngỡ ngàng nhìn Công Uẩn.

Y bước vào, đứng trước mặt cô, ánh mắt sa sầm đi.

-Nàng đừng đến tìm hãn nữa.

-Công Uẩn, anh ấy..

-Hãn vốn đâu cần đến nàng nữa.

Hoài An đau thắt lòng nhìn Công Uẩn. Ánh mắt y tối đi, đau thương và sâu thẳm.

Công Uẩn đã thất vọng nhường nào, khi biết cô đem cảnh báo của y truyền đạt lại cho Chí Trung, để Long Việt tránh được Long Tích. Chứng tỏ, cô đã tin tưởng Chí Trung hơn y rồi.

-Sao...

-Hắn lên ngôi hoàng đế rồi, ngày tới sẽ làm lễ sắc phong. Hắn thậm chí vừa ra lệnh lập ba hoàng hậu và một đứa trẻ làm thái tử. Chẳng lẽ nàng muốn tiếp tục để hắn lừa?

Hoài An nghe như sét đánh ngang tai, cô bần thần lùi lại một bước. Công Uẩn đã túm lấy hai vai cô giữ lấy.

-Hoài An, nàng nghe ta...

-Không đâu.

Công Uẩn nhíu mày nhìn gương mặt hoang mang của cô đang cố vùng vẫy khỏi y.

-Em phải đến gặp Chí Trung, nhất định anh ấy có điều khó nói, nhất định chuyện này còn có ẩn tình.

Công Uẩn ra sức giữ lấy Hoài An đang vùng vẫy, y ôm cô vào lòng ghì chặt.

-Nàng nghe ta đi Hoài An! Hắn đâu cần nàng nữa, hắn chỉ cần những nữ tử đem lại cho hắn quyền lực chính trị! Ba hoàng hậu kia đều là con của Tế tướng, Thái sư, Thái phó! Nàng vẫn chưa ngộ ra hay sao?

Hoài An thấy nước mắt mình giàn ra, cô níu lấy vạt áo y mà cố ngửa đầu nhìn y đang lạnh lẽo ôm lấy mình.

-Em xin anh, xin anh hãy để em gặp Chí Trung.

-Hoài An!

Hoài An sững lại trước cặp mắt vừa bi ai, vừa giận dữ của Công Uẩn. Y thở dài rồi nhẹ nhàng đưa tay gạt nước mắt cho cô, cũng hạ giọng xin lỗi cô.

-Hoài An, nàng đừng làm loạn nữa, nghe ta nói đi.

Hoài An gật đầu khẽ nhìn y đầy sợ sệt. Công Uẩn để cô ngồi lên ghế rồi cũng khuyu người xuống ngang tầm cô mà hôn lên đôi mắt ướt đẫm của cô.

-Ta có bao giờ muốn làm nàng tổn thương đâu, nàng hãy nghe theo ta có được không?

Hoài An lầm lũi cúi đầu. Cô cắn chặt răng để cơn ghen ngào không bật thành tiếng. Công Uẩn càng dịu dàng với cô, làm cô càng cảm thấy tội lỗi. Khi trái tim của cô đã không còn đơn thuần hướng về mỗi mình y.

-Nếu hãn muốn đón nàng vào cung thì đã đến từ lâu rồi, sao còn phải sai ta đến trấn an nàng.

Nước mắt Hoài An lại trào ra. Cô vội đưa tay lau lấy. Công Uẩn khuyu hãn trước mặt cô, đưa tay ôm lấy cô mà vỗ về.

-Được rồi, ta đã để nàng chịu uất ức rồi. Một năm qua hãn vẫn luôn lợi dụng nàng để gây áp lực cho ta, khiến ta phải dẫn binh đi xa. Giờ thì tốt rồi, hãn không còn muốn lợi dụng nàng nữa...

Hoài An trong lòng y, đau lòng không biết bao nhiêu mà nói. Trái tim cô như vỡ vụn trước những câu nói kia, rằng Chí Trung đối xử với cô đều là giả dối, rằng một năm phu thê kia đều là đóng kịch lừa mình dối người mà thôi.

Là tự cô đa tình rồi.

-Ngoan nào, để ta đưa nàng đi nhé. Chúng ta không ở lại kinh thành nữa. Chức vị Tứ sương quân phó chỉ huy sứ gì đó ta cũng chẳng cần. Ta chỉ cần nàng thôi Hoài An.

Hoài An vòng tay ôm chặt lấy cổ Công Uẩn, bàn tay y nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cô.

Là cô đã trách lầm Công Uẩn rồi. Là cô đã suýt tên Lê Long Đĩnh kia. Mai này hắn lên ngôi sẽ để lại tiếng xấu ngàn đời sau. Lê Long Đĩnh, chứ không còn là Lê Chí Trung nữa. Lê Chí Trung mà cô hướng chút cảm xúc kia, đã chết rồi.

Nếu có thể rời đi, rời khỏi nơi này, cô nhất định sẽ đi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Nơi này quá nghiệt ngã.

Hoài An lê bước trên phố.

Tiếng trống hiệu từ trong hoàng cung vang lên, làm lòng cô đau thắt.

Chí Trung thực sự sẽ lên ngôi, sẽ trở thành hoàng đế.

Y thật sự bỏ rơi cô rồi.

Dân chúng xúm lại cổng thành, cố chen chân vào xem.

-Nghe nói hoàng đế còn trẻ, lại vô cùng anh tuấn.

Hoài An đứng sững lại, ngoái đầu nhìn những người dân đang đứng nhìn vào trong tòa thành lộng lẫy kia.

-Tất nhiên là tuấn tú, Khai Minh vương mỹ mạo ra sao, dân chúng khắp Châu Đẳng có ai mà không công nhận!

-Phải đó! Nghe đâu còn vô cùng phong lưu! Vừa lên ngôi đã lập bốn hoàng hậu!

Hoài An sững sờ, cánh tay buông thõng.

Hôm qua mới có ba, hôm nay đã là bốn hoàng hậu. Cô chua chát mỉm cười. Đúng là vì quyền lực, Lê Long Đĩnh có gì không từ chẳng?

-Vậy mà lần đó ta nghe nói, Khai Minh vương thương yêu Khai Minh vương phi lắm, cả đời chỉ có mỗi mình vương phi. Thật là...

-Để vương vốn đa tình! Làm vua mà chỉ có mỗi một hoàng hậu thì vong quốc mất!

-Vậy Thái tử kia ở đâu ra? Ta nghe nói Khai Minh vương chỉ vừa mới thành thân một năm?

-Thì vậy mới nói! Rõ ràng là đã có con bên ngoài rồi, chỉ là không danh không phận mà thôi!

Từng câu nói như lưỡi dao đâm vào lòng Hoài An, khiến cô hụt hẫng như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Lòng người, lại có thể khó đoán đến thế sao?

Cử chỉ ân ái, ánh mắt thâm tình đó, có thể giả được sao?

Cô rơi nước mắt nhìn tòa thành cao lớn. Phía bên trong lớp tường này, chính là Lê Long Đĩnh, chính là vị vua tàn bạo, chứ không phải là một Lê Chí Trung dẫu cao ngạo nhưng tâm thiện lòng bi.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

25. Li Biệt

Chí Trung xô cửa lao vào phủ. Gia nhân hốt hoảng quỳ thụp xuống.

-Vương phi đâu?

Bọn họ hoảng loạn nhìn nhau. Chí Trung đập cửa lao vào trong, y tâm can như lửa đốt, lục tung cả Khai Minh phủ.

-Ta hỏi các người vương phi đâu?!

Bọn họ đập đầu sát đất vái lạy khóc lóc.

-Bệ hạ, vương phi, vương phi không ở đây nữa!

-Không ở đây thì đi đâu? Người mau nói!

-Dạ bệ hạ...vương phi theo Lý tướng quân rời đi rồi...

Cả thế giới dường như sụp đổ trước mặt Chí Trung. Y thấy đầu mình nóng ran, tim cũng đập như điên dại. Y lắc đầu rồi đẩy hết gia nô ra, lao đi như tên bắn.

Vừa chạy, y vừa nghiêng răng kìm nén nước mắt không trào ra. Không được, y đã bất chấp tất cả, nhân lúc đại lễ mà nhiều người ra vào, giả làm gia nô trốn đi. Y muốn gặp cô, giải thích cho cô nghe tất cả. Nhưng cô đã vội rời đi rồi!

-Không được, Hoài An!!

Y gầm lên rồi lao người đi như cơn gió.

Hoài An nắm lấy bàn tay Công Uẩn rồi leo vào trong xe ngựa. Y cũng theo vào, ngồi cạnh cô.

Con ngựa gõ chân lên nền đất khô rồi lê bước đi.

Công Uẩn kéo Hoài An vào lòng, cô ngả đầu trên ngực y. Cảm giác này, không còn giống với một năm về trước nữa rồi. Vì trái tim cô đã không còn trọn vẹn nghĩ về y.

-Hoài An!

Tiếng kêu thất thanh kia làm Hoài An choàng tỉnh. Cô nhào người khỏi lòng Công Uẩn, hướng đến cửa sổ rồi nhìn ra sau.

Chí Trung đang điên cuồng lao đến. Y mặc quần áo của gia nô, mồ hôi tứa đầy trên trán y, lệ phủ đầy trên đôi mắt tuyệt vọng của y.

Hoài An không kìm lòng được mà bật khóc. Hôm nay là đại lễ lên ngôi mà, y làm gì ở đây, ăn mặc thế này? Y đã lên ra ngoài đến tìm cô sao?

-Hoài An! Đừng đi!

Giọng y đầy ai oán, đầy bi thương. Hoài An quay sang Công Uẩn, đã thấy gương mặt trầm mặc của y.

-Công Uẩn, anh ấy...

-Hắn như vậy là vì không muốn ta đi. Nếu ta đi rồi sẽ không có ai giúp hẳn bình Ngự Bắc vương nữa.

Hoài An thần thờ nhìn Công Uẩn, rồi lại nhìn về phía cửa sổ. Cô siết chặt lấy hai bàn tay, cố để ngoài tai tiếng gào lên tên cô của Chí Trung.

-Đánh xe nhanh lên.

Con ngựa lao đi theo làn gió đông lạnh lẽo. Chí Trung dồn sức đuổi theo, y càng gào lên, giọng y càng khản đặc. Dường như nước mắt đã làm cổ họng y nghẹn ứ, mỗi tiếng Hoài An thốt ra, càng làm y thêm thất lòng.

Hoài An đã chọn ra đi, đã chọn đi theo Lý Công Uẩn mà rời xa y, chẳng để y kịp thanh minh lấy một lời.

-Hoài An!!!

Chí Trung gào lên thảm thiết. Bàn chân y mỏi nhừ, y loạng choạng rồi đâm xuống mặt đường cản cối.

-Xin nàng đừng đi mà!!!

Hoài An ôm miệng, cô nhắm nghiền mắt, cố để ngoài tai những lời kia, cố trấn an lòng mình rằng đó đều là giả dối, đều là âm mưu quỷ kế mà thôi.

Chí Trung gục ngã nhìn cỗ xe ngựa lăn bánh lao đi, cuối cùng mất dạng sau rặng tre cuối khúc quanh kia.

Y ôm mặt gào lên rồi thẫn thờ ngược lên nhìn trời.

Tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều bỏ y mà đi?

Đến cuối cùng, mục đích y còn ở lại trên đời này là gì? Chẳng lẽ y không thể vô ưu vô lo mà làm một Lê Chí Trung cả đời phò tá vua, tại sao cứ bắt y phải trở thành một Lê Long Đĩnh. Một Lê Long Đĩnh giết anh trai cướp ngôi vua, một Lê Long Đĩnh cô độc, bất tài. Ngay đến vương phi của mình còn không thể giữ được, há chi là ngai vàng này?

Hoài An đưa mắt nhìn ra ngoài, bầu trời vẫn âm đảm, mây vẫn lững lờ trôi, nắng đông vẫn hờ hững bao phủ vạn vật.

Nếu kiếp này với Lê Chí Trung hữu duyên vô phận, chẳng thà vạn bất văn hồi.

Chí Trung khoác lên long cổn vàng rực, mắt vô hồn nhìn ra cánh cửa mở toang. Bên dưới, hàng trăm người quỳ lại tung hô vạn tuế, nhưng lòng y lại cô quạnh hăm hiu.

Y không để bất kì nữ nhân nào trong ba hoàng hậu kia đứng cạnh mình trong đại lễ lên ngôi. Nếu không phải là Hoài An, nhất định không nữ nhân nào xứng đáng đứng bên cạnh y nữa.

Những nữ nhân đó nào từng ở bên cạnh y, hiểu rõ y, ngậm đắng nuốt cay cùng y...

Bốn vị hoàng hậu lập nên, có một hoàng hậu chưa từng xuất hiện, cũng chẳng ai biết người đó là ai. Chỉ biết Chí Trung đã ban hiệu Huyền Nghi hoàng hậu cho một nữ tử họ Lý, nhưng đầu người con gái ấy chưa từng xuất hiện, vẫn được vua ban Phượng Nghi điện, được phong làm chưởng quản hậu cung.

Nếu không thể ở bên Hoài An, Lý Công Uẩn bắt y lấy thêm ai, cũng chẳng còn quan trọng nữa...

Hoài An theo Công Uẩn đến một nơi gọi là trại Phù Lan, nơi đây là một đại bản doanh khổng lồ, khắp nơi đều là lính tráng.

Công Uẩn để cô ở trong một ngôi phủ khang trang, người hầu kẻ hạ đều đủ cả. Nhưng cô không sao thấy quen nổi, tảng đá đè nặng trong lòng cô vẫn luôn khiến cô dẫn vật khôn nguôi.

Vừa đến nơi Công Uẩn đã phải đi ngay, chỉ kịp dặn cô không được đi đây đi đó.

Hoài An ngồi dưới gốc đa, ném một viên sỏi xuống mặt hồ rộng lớn.

Bất chợt, một thân ảnh rơi xuống khỏi cành cây, làm cô giật thót mình đưa tay vào thế thủ.

-Lê Long Kính?

Hoài An nghếch mặt nhìn tên vương gia vẫn hệt như lần đầu gặp gỡ, như một vật thể không xác định rơi xuống trước mặt cô.

Long Kính đưa tay xoa hông, vừa thấy cô đã mừng rỡ đến cười ngoác miệng như một đứa trẻ.

-A! Hoài An!

Y ngồi xuống trước mặt cô, chống tay nhìn cô.

-Sao cô ở đây thế?

-Vậy sao anh ở đây?

-Ta cũng chẳng biết, anh Long Cân bảo ta đi theo anh ấy, nên ta chỉ đi thôi.

Long Cân? Hắn ở đây sao? Tại sao Công Uẩn lại đến nơi trú quân của Long Cân?

-Mà cũng lạ thật, lần trước là gặp cô ở hoàng cung, lần này gặp cô ở đây, đừng nói với ta là cô đi theo ta đấy nhé!

Hoài An tặc lưỡi. Cô búng lên trán y. Long Kính tròn mắt ôm trán, phòng mang trợn má với cô.

-Này!

-Cái tên này, anh bao nhiêu tuổi thế?

-Ta đã mười lăm tuổi rồi, đừng làm ra vẻ ta là một đứa con nít nữa.

Lại còn mười lăm tuổi cơ đấy, hẳn thậm chí còn chưa đủ tuổi vị thành niên. Cô nghênh mặt nhìn y.

-Không muốn làm anh mất hứng đâu nhưng mà tôi hơn tuổi anh đấy!

Kể ra mùa xuân đến rồi, cô cũng đã mười tám tuổi.

Thấy mặt Long Kính đen lại, cô phì cười.

-Nhưng mà, anh Chí Trung đâu, sao anh ấy mãi chưa đến đón ta hồi cung nhỉ?

Hoài An chạnh lòng nhìn gương mặt vẫn còn hồn nhiên quá đỗi của Long Kính mà không muốn làm tổn thương đến đôi mắt gọi tên Chí Trung bằng tất cả tin yêu kia.

Cô thờ dài nghĩ đến những tin đồn cô nghe được suốt dọc đường đến đây, rằng Chí Trung giết vua cướp ngôi, rằng Lê Long Đĩnh lên ngôi nhờ chính máu của anh em mình.

Sao có thể để Long Kính biết được hai anh ruột của mình chém giết nhau, giành giật ngôi báu.

Ánh mắt tận trung của y dành cho Long Việt, sao y có thể làm ra chuyện đại nghịch ấy cơ chứ?

Đêm đó y vùng dậy vì nghe gia nô đến báo bệ hạ truyền gấp, chẳng kịp sửa sang lại tóc tai mà đã lao đi. Con người đó, có thể trở thành kẻ giết vua hay sao?

-Cô sao vậy?

Hoài An nhẹ nhàng lắc đầu, cô cười hiền.

-Làm gì có. Hôm nay anh không đi bắn chim nữa sao?

Long Kính lắc đầu quả quyết, tự hào nói.

-Hôm đó ta nghe cô nói xong quyết định không làm hại đến những con chim tự do đó nữa. Dù mẫu phi của ta không còn nữa, nhưng ta cũng chẳng thể có được tự do, vậy thì tư cách gì mà tước đi tự do của lũ chim ấy chứ!

Hoài An phì cười nhìn Long Kính, cô chống tay nhìn y thao thao bất tuyệt, ánh mắt lấp lánh niềm vui.

-Nhưng mà Hoài An này, cô cũng có tự do mà đúng không?

Lòng Hoài An bỗng nhiên trùng xuống. Cô mà có tự do sao?

-Cô được tự do đi đến khắp nơi, thích thật đấy!

-Vậy nếu không bị bắt ở đây, anh muốn đi những đâu?

Ánh mắt Long Kính bỗng rục rờ, dáng vẻ bỗng trầm ngâm đi, chững chạc hẳn. Tên này nhìn nghiêng, quả thật là một bản sao của Chí Trung. Cô mím môi nhìn y.

-Nhiều lắm chứ. Ta muốn đến Ái Châu, muốn đi ra Châu Đẳng, Châu Phong, Châu Hoan. Mười đạo của Đại Cồ Việt, ta muốn đi đủ hết.

-Thế anh không định về cung làm quan à?

Cô phì cười nhìn chàng trai trẻ ham chơi. Ánh mắt y bỗng tối lại, còn biết cúi đầu cười khổ, thật khiến Hoài An bất ngờ.

-Những thứ đó có là gì chứ? Nếu có thể một đời tiêu dao, há chẳng phải tốt hơn sao?

Lê Long Kính...chàng trai này thật sự quá đáng thương. Hoài An lặng lẽ nhìn y, lặng lẽ buồn bã.

-Vì quyền lực hư vô có thể trăm mưu ngàn kế hãm hại lẫn nhau, thật đáng sợ. Nếu lần này rời khỏi hoàng cung rồi, ta cũng không muốn quay lại nơi tối tăm lạnh lẽo đó nữa. Nếu có thể ngao du tứ phương, không làm một vương gia cũng bằng lòng.

Nhưng nụ cười ấy mãi mãi nằm lại trong kí ức của Hoài An. Ước mơ ấy mãi mãi dang dở.

Mùa đông lạnh lẽo ấy.

Hoài An nghe tin Chí Trung kéo quân đến trại Phù Lan, cô sốt ruột đi dò la.

Cuối cùng biết được chủ trại không ai khác chính là Lê Long Cân. Hẳn đã lôi Long Kính đi trước mắt cô, để rồi Long Kính không bao giờ trở về nữa.

Chí Trung nghiêng nhìn Long Cân trói Long Kính trên cột gỗ trên tường thành, cung thủ đã vào thế thủ, bất kì lúc nào cũng có thể đồng loạt hướng về phía Long Kính.

-Đồ hèn hạ! Người mau thả Long Kính ra!

Long Cân ngẫu nhiên vung gươm về phía Long Kính đang khảng khái nhìn hẳn, ánh mắt kiên cường bất khuất.

-Anh em các người giống nhau thật đấy! Sao người không nghĩ đến điều này khi người dồn Long Tích vào chỗ chết?

-Là hẳn tự tìm đến cái chết!

Long Cân điên cuồng chém một nhát lên tay Long Kính. Y gồng mình không kêu la. Chí Trung điên cuồng siết chặt thanh gươm trên tay.

-Lê Long Cân!

-Nếu người chịu rút quân, ta nhất định sẽ tha cho anh em các người đoàn tụ!

-Chí Trung! Anh nhất định không được khuất phục!

-Câm mồm!

Một nhát kiếm nữa chém ngang cánh tay y, Long Kính bất ngờ gào lên.

Chí Trung ngậm đắng nuốt cay trừng mắt nhìn Long Cân.

-Còn chưa rút quân?

-Chí Trung! Vì giang san! Vì phụ hoàng! Vì Long Việt!

-Ta bảo người câm mồm!

Chí Trung nhắm nghiền mắt trước một nhát kiếm vô tình chém ngang chân Long Kính. Y cố nén tiếng lòng đang gào lên, đang sợ hãi đến tê dại. Long Kính là người thân cuối cùng của y còn sót lại trên cõi đời này...

Nhưng nếu hôm nay không bắt được Long Cân, mai đây ắt sẽ còn hậu họa.

-Bắn tên đi...

-Bệ hạ...

Giọng viên tướng run rẩy hướng về Chí Trung.

-Trẫm nói, bắn tên đi.

Giọng y lạnh lẽo vô hồn.

Long Cân kinh hoàng nhìn cung thủ khai tiễn. Y quay đầu tháo chạy.

Cung thủ trên thành cũng bắt đầu bắn tên xuống. Lính khiên vây lại che cho Chí Trung.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi khiên sắt che kín lấy Chí Trung, y đã thấy được cái gật đầu của Long Kính, cả nụ cười thất thểu của cậu em trai đã quá lâu y chẳng quan tâm đến.

Thì ra, Long Kính đã trưởng thành rồi.

Y chưa từng, và sẽ không bao giờ thấy được cậu em trai út của mình trưởng thành được nữa.

Hoài An lặng lẽ nhìn lên trời cao, phía dưới gốc đa, nhìn ra bờ hồ gợn sóng.

Cô biết, Long Kính sẽ không bao giờ trở về nữa.

Chàng trai trẻ với niềm khao khát tự do đầy, còn chưa một lần nhìn thấy ánh sáng của tiêu dao, sao đã vội lìa đời.

Cô rơi một giọt nước mắt cho y, thật tâm kiếp sau, y có thể sinh ra ở một thời đại mà con người ta sẽ không coi sinh mạng rẻ rúng như cỏ rác, chẳng cần phải quyền thế cao sang, chỉ cầu y được bình bình an an, được tự do, được tiêu dao tự tại...

Chỉ thế thôi...

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

26. Ngộ Ra

Hoài An nghe tin quân của Chí Trung đã ập vào đây rồi. Cả trại Phù Lan này trở nên loạn lạc. Chủ trại xin hàng Chí Trung, cho quân vây bốn phía. Điều này đã nằm ngoài dự tính của Công Uẩn.

Lê Long Cân cũng đã bị bắt rồi.

Công Uẩn ào đến chỗ Hoài An, túm lấy tay rồi lôi đi.

-Anh sao thế?

-Phải đi thôi!

Nhưng cô không muốn đi, cô khao khát gặp lại Chí Trung, cho dù chỉ là bắt gặp ánh mắt của y thôi.

-Đi thôi Hoài An. Ở lại đây hãn sẽ giết cả chúng ta!

Cô nhìn theo Công Uẩn đang lao đi. Cô không cam tâm. Khó khăn lắm Chí Trung mới đến được đây.

Cô nhớ y, nhớ đến giày xéo tâm can.

-Công Uẩn!

Phía trước, một đám binh triều đình xông đến chặn đường. Công Uẩn rút gươm nghênh chiến.

-Nàng chạy về phía chuồng ngựa đi, sẽ có người đón nàng!

-Còn anh?

-Ta sẽ không chết đâu!

Hoài An nhìn ánh mắt rần rỏi của Công Uân. Y gào lên rồi xông lên.

Cô cắn răng nhìn y rồi nhấc váy chạy đi theo lời y.

Không xong rồi, phía trước có quá nhiều quan binh. Cô ghé vào một con đường nhỏ bên cạnh tiểu phủ.

-Hoài An!!

Là giọng của Chí Trung kia mà!

Hoài An sững sờ đứng phắt lại. Cô không dám quay đầu, không dám đối diện y.

Nếu lời của viên tướng bầm báo là đúng, thì chính tay Chí Trung đã giết chết Long Kính kia mà.

Cô lắc đầu, người này, không phải là Chí Trung, người này là Lê Long Đĩnh! Là vua Lê Long Đĩnh...

Hoài An vùng chạy.

Chí Trung ngỡ ngàng nhìn cô rồi đuổi theo.

Chí Trung dừng lại ở ngã rẽ giữa những dãy nhà im lìm, y cố kiềm nén hơi thở dồn dập, đưa mắt dáo dác nhìn quanh.

-Hoài An ta biết nàng ở đây, nàng mau ra đi!

Y đau đớn nói lớn, nhưng đáp trả chỉ có tiếng gió đông lạnh lẽo như cõi lòng của y mà thôi.

-Hoài An, nàng hiểu lầm ta rồi, hiểu lầm rất nhiều thứ, cho nên nàng hãy ra đây đi, cho ta cơ hội thanh minh với nàng có được không?

Hoài An tựa sau bức tường đá lớn, cô cắn răng nhìn lên bầu trời đông ảm đạm.

Không được mềm lòng.

Hắn đã một tay giết chết em trai ruột của mình.

-Hoài An, nàng chính là hoàng hậu duy nhất trong lòng ta, không hề có người khác. Nàng đừng vì những mưu đồ đó mà nhẫn tâm rời xa ta có được không? Ta đã mất tất cả rồi, chỉ còn lại mình nàng mà thôi...

Giọng y nhỏ dần, thương tâm.

Hoài An xúc động lén nhìn qua lớp gạch cũ, đã thấy bóng lưng y cô độc trải dài trên nền cát khô cằn.

Chỉ mới một tháng không gặp, Chí Trung đã gầy rộc đi. Tất cả, đều quá thương tâm....

Bây giờ trong lòng cô cảm trăm mối tơ vò.

Y thật sự giết anh trai đoạt ngôi, giết em trai đoạt quyền hay sao? Con người cô độc đó sao có thể...

-Ta không giết Long Việt, càng bất đắc dĩ mới giết Long Kính vì nghiệp lớn. Bây giờ ta mất trắng rồi, chỉ còn nàng thôi Hoài An...

Cô cắn răng nhìn y đang đưa mắt khắp nơi tìm kiếm hình bóng của cô.

-Bốn chức danh hoàng hậu ta lập nên, một là của nàng, cũng là người chưởng quản hậu cung. Hoài An, hậu cung của ta là tùy nàng xây đắp, nàng muốn ra sao cũng được, chỉ cần nàng trở về với ta...

Cô lặng đi. Thì ra y vẫn luôn dành một chỗ cho cô, ngày đêm đợi cô trở về...

-Ngày sắc phong ta đã không để bất kì nữ nhân nào đi cạnh ta ra thiên đài, chỉ đợi nàng về để ta nắm tay nàng bước lên ngôi hậu, Hoài An, đời ta chỉ có mỗi nàng, chẳng lẽ ngần ấy thời gian qua không đủ để khiến nàng hiểu ra?

Hoài An lặng lẽ lau đi một giọt nước mắt. Cô đã luôn nghĩ cho bản thân mình, tìm một đường lui, nhưng cô đã lúc nào nghĩ cho y chưa? Dẫu là Lê Long Đình hay Lê Chí Trung, đều vô cùng cô độc...

-Hoài An, chúng ta cùng về có được không? Hoa Lư lại ngược gió rồi, chúng ta về núi Mã Yên ngắm hoa ban rơi đi, có được không? Ta thật sự rất nhớ nàng...

Cô bật khóc, toan lao về phía y. Từ phía sau cô, một bàn tay to lớn áp đến, bùm chặt lấy miệng cô rồi giữ lấy cả người cô kéo đi như tia chớp.

Hoài An thẫn thờ nhìn bóng y vẫn trải dài, vẫn bất động. Cô đã bỏ y lại rồi, bỏ lại vị vua si tình mà cả tháng qua cô đau đáu chờ mong.

Cô lại một lần nữa bỏ rơi y rồi.

Vó ngựa lao đi giữa trời đông rét run người, cái lạnh rét của đạo Phù Lan làm cô run rẩy, cũng có thể là vì chính cái lạnh giá từ con người đang ngồi sau lưng cô.

Hoài An ngược mắt nhìn y, ánh mắt se lại. Công Uẩn lặng lẽ thúc ngựa lao đi, cùng một toán binh cận thần họ Lý.

-Chúng ta đang đi đâu vậy?

-Chạy trốn.

Y dứt khoát nói, càng làm Hoài An hụt hẫng.

Công Uẩn đã trông thấy hàng mi sụp xuống của cô rồi cúi người ôm lấy cô.

-Có lạnh không?

Hoài An lẳng lặng lắc đầu.

Sao lạnh bằng lòng cô bây giờ.

Công Uẩn cũng im bật đi không nói nữa.

Đến chỗ dừng chân, Hoài An đã nghe được Công Uẩn trò chuyện với những viên tướng thân cận.

-Không ngờ Lê Long Đĩnh lại kéo quân đến trại Phù Lan nhanh như vậy. Kế vậy thành cũng quả là nằm ngoài dự tính.

-Lê Long Đĩnh xưa nay giỏi đánh trận, vẫn là ta đánh giá thấp hẳn.

Công Uẩn chau mày nhìn xuống bàn rồi lắc đầu.

-Lần này hẳn tha sống cho Ngự Bắc vương, nhưng cũng đã đem về mật lao, cả đời này đừng mong hẳn nhìn thấy ánh sáng nữa. Còn Ngự Man vương làm phản ở Châu Phong, cũng đã đến ngày tàn!

-Vậy Lê Long Đĩnh sẽ kéo quân đến Châu Phong sao?

Hoài An nhú mày.

-Chắc chắn hẳn sẽ đến đó. Bình được Ngự Man vương rồi là xem như bình được nội phản.

Hoài An lén leo xuống khỏi cửa sổ trên cao. Cô vận dụng những kỹ năng thoát hiểm của một đặc công mà dễ dàng trốn khỏi nơi trú ẩn.

Được rồi, trời cũng đã gần sáng, cô tốt nhất vẫn là nên đi ngay trước khi Công Uẩn phát hiện ra.

Cô khẽ gỡ dây cột ngựa lên dẫn một con đi mất. Được một đoạn, cô thở dài ngoái đầu lại nhìn.

Công Uẩn nhất định sẽ vô vàn thất vọng, vô vàn tổn thương. Y đã bất chấp tính mạng để đưa cô đi, bảo vệ cô, nhưng cuối cùng y nhận lại được điều gì chứ? Từ đầu đến cuối, Công Uẩn đâu hề làm sai chuyện gì... Tất cả, đều là vì muốn tốt cho cô kia mà.

Nếu đã không thể điều tra rõ chuyện này, cô nhất định sẽ không thuận theo ý ai mà quyết định đi hay ở. Cô sẽ không bằng lòng để người khác xoay chuyển suy nghĩ của mình!

Hoài An đi đến vùng Châu Phong theo lời chỉ dẫn của người dân mới phát hiện ra đây là Phú Thọ rồi, có núi Nghĩa Lĩnh có đền vua Hùng trên cao. Nhưng nơi này quả thật là đang loạn lạc. Dân quá nửa là lính tráng, ai ai cũng lăm lăm khí giới.

Hoài An dắt ngựa đi dọc con đường lớn, mắt nhìn ra những nương ruộng bạt ngàn.

Bất ngờ, một dòng người ùa đến từ phía sau cô, hốt hoảng ôm mũ ôm giày mà chạy.

-Có quân lính tới rồi! Chạy đi!

Hoài An đảo đầu nhìn ra sau, đã thấy chim chóc bay lên từ phía trước mặt. Chắc chắn là quân Chí Trung đến rồi. Cô leo lên ngựa, quay đầu lao về hướng đó.

Đúng là có biển. Hai bên đang giao tranh, khắp nơi đều mù mịt, cát bụi bay mù trời. Hoài An nhảy khỏi ngựa, nhìn xuống bên dưới đang đánh nhau, tiếng binh đao đinh tai nhức óc.

Cô sợ hãi đưa mắt tìm kiếm thân ảnh quen thuộc nhưng không tài nào nhìn rõ trong lớp bụi dày đặc kinh người.

Bất chợt, một mũi tên soạt qua trước mặt cô, ghim thẳng lên thân cây trúc ngay sát cạnh.

Hoài An nghiêng răng xoay người, né tiếp hàng loạt mũi tên.

-Đứng lại!

Bọn chúng không buông tha, vẫn điên cuồng đuổi theo cô.

-Soạt!

Một mũi tên sượt qua vai Hoài An, làm cô cắn răng gào lên.

Không được khuyê ngã, nhất định phải tìm ra Chí Trung!

Trước mặt cô đã là đám quân đang đánh nhau rồi, Hoài An nhặt lất một thanh gươm, chém phăng mũi tên đang lao đến.

Bọn chúng rút gươm, lao vào nghênh chiến.

Tay Hoài An truyền đến cơn đau, máu không ngừng tuôn ra, thấm đầm vạt áo voan trắng. Cô nghiêng răng gồng mình chống đỡ tên quan binh đang điên cuồng vung đòn về phía cô.

Đội trưởng đội đặc nhiệm, nhất định không được để thua một tên quan binh, nhất định không được chết vô nghĩa!

Cô gồng mình hất tung tham gươm của hắn, rồi đập vào bụng hắn khiến hắn lăn ra, lại bị tên đằng sau một đao chém chết.

Hoài An kinh hãi nhìn máu của hắn tuôn ra, rồi quay đầu lao đi tìm kiếm Chí Trung.

-Chí Trung!

Đáp lại cô chỉ có tiếng binh đao đầy sát khí. Cô lọt thỏm trong một bể máu, một bể thương tâm.

Bất chợt, một con ngựa đen tuyền rẽ dòng người lao đến. Gương mặt hốt hoảng kia, tuấn mỹ kia, đang hướng về phía cô.

Hoài An buông gươm, mừng rỡ nhìn y.

Chí Trung hệt như lần đầu gặp gỡ ấy, cúi người một tay bế thốc cô lên ngựa, vòng tay đẩy chặt cô ôm trọn trong lòng.

Y ứa nước mắt nhìn cô. Hôm nay đã giữ được cô rồi, cả đời này, sẽ không để cô đi lần nữa.

Hoài An ngẩng đầu nhìn gương mặt góc cạnh kia, ánh mắt như có lửa kia đang vung gươm, tiếng máu chảy vô tình. Nhưng cô chẳng nghe thấy nữa. Giờ phút này, cô chỉ còn nghe thấy tiếng tim y, tim cô, đập cùng một nhịp mà thôi.

Quân của Ngự Man vương dễ dàng bị dẹp tan. Ngự Man vương cuối cùng cũng xin hàng.

Uy danh Lê Long Đĩnh để vang khắp giang sơn, oai phong uy vũ.

Chí Trung bế Hoài An vào phòng tắm, nơi một bể nước rộng lớn đang phả từng hơi nóng vào không gian.

Hoài An đỏ mặt nhìn Chí Trung đặt mình ngồi lên một chiếc bục rồi đứng trước mặt cô cười giáp.

Cô vội lấy tay che mắt.

-Anh làm gì thế?!

-Bây giờ ta không để nàng ra khỏi tầm mắt của ta nữa.

Hoài An đỏ mặt cười. Chí Trung nhẹ nhàng gỡ tay cô ra. Hoài An trừng trừng nhìn y đã cởi bỏ áo ngoài, để lộ cả da thịt trần trụi. Cô vội nhắm nghiền mắt.

-Anh có âm mưu gì thế hả!!

-Ta còn chưa cởi hết, nàng ngại cái gì?

Chí Trung cười trêu cô, càng làm mặt cô đỏ như gấc chín.

Bất ngờ, Hoài An thấy đai lưng mình tuột khỏi eo, cô trừng mắt nhìn xuống. Tên háo sắc này chưa gì đã đòi cởi y phục của cô rồi!

Hoài An túm lấy vạt áo, ngẫu nhiên nhìn y.

-Anh đừng hòng...

-Nàng không định băng bó vết thương lại sao?

Hoài An vội nhìn xuống vai mình đang chảy máu. Bây giờ cô mới nhớ ra vết thương rất đau. Lúc này được y ôm trong lòng, bỗng chốc chẳng thấy đau nữa.

Chí Trung kéo áo của cô xuống, Hoài An ngoan ngoãn không chống cự. Y thờ dài nhìn vết thương dài trên da thịt trắng nõn kia, lòng đau xót.

Y lấy chiếc khăn thấm nước ấm, nhẹ nhàng lau đi cho cô.

Hoài An nhìn Chí Trung, hàng mi yêu nghiệt kia lặng lẽ cụp xuống, bật lên sự đau lòng. Chí Trung bất ngờ nhìn cô, làm cô vội ngược mắt sang hướng khác.

Y phì cười, rồi lại chấm khăn lau máu cho cô.

-Cảm động rồi chứ gì?

Cô mím môi không để mình cười mãn nguyện, rồi lại lén nhìn y.

-Xong rồi.

Hoài An nhìn xuống vai mình đã được lau khô. Thật ra vết thương không hề sâu, chỉ là mũi tên ấy sượt qua, cũng không hề nghiêm trọng.

Bất ngờ, Chí Trung bế thốc cô lên, đi về phía hồ nước nóng.

-Này này...anh định làm gì thế hả?

Trong làn hơi nước nóng, y mím cười ma mị.

-Nàng nghĩ xem?

Hoài An đỏ mặt níu chặt lấy cổ y. Chí Trung bế cô xuống nước, rồi đặt cô ngồi trên lòng mình.

Nước ấm thấm ướt chiếc yếm mỏng tang, cô cúi người giấu cơ thể dưới những cánh hoa hồng lững lờ trôi trên mặt nước.

-Nàng bị thương thế này, ở đây lại không có thân cận hầu hạ nàng tắm rửa. Thôi thì để ta giúp nàng vậy.

-Thật ra vết thương không nặng lắm đâu.

-Vậy thì nàng ở đây hầu hạ ta tắm rửa.

Hoài An vốc nước tạt lên khuôn mặt đáng ghét kia đang cười giễu cợt. Cô quay đầu vọc những cánh hoa trôi, cố không nhìn cơ ngực săn chắc của y trong làn nước ma mị.

Chí Trung vốc nước đổ trên tấm lưng trần của cô, rồi vuốt dọc làn da trắng như ngọc bảo. Hoài An chột rùng mình. Tình cảnh này, quả thật rất không trong sáng.

Hoài An quay đầu nhìn đôi mắt si mê của Chí Trung, cô lặng lẽ cúi đầu.

-Em xin lỗi.

Y nghiêng đầu ôm cô.

-Nàng có lỗi gì?

-Vì đã rời xa anh...

Y lắc đầu, cười đáng yêu.

-Nàng là hoàng hậu của ta, cho nên nàng không làm sai gì cả.

Cô ngả vào lòng y, ôm lấy cả thân người to lớn kia.

-Em xin lỗi vì đã hiểu lầm, vì chưa nói lời nào đã bỏ đi.

Chí Trung thờ dài nghịch lọn tóc ướt sũng của cô.

-Ta và nàng đều là những nạn nhân, cho nên, ta không trách nàng.

Cô biết, nạn nhân của ai, người mà Chí Trung nhắc đến, cô biết...

Nhưng cô không thể hận Công Uẩn. Vì đơn giản trong lòng cô cũng có y, trong lòng của Lý Hoài An từng coi y là cả cuộc đời. Cô xuyên về thân xác này, cũng đã bị ảnh hưởng bởi những tâm tư của Lý Hoài An. Nhưng chính cô, cũng đã yêu Công Uẩn nhiều lắm.

-Chỉ cần nàng không rời xa ta nữa ta đã mãn nguyện lắm rồi.

Hoài An ngẩng đầu, ôm lấy gương mặt hốc hác của y rồi say đắm nhìn y, bằng tất cả nhớ nhung khắc khoải.

Chí Trung ập đến hôn cô, bàn tay y tham lam giữ lấy cả thân người mềm mại. Hoài An cảm nhận nụ hôn sâu mãnh liệt, nụ hôn của biết bao nhớ nhung xa cách. Bàn tay y thô ráp ngang dọc khắp cơ thể cô, làn hơi nóng từ nước làm Hoài An đỏ mặt cảm nhận bàn tay y đã kề lên cổ mình, nơi dây yếm đang hờ hững cột vào nhau.

Nhưng làn hơi nóng làm Hoài An thấy choáng váng, cả người cô mơ hồ đi rồi gục xuống vai y.

Chí Trung vội đỡ lấy cô rồi bế cô rời khỏi.

-Nàng cố ý phải không...

Y ngậm ngùi bọc Hoài An trong mấy lớp khăn bông rồi đi vào phòng.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

27. Bên Nhau

Vó ngựa vua Lê Long Đĩnh lại dờ đi. Đẹp được loạn tam vương, giặc Cử Long lại nổi lên cướp phá.

Chí Trung đưa quân về Ái Châu bình giặc, Hoài An cũng cùng đi theo, kẻ vai sát cánh.

Chặng đường dài, Hoài An dẫu ở bên Chí Trung bình bình yên yên, nhưng đôi lúc cô vẫn nhớ Công Uẩn. Mảnh tình lay lắt còn sót lại trong thân xác này, chắc chắn khó thể nào nguôi ngoai.

Hoài An luôn cảm thấy có lỗi. Dẫu Công Uẩn đã lừa cô, nhưng xét cho cùng vẫn là vì muốn tốt cho cô. Nếu hôm nay cô không thể rời bỏ y, đợi đến lúc tình cảm sâu nặng rồi thì sao có thể chấp nhận chuyện nhà Lý lên kế thừa Đại Cồ Việt.

Nhưng Công Uẩn lại đem quân ra biên ải, chứng tỏ y đã cam tâm để cô trở về bên Chí Trung rồi. Và cô cũng phần nào đoán được động cơ của y.

Công Uẩn muốn mượn tay Chí Trung dẹp yên nước rồi mới trở về.

Mùa này ở Ái Châu xưa đẹp vô cùng. Núi non chắt chõng, mây gối lên nhau. Hoa gạo nở đỏ trời, rạo rức không gian. Từ vách đá cô đang đứng trông ra có thể thu vào tầm mắt cả bức tranh thủy mặc đẹp ngỡ ngàng.

Chí Trung từ sau lưng cô, vòng tay ôm lấy cả thân ảnh bé nhỏ vào lòng.

-Nàng về nơi chúng ta trao nọ hôn đầu tiên khi cả hai đều tỉnh táo.

Hoài An phì cười ôm lấy cánh tay y, dựa hẳn lên người y mà thở dài.

-Sao thế?

Cô lặng lẽ lắc đầu. Chẳng lẽ cô lại nói ra là cô đang nghĩ về Công Uẩn...

Chí Trung im bật đi, y biết, cũng ở bên cô đủ lâu để hiểu cô nghĩ gì.

-Nàng trở về Hoa Lư cùng ta nhé?

Hoài An quay người nhìn vào mắt y.

Trước giờ Hoài An làm việc luôn tuân theo phân tích lợi hại đúng sai. Một cảnh sát không thể phán đoán theo cảm tính của mình.

Nếu như Lê Long Đĩnh nhất định sẽ phải chết, nhất định sẽ bại dưới tay Lý Thái tổ, vậy tội gì cô phải ở bên y, đến cuối cùng thảm bại như y?

Nhưng đứng trước chàng thanh niên nay đã hai mươi tuổi này, từng cái nhíu mày, từng cái nheo mắt của y cũng khiến cô đau lòng. Chí Trung vẫn là Chí Trung thôi, vẫn tận trung với đời, nhưng lại bị kiếp này ngược đãi.

-Hoài An, nàng bây giờ là người thân duy nhất của ta.

Hoài An thở dài. Con người này, cô độc hết như cô của tương lai một ngàn năm sau vậy. Không nơi nương tựa, không còn thân thích. Cô làm sao nỡ bỏ rơi y? Khi cô đã từng chính mình nếm trải cảm giác mà y đang có.

Chí Trung nhìn Hoài An ào vào lòng mình, cánh tay mong manh vòng ôm lấy y.

-Biết rồi...

Y phì cười hạnh phúc đáp trả cái ôm của cô, lòng như cơn sóng biển ngoài đại dương, rì rào mát rượi.

Nhưng rồi cô cố ngửa đầu nhìn lên y, tựa cằm trên ngực y mà hỏi khẽ.

-Thế còn hậu cung của anh?

Y gõ lên trán cô, cười hiền lành.

-Ta chẳng phải đã nói tùy nàng xử lí hay sao?

Cô cười mãn nguyện gật đầu. Vậy là cô được thăng chức từ vương phi lên làm trưởng liên hiệp phụ nữ rồi, thật là tiến bộ quá.

-Nhưng nàng phải hứa, nhất định phải sinh được thái tử.

Hoài An bất giác đỏ mặt, cô đẩy y ra.

-Tự nhiên anh nhắc đến chuyện đó làm gì!

Y tóm lấy bàn tay cô đang giữ trên mặt, cúi đầu nói khẽ.

-Thế nàng muốn bắt ta đợi đến bao giờ?

Cô mím môi nhìn nụ cười giảo hoạt của y. Cái tên này, hãnh lại như thế rồi!

Chí Trung phá lên cười rồi xoa đầu cô.

-Được rồi! Nàng vừa làm hoàng hậu đã bắt nàng nghĩ đến chuyện khó trước, ta nghĩ nàng nên tập từ những chuyện nhỏ trước thôi.

Cô ngửa đầu nhìn y, môi mím chặt.

Y hạ người cúi sát cô, môi y kề lên môi cô, cả hơi thở của y nữa.

-Chuyện...gì?

-Bắt đầu từ việc gọi ta là chàng.

Cô suýt hộc máu nhìn hần. Lại còn chàng với nàng, hần nghĩ mình đang đóng phim sao!

Y kề sát lên môi cô rồi hôn nhẹ xuống.

-Có gọi không?

Hoài An mặt đã đỏ bừng bừng. Cô bối rối nhìn y. Chí Trung lại cúi xuống hôn cô.

-Nếu nàng còn không gọi ta sẽ hôn đến chết đấy!

Cô cắn răng lí nhí nói.

-Biết rồi, chàng đừng hôn nữa, ngại chết mất.

Chí Trung nhoẻn miệng cười rồi đưa tay ôm lấy gương mặt cô, nồng nàn hôn xuống. Hoài An ngửa đầu đón nhận nụ hôn ngọt ngào như mật, lại thanh khiết như trăng. Cô vòng tay qua cổ y, đắm chìm trong nụ hôn sâu ma mị.

Giặc Cử Long bị một quân của vua Lê Long Đĩnh dẹp tan.

Mùa xuân, vua về lại kinh thành.

Những ngày tháng này quả thật quá êm đềm. Êm đềm đến nỗi khiến Hoài An cảm giác như nó không thật, và mai này sẽ dễ dàng có một tai họa ập đến cuốn trôi đi tất cả hạnh phúc mà cô gầy dựng nên.

Đứa trẻ tên Lê Sạ đó, được Chí Trung phong làm Khai Phong vương, là con cờ trong tay Lý Công Uẩn. Nó thực chất chỉ là đứa bé con nhà chùa. Vinh hay bại, đều một tay Lý Công Uẩn mà thôi.

Công Uẩn cũng ở hần ngoài biên cương, không về nữa.

Hoài An về cung, làm Huyền Nghi hoàng hậu, chưởng quản mọi sự trong hậu cung, còn được xưng là người đã sinh ra Lê Sạ.

Những nữ nhân kia không khỏi ganh ghét nhưng cũng không hề dám làm gì. Mỗi lần bày mưu tính kế hại Hoài An, cô đều thông minh tránh lấy. Cô cũng chẳng muốn làm âm ỉ, không muốn gây thêm cho Chí Trung phiền phức nữa. Những nữ nhân đó gặp Hoài An cũng phải nể sợ tám chín phần.

Chí Trung ngược mắt nhìn Huệ Trinh Hoàng hậu đứng bên dưới, khóc lóc ỉ ôi. Y xoa trán rồi đặt tấu chương xuống, ngán ngẫm nhìn nàng nước mắt ngấn dài.

-Nàng cứ khóc mãi thì làm sao trẫm biết nàng muốn gì?

Huệ Trinh lại òa lên rồi mới cầm khăn tay chấm nước mắt.

-Bệ hạ, thật là oan uổng cho thần thiếp quá. Hôm nay nô tì ở điện Phượng Nghi dám đắc tội, thần thiếp chỉ định phạt ả ta để răn đe người trong nội đình, ai ngờ Huyền Nghi Hoàng hậu lại dám lớn tiếng với thần thiếp!

-Nàng ấy cũng đâu phải lần đầu lớn tiếng với nàng, nàng làm loạn cái gì?

Thấy Chí Trung hờ hững đáp, Huệ Trinh uất ức khóc to hơn. Chí Trung ngao ngán nhìn nàng ta. Còn chưa kịp nói gì thì cửa điện mở toang.

Hoài An một thân phượng bào đỏ rực, dài lết đất, lộng lẫy vô cùng. Chí Trung đã ban lệnh, trong tứ hậu, chỉ một mình nàng được mặc y phục đỏ.

-Mới lớn tiếng với cô một chút, cô lại đến tìm hoàng thượng?

Nàng ta chỉ tay vào Hoài An, đay nghiến nói.

-Người còn dám khi quân? Gặp hoàng thượng mà người dám có thái độ bất kính như thế!

Chí Trung ném quyển sách xuống bàn, nghiêm mặt nhìn Huệ Trinh.

-Là trăm cho phép nàng ấy!

-Bệ hạ, người như vậy thật quá bất công rồi. Cô ta còn dám siết tay thiếp đến đỏ bầm thế này đây!

Chí Trung nhếch mày nhìn cổ tay nàng rồi ngược mắt về phía Hoài An. Cô ngênh mặt nhìn y thách thức.

-Vậy là Huyền Nghi không phải rồi. Nàng mau xin lỗi nàng ấy đi.

Hoài An ngấu nghiến nhìn tên người đá kia. Hắn đang đùa với cô sao?

Huệ Trinh hất cằm về phía Hoài An đầy tự mãn.

-Nhưng mà nếu Huyền Nghi hoàng hậu buồn thì trăm cũng không vui, cho nên trăm miễn cho.

Hoài An nheo mắt nhìn gương mặt đầy giễu cợt kia đang đắc thắng, cô quay sang điềm nhiên hướng về phía Huệ Trinh đang ngấu nghiến giận dữ.

-Rõ ràng là cô định tát ta, còn đổi trắng thay đen?

-Người nói láo!

-Đủ rồi!

Chí Trung tức giận đập mạnh lên bàn. Huệ Trinh sợ sệt rút vai lại cúi đầu.

-Huệ Trinh hoàng hậu làm loạn đủ chưa? Ta đã nói với nàng trong ngày sắc phong rồi, nàng muốn làm hoàng hậu, ta sẽ thành toàn! Nhưng nếu

tham lam dám có suy nghĩ quá phận, trăm sẽ không thương tiếc!

-Bệ hạ!

-Đi ra ngoài!

-Bệ hạ!!

Hoài An cười hất nhìn nàng ta đang gào lên hét như mấy phim cổ trang hay làm. Gào lên thì gào lên thôi, có cần ôm cổ ôm ngực như vậy không?

Chí Trung nói lớn vọng ra ngoài, quân lính ập vào lôi Huệ Trinh ra. Tiếng khóc của nàng ta tận ba bốn lớp cửa vẫn còn nghe rõ, giọng cũng khỏe thật.

Hoài An lúc này mới phì cười rồi ào đến long ngai, sà xuống ôm lấy cánh tay y.

-Thường người ta sẽ bảo là, thôi nàng ta cũng đã biết sợ rồi, đâu cần phải vô tình như vậy. Toàn là giả nhân giả nghĩa, như vậy thì thỏa mãn thật đấy! Cô ta còn định tát em một cái.

Chí Trung nghiêm mặt cầm tấu chương lên.

Hoài An nghiêng đầu nhìn y rồi chui vào lòng y.

-Này...chàng dối cái gì thế hả?

Nghe câu nói ngọt như mía lùi kia, lại thêm ánh mắt long lanh to tròn, Chí Trung thật kiềm lòng không nổi nữa. Y mím môi rồi đặt sách xuống, vòng tay qua eo cô ôm lấy, tay kia xoa đầu cô.

-Nàng làm bọn họ ghét như vậy, họ sẽ tìm cách hãm hại nàng. Nàng đừng làm ta lo lắng nữa có được không?

Cô phì cười. Còn tưởng là tên người đá này thương hoa tiếc ngọc nữa cơ...

-Nhưng bọn họ bắt nạt em, em không nhắm mắt làm ngơ được. Đã bắt nạt em thì đành, đấng này còn động đến Ngọc.

Y thở dài tựa đầu trên mái tóc cô.

-Nếu có thể xóa bỏ hậu cung cũng tốt. Giữ mỗi mình nàng là được rồi.

Cô nhìn ánh mắt suy tư của y. Chí Trung đã toan tính điều gì? Ba hoàng hậu kia đều là con của ba đại quan rường cột của quốc gia, làm sao có thể đắc tội.

-Không cần đâu. Bọn họ cùng lắm chỉ có thể khóc lóc, làm gì được em cơ chứ.

Chí Trung lắc đầu khẽ, vòng tay bắt giắc chặt hơn.

-Vậy là nàng vẫn chưa biết được sự nhẫn tâm của hậu cung rồi. Ta lớn lên hai mươi năm trong cung, chưa từng sự nhẫn tâm nào là chưa trải qua. Phụ hoàng ta hậu cung hoa lệ, ai cũng muốn con mình hiển vinh, mưu kế cũng vô cùng độc địa. Biết bao nhiêu người đã chết trên con đường tranh đấu ấy chứ.

Hoài An hiểu. Chí Trung đã mất mát quá nhiều. Long Việt, Long Kính, hai người anh em ruột của y, đều đã không còn trên cõi đời này. Long Tích cũng đã chết, Long Cân và Long Đình căm thù y.

Bức tranh vẽ năm ấy, trong buổi yến tiệc lễ thành thân của cô, các hoàng tử cùng nhau uống rượu. Mặc dù vẫn đâu đó mùi tranh đấu dẫm máu tươi, nhưng ít nhất đó là kí ức thanh bình nhất của anh em Chí Trung. Bức tranh năm ấy, đã không còn viên mãn.

Năm hoàng tử còn lại, mỗi người đi trấn giữ một phương, không còn ngày về.

-Ta không thể để mất nàng được.

Cô mỉm cười nhìn y đầy trân quý.

-Vì nàng là điều đẹp đẽ nhất của ta trên đời này.

Ánh mắt y lấp lánh quá, như ngàn vạn tinh tú lấp lánh. Cô choáng ngợp trước tấm lòng của y. Lê Chí Trung yêu cô bằng cả trái tim, bằng tất cả tình cảm trong suốt một năm ở bên nhau, suốt một năm làm vợ chồng, dấu chỉ là danh nghĩa.

-Đã lấy nhau được một năm rồi...

Cô bất ngờ cảm thán. Thời gian như bóng cau qua thềm.

Y dịu dàng hôn lên trán cô.

-Hai mươi năm, ba mươi năm nữa ta vẫn sẽ ở bên nàng.

-Thật chứ?

Y gật đầu khẽ.

-Nhớ năm đó nàng gặp ánh mắt chan chứa của phụ hoàng và mẫu phi ta dành cho nhau, nàng đã khao khát biết bao nhiêu. Đã vậy, ta sẽ dành cả đời này thành toàn cho nàng.

Y vẫn nhớ. Hóa ra, Chí Trung nhớ tất cả, kể cả những điều nhỏ nhặt nhất.

Công Uẩn đứng chấp tay sau lưng, nhìn ra cảnh vật đã phủ lên màu của mùa đông lạnh lẽo.

Một năm đã trôi qua rồi. Chiến trường cũng đã không còn đau thương, cái chết của Lê Đại Hành và Lê Trung Tông đã một năm rồi.

Y đã rời xa Hoài An, để cô sà vào lòng nam nhân khác, một năm rồi.

Một gia nô chạy lại, cúi đầu thưa. Y hơi quay mặt.

-Từ Hoa Lư sao?

-Vâng ạ.

-Huyền Nghi hoàng hậu ra sao rồi?

Gương mặt y bỗng dấy lên cơ man là đau khổ. Huyền Nghi Hoàng hậu...

-Dạ bẩm, hoàng hậu chưởng quản hậu cung, sớm tối kề cận Lê đế, tri kỉ tình thâm.

Y mỉm cười chua chát.

-Hay cho câu tri kỉ tình thâm.

-Hoàng hậu nuôi Lê Sạ như con ruột mình, hết lòng yêu thương chăm sóc.

-Hoàng hậu với Lê đế...

Câu nói y bỏ lửng, không can đảm để nói ra hết. Tên gia nô vội hiểu.

-Nô tì thân cận với hoàng hậu đã báo lại. Thật ra...Lê đế và Huyền Nghi hoàng hậu chưa từng động phòng...

Hắn lí nhí nói. Công Uẩn nheo mắt quay phắt lại.

-Cô ta nói?

-Vâng ạ, nô tì tên Ngọc đó đã khẳng định như vậy.

Lòng Công Uẩn như đại dương dậy sóng, y quay ra nhìn trời, môi vẽ nên một nụ cười.

-Được, chuẩn bị đi, ta hồi kinh.

-Vâng!

Công Uẩn ngược mắt ra xa, nơi dãy núi cao hùng vĩ phủ kín bởi mây trắng mù trời.

Nếu Hoài An đã ở trong cung với Lê Chí Trung một năm mà vẫn chưa trao thân cho hắn, chắc chắn là vì cô vẫn nghĩ về y. Chắc chắn, trong lòng Hoài An, Lý Công Uẩn này vẫn còn một chỗ đứng.

Lần này, y nhất định không để cô đi lần nữa.

-Khoan đã!

Tên gia nô đứng phắt lại, cúi thấp đầu.

-Không cần chuẩn bị nữa. Người lui ra đi.

-Nhưng mà...

Hắn dáo dác nhìn về phía Công Uẩn, đã thấy ánh mắt tối sầm đi của y.

-Được rồi, đi ra ngoài đi.

-Vâng...

Đợi tên gia nô đi khuất, Lý Khánh Vân mới lắc đầu nhìn Công Uẩn.

-Quả là Quốc sư lo lắng đúng, con mới đó mà đã muốn về Hoa Lư.

-Cha nuôi, con không thể chờ được nữa, con phải về. Hoài An...

-Thời cơ vẫn còn chưa đến, về cái gì mà về!

-Thời cơ? Nếu ta không tạo ra thì thời cơ biết bao giờ mới đến? Cha nuôi, con thật sự rất nhớ Hoài An, con tin Hoài An cũng đang rất nhớ con!

-Nhớ con? Nó ở bên vua êm đềm son sắt, làm chưởng quân hậu cung. Lê Long Đĩnh yêu chiều nó như báu vật! Nó còn nhớ đến con hay sao?

Công Uẩn cẩn thận nhìn Lý Khánh Vân. Y giáng năm đấm lên bức tường gỗ, khổ sở dồn nén tâm tư.

-Con đã theo lời cha và Quốc sư, nhắm mắt làm ngơ Hoài An một lần, con cứ ngỡ đã mất nàng mãi mãi. Nhưng Hoài An vẫn hướng về con, cha nuôi, con biết điều đó. Con không thể làm ngơ nàng một lần nữa.

-Con đừng quên tại sao Lê Long Đĩnh dễ dàng bị con thâm tóm như vậy! Đó là vì hãn mềm yếu, vì hãn mãi đắm chìm trong thứ tình cảm nam nữ mềm yếu đó! Nếu con cũng như hãn, thì có giành lấy ngôi vua đó để làm gì!

Công Uẩn uất ức nhìn Lý Khánh Vân, y lắc đầu khổ tâm. Giọng y bé đi, đau đớn.

-Trước giờ con nào muốn giành lấy ngôi vua đó đâu...

Lý Khánh Vân lặng đi. Ông cố nén tiếng thở dài mà cúi mặt.

-Vận mệnh này, vốn dĩ con không thể thoát khỏi. Muốn ngồi lên ngai vàng kia, buộc lòng con phải buông bỏ rất nhiều thứ con yêu, kể cả Hoài An. Nhưng Công Uẩn à, chỉ cần con ngồi lên ngai vàng, đất nước thái bình xã tắc yên vui, lúc ấy con có muốn thứ gì mà chẳng được.

Y lắc đầu rồi quay ra nhìn về phía núi non xa vời.

-Nhưng Hoài An thì chỉ có một mà thôi...

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

28. Tâm Can

Hoài An đứng trong trường bắn, neho mắt nhắm mũi tên vào tấm bia ở tận tít xa kia.

Phập!

Binh sĩ chạy ra rồi phất cao cờ hiệu.

-Trúng hồng tâm!

Cô cười mãn nguyện rồi lấy thêm một mũi tên nữa kê lên cung.

-Là hoàng hậu mà lại chạy đến trường bắn, đúng là vô pháp vô thiên!

Hoài An quay đầu, neho mắt nhìn Mỹ Nguyệt Hoàng hậu.

Cô nhếch môi cười rồi xoay người, gương cung về phía nàng ta.

Cả trường bắn hoảng hồn nhìn về phía hai người. Mỹ Nguyệt thất kinh la toáng lên ôm đầu ngồi thụp xuống, cung nữ nội quan đều đồng loạt quỳ thụp xuống khóc lóc kêu van.

Hoài An cười lạnh rồi hạ cung, mắt ánh lên tia khinh thường.

-Là hoàng hậu chứ đâu phải là tù nhân, việc gì mà không thể?

Nàng ta mở tròng mắt nhìn cô, rồi đứng phắt dậy, nghiêng răng nói.

-Ta nói cho người biết, Huệ Trinh Hoàng hậu có thể chịu thua người, nhưng ta thì không!

Hoài An nhún vai, mỉa mai cười.

-Tùy cô.

Cô quay đi lại giường cung lên bần.

-Ta đang nói chuyện với người!

Hoài An cầm một mũi tên lên rồi nhắm bắn.

-Muốn nói chuyện tán gẫu thì cô tìm hai người kia đi, tôi không có hứng thú.

Nàng ta cảm phần chạy lại túm lấy vai cô kéo phăng lại. Hoài An nhanh như chớp rút mũi tên kê lê cổ nàng.

-Muốn chết sao?

Mỹ Nguyệt nghiêng răng nhìn đầu mũi tên mát lạnh đang áp lên cổ mình, lại nhìn gương mặt điềm nhiên không sợ hãi của Hoài An.

-Người chỉ là con gái của một Tổng trấn mà lại được chưởng quân cả hậu cung! Ta là con gái của Tế tướng, của đại thần...

-Thì đã sao?

-Cái gì?

Nàng ta trừng mắt với Hoài An, càng làm cô thấy tức cười. Những cô gái này đều còn rất trẻ, chừng mới sáu, mười bảy tuổi đã ở đây tranh đấu nhau vì tấm chồng rồi. Suy nghĩ, vẫn còn trẻ con lắm, tị nạnh nhau, được ích gì đâu.

-Cô có ở bên hoàng thượng lúc ngài ấy chưa làm vua chứ? Cô có biết hoàng thượng đã trải qua những mất mát gì chứ? Nếu không, cô chẳng có tư cách mà lên mặt với tôi.

Mỹ Nguyệt vung tay toan tát Hoài An, nhưng nhớ đến kết cuộc của Huệ Trinh hôm trước, vội thu tay về.

-Nếu chỉ vì ta đến sau thì ta không cam tâm! Dựa vào thế gia, ta chắc chắn hơn cô, dựa vào tài cầm kì thi họa, ta ăn đứt cô, dựa vào nhan sắc, bổn cung chắc chắn không thua cô!

-Nếu vậy thì sao ta không tranh xem sắp tới ai sẽ là người tặng cho sinh thần của bệ hạ món quà đặc biệt nhất?

Hoài An nhếch mày nhìn ra sau.

Cảm Thánh Hoàng hậu từ bao giờ đã đứng ở đấy, lặng lẽ xem kịch hay. Nàng ta là nữ nhân đẹp nhất mà Hoài An từng gặp từ khi lạc về thời đại này, tâm cũng nham hiểm khôn lường.

Mỹ Nguyệt cười hất nhìn Cảm Thánh. Tể tướng và Thái sư trên quan trường luôn đấu đá nhau, hai cô con gái cũng học theo mà suốt ngày ganh ghét hãm hại nhau.

-Chị thật sự dám đấu?

Mỹ Nguyệt khiêu khích nhìn Cảm Thánh. Nàng ta chỉ nhếch môi cười mỉa mai.

-Tại sao lại không?

Hoài An thờ dãi nhìn ra xa. Vốn đã trốn đến đây bản cung để bọn người này không tìm đến làm phiền được, vẫn là chạy đến đây gây sự rồi.

-Các người muốn đấu khẩu thì về cung mà đấu, đừng cản trở tôi bản cung.

Cảm Thánh quay sang Hoài An cúi đầu.

-Huyền Nghi Hoàng hậu chẳng lẽ không định thi?

-Tôi muốn tặng quà cho bệ hạ cũng không cần phô trương như vậy.

-Vậy người định để thua các hoàng hậu khác sao? Người chẳng lẽ không sợ mất đi sủng ái của bệ hạ

Hoài An cười lạnh, cô xoay người lại đối diện Cảm Thánh.

-Cô biết cái gì nằm giữa tình yêu của hai con người không?

Cả Cảm Thánh và Mỹ Nguyệt đồng loạt nheo mắt.

-Là tin tưởng. Nếu chút tin tưởng này cũng không có được, chẳng phải vẫn là nên tự quay đầu bỏ đi hay sao?

Mỹ Nguyệt nghiêng răng nhìn Hoài An. Cảm Thánh khôn ngoan mỉm cười.

-Huyền Nghi hoàng hậu nói chí phải. Nhưng mà, hoàng hậu đã bao giờ nghĩ cho thanh danh của bệ hạ, khi mà chưởng quân hậu cung lại không bằng một hoàng hậu khác?

Hoài An im bật, nheo mắt nhìn nàng ta.

-Nếu đã vậy, ta sẽ đợi xem trong bốn người chúng ta, ai sẽ dâng lên món quà khiến bệ hạ hài lòng.

Dứt lời, Cảm Thánh quay lưng bỏ đi mất. Mỹ Nguyệt tức tối ném lại ánh mắt chán ghét rồi cũng rời đi.

Hoài An lẳng lặng ngồi xuống ghế, mắt nhìn ra xa.

Ngọc chạy lại, cúi đầu nói khẽ.

-Hoàng hậu, người có định đấu với bọn họ một trận không?

Hoài An chẳng thể trả lời được. Nếu đấu một trận, thì mãi mãi sẽ phải đấu. Bọn họ sẽ chẳng buông tha cho đến khi nào thắng được.

Hoài An ôm quyển sách lên lên nhìn sang bên cạnh. Chí Trung vẫn đang đắm chiêu đồ ánh mắt trầm tư lên từng con chữ. Gương mặt y dưới ánh nến, thật khiến người khác không kiếm được muốn hôn.

Hoài An gục mặt xuống quyển sách. Lại nữa rồi, cô lại có suy nghĩ không trong sáng với tên này rồi.

Vừa ngẩng lên, Hoài An đã giật mình bắt gặp gương mặt ma mị kia kề sát mình. Cô ngả đầu ra sau giữ khoảng cách.

-Sao thế...

Gương mặt ngàn năm băng lãnh đáng ghét kia vẫn cứ tiến sát đến cô.

-Nghe nói nàng đấu với các hoàng hậu kia, xem ai là người tặng cho ta món quà vừa ý nhất.

Chắc chắn là sẽ truyền đến tai tên nhiều chuyện này mà. Cô vội xoay mặt đi.

-Thì...tiến thoái lưỡng nan!

Gương mặt y bật lên sự thảng thốt.

-Ô! Hôm nay lại còn biết câu này!

Cô quay phắt lại ngấu nghiến nhìn y. Ở trường cảnh sát người ta vẫn dạy chữ đấy biết không hả!

-Nàng định tặng ta thứ gì thế?

Cô vội đứng dậy, lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Đến đấy rồi biết!

Vừa quay lại đã thấy y đứng ngay cạnh mình. Cái tên này hẳn từ lúc nào đã học được chiêu di chuyển tốc độ vậy!

-Chẳng lẽ nàng không biết ta muốn gì?

Hoài An hoảng loạn nhìn y ép mình vào tường. Hai cánh tay to lớn kia đẩy cô lọt thỏm nhỏ bé trong lòng y.

-Ai...ai biết chàng muốn gì?

Y gật gù rồi ánh mắt bỗng hoang mang. Hoài An cũng không hiểu rõ cuộc y vẫn sợ hãi điều gì. Hai người đã sống với nhau làm vợ chồng thật sự một năm rồi, nhưng y vẫn chưa hề động đến cô.

Chẳng lẽ, là vì đêm đó? Y hỏi cô có phải vì muốn giữ gìn sự trong trắng cho Công Uẩn, cô im bật và điều đó đã dẫn vật Chí Trung đến tận hôm nay.

-Chí Trung...

Y rời khỏi cô, đi một mạch về phía giường.

-Được rồi, ta chỉ đùa thôi, dù nàng có tặng gì thì ta đều thích. Đi ngủ thôi.

Hoài An bỗng buồn bã. Thà y cứ tức giận như đêm ấy, chứ đừng im lặng để rồi hiểu lầm không bao giờ được giải bày.

Cô đi lại phía giường đã thấy y nằm đó, mắt nhắm nghiền. Hoài An thờ dãi nằm xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn ngắm y.

-Chàng còn giận em chuyện đêm đó sao?

Chí Trung chậm rãi mở mắt rồi quay sang kéo cô vào lòng.

-Ngủ đi.

-Chí Trung...

-Ta không muốn nàng gặp phải bất hạnh.

Bất hạnh? Chí Trung rốt cuộc đang nói gì? Rốt cuộc đang giấu cô bao nhiêu chuyện?

-Nhỡ mai này giang sơn có đổi chủ, nàng vẫn còn có nơi mà nương tựa vào.

Hoài An choáng váng nhìn y, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng sao lại đau thương chùng chất.

Công Uẩn rốt cuộc đã làm gì?

-Nếu vì chút dục vọng nhỏ nhoi này của ta mà khiến nàng phải lưu lạc về sau, ta sợ nếu ta có chết rồi, vẫn không thể ngừng hận bản thân ta.

Hoài An ứa nước mắt nhìn y, nhìn hàng mi sụp xuống bi thương. Tên người đá này, đến cuối cùng vẫn là nghĩ cho cô.

Chí Trung biết, ngai vàng này là do Công Uẩn trao cho y, đến bất kì lúc nào cũng sẽ lấy lại. Nếu thực sự có ngày ấy, trước khi bại dưới tay Công Uẩn, Chí Trung nhất định sẽ cầu xin Công Uẩn chở che cho Hoài An, rằng Hoài An vẫn là Hoài An của năm ấy, chưa từng bị y lấy đi sự trong trắng.

-Chàng nghĩ cái gì thế hả đồ ngốc...

Y siết chặt vòng tay đẩy cô vào lòng, môi mím cười chua chát.

-Chỉ cần nàng đời này một lần hưởng tình yêu về Lê Chí Trung ta, ta đã mãn nguyện lắm rồi.

Hoài An cố cắn răng để không khóc nữa. Cô nắm lấy vạt áo y mà lặng lẽ khóc.

Chẳng phải đến sau cuối, Chí Trung sẽ phải chết sao. Cô có thể làm gì để xoay chuyển đại cuộc này? Y rốt cuộc đã làm sai ở đâu, đã tàn ác khi nào mà đời sau phải ghét bỏ y đến thế cơ chứ? Chỉ cần có cô ở bên, cô nhất định sẽ không để y trở thành hôn quân Lê Long Đĩnh như sử sách đã chép đâu...

Hôm nay trời giá lạnh. Thời đại này vẫn chưa có hiệu ứng nhà kính, khí hậu vô cùng lạnh, đặc biệt là mùa đông.

Hoài An đứng trước chiếc gương cao, xoay người ngắm nghía bộ cánh lộng lẫy của mình. Hôm nay cô mặc y phục màu đỏ như mọi khi, nhưng bộ hôm nay viền hoa văn phượng vàng lấp lánh, càng lộng lẫy bội phần.

Từ phía sau, một thân ảnh ập đến, vòng tay ôm lấy cô. Cả cái hoàng cung này còn ai dám làm thế với Huyền Nghi Hoàng hậu cơ chứ!

Hoài An quay đầu phì cười nhìn y.

-Chàng đến đây làm gì?

-Đến ngắm nàng, không được sao?

Hoài An nghênh mặt chớp chớp mắt nhìn Chí Trung.

-Vậy hôm nay em có đẹp không?

Y chấp tay sau lưng rồi rít một hơi.

-Thật đúng cho câu người đẹp vì lụa mà.

Hoài An cong môi đấm vào ngực y. Chí Trung phì cười xoa đầu cô.

-Được rồi Huyền Nghi Hoàng hậu, nàng muốn ta khen nàng xinh đẹp bao nhiêu lần thì ta sẽ khen bấy nhiêu lần.

Cô vờ dỗi quay đi. Y đã ôm lấy cô vỗ về.

-Này, ta đã khen nàng rồi ít ra cũng phải tặng lại cho ta thứ gì đó chứ?

Hoài An phì cười ôm ngang người y, tựa cằm trên ngực y.

-Vậy chàng muốn gì?

Y gõ gõ tay lên má mình rồi cúi đầu xuống gần cô. Hoài An bật cười rồi kiễng chân nhón lên.

Chí Trung bất ngờ xoay đầu, nụ hôn của Hoài An vừa vắn đặt trên môi y.

Hoài An cảm nhận được cả nụ cười kia, cô lúng túng rời khỏi y, bàn tay y to lớn đã ôm lấy mặt cô giữ lại. Chí Trung mạnh mẽ hôn xuống, làm hai chân Hoài An bủn rủn cả rồi, cô níu hân lấy y.

-Đừng hôn nữa, công tình người ta tô son.

-Ta thấy nàng căn bản không cần trang điểm đâu.

-Nhưng mà..

-Cho nên ta muốn hôn bao nhiêu thì tùy ta.

Y lại đổ xuống hôn cô. Hoài An ngửa cổ cảm nhận dư vị ngọt ngào đến phát điên. Phải đến khi có tiếng của tổng quản nội quan nói vọng vào Hoài An mới vội đẩy Chí Trung ra giục y mau đi.

Điện Khánh Thiên rộng lớn vô cùng, cả hoàng thất cùng ngồi trên thường lâu cao, cái lạnh của mùa đông càng làm không gian thêm thanh khiết.

Hoài An ngồi cạnh Chí Trung, đưa mắt nhìn xuống những con người áo quần tóc tai lộn lầy nô nức dự yến. Cả ba hoàng hậu kia nữa, chắc cũng tốn không ít công sức sửa soạn rồi.

Năm vị vương gia cuối cùng cũng tề tựu đủ cả ngày hôm nay. Cả Hành Quân Vương Lê Minh Đề, người được vua Lê Đại Hành năm xưa cử đi sứ sang nhà Tống cũng về đây, sau hai năm lưu lại đất Bắc. Anh em gặp lại, Chí Trung vô cùng hạnh phúc.

Lúc này Huệ Trinh mới đứng dậy, đi ra trước mặt Chí Trung huyên thuyên nói những lời vãn vẻ như chúc Tết. Hoài An ngán ngẫm nhìn nàng ta, lại nhìn Chí Trung đang trưng ra bộ mặt lạnh như tiền.

-Thần thiếp xin có món quà xin được dâng lên bệ hạ.

Ô, sắp được xem kịch hay rồi. Hoài An ngồi thẳng dậy. Chí Trung nhếch mày nhìn cô đang phấn khởi rồi gật đầu với Huệ Trinh Hoàng hậu.

Nàng ta phất tay cho gia nô bê một mâm được đẩy kín vào.

Chí Trung vẫn trầm mặc, cả thường lâu lao xao suy đoán.

-Bệ hạ, thần thiếp biết người hay vì đại sự làm trọng, lo lắng chuyện giang sơn mà trăn trở khó ngủ hằng đêm.

Hoài An suýt sặc. Hắn trần trọc khó ngủ thì cô thức trắng đêm à? Cái tên này hể nằm xuống còn chưa nói hết câu đã ngủ ngáy o o đấy chứ!

Chí Trung nhìn biểu cảm của Hoài An rồi cố không cười mà gật đầu nhẹ.

-Cho nên thiếp đã cho người chạm đá cẩm thạch tận Nam Sơn lên chiếc gối này để người ngủ ngon hơn, long thể an khang, quốc thể trường tồn.

Hoài An nhìn chiếc khăn đậy được kéo ra, một chiếc gối vuông bọc vải hoa văn sang trọng, bên ngoài là những viên đá cẩm thạch vuông vức bóng ngời. Cô cong môi nhìn Huệ Trinh đang tự mãn. Cũng...không tồi mà.

Chí Trung đàng hăng nhìn Hoài An rồi nói với Huệ Trinh.

-Được rồi, cảm ơn tấm lòng của Huệ Trinh Hoàng hậu.

Vẻ mặt của Huệ Trinh có phần hụt hẫng. Hoài An cười thầm trong bụng. Chắc cô ta nghĩ là "Chỉ vậy thôi sao?"

Huệ Trinh lầm lũi trở về bàn. Hoài An quay sang Chí Trung rồi cười mãn nguyện. Y lắc đầu gõ lên trán cô, nhỏ giọng.

-Là ta đã chiều hư nàng rồi!

-Bệ hạ.

Mỹ Nguyệt đã đứng trước long ý từ bao giờ, khó chịu nhìn hai người tình tứ.

Chí Trung quay sang, gật đầu cho nói.

-Thần thiếp cũng đã chuẩn bị cho người một món quà.

Y phất tay cho phép. Cô chống cằm nhìn y. Cái tên này, chẳng phải đã quá lạnh lùng rồi sao?

Từ ngoài, cung nữ bê vào hàng loạt những mâm thức ăn thơm phức, màu sắc đều rực rỡ đa dạng. Trời ạ, đó là kimchi kia mà, đủ loại kimchi mà cô đã từng ăn khi nằm vùng ở một nhà hàng Hàn Quốc.

-Đây là những món ăn mà thiếp đã cất công cho người đem từ tận Cao Ly về đây, xin mời bệ hạ thưởng thức.

Cung nữ dâng đến chỗ nội quan để thử độc rồi bày lên trước mặt Chí Trung. Y gấp một lát cải thảo đỏ tươi rồi đưa đến trước mặt Hoài An.

-Nào...

Cô bối rối nhìn y rồi nhìn xuống Mỹ Nguyệt đang tức sôi máu bên dưới. Cô miễn cưỡng đón lấy miếng kimchi kia rồi cười trừ.

-Ngon không?

Hoài An gật đầu liên tục. Cay chết mất!

-Nếu Huyền Nghi Hoàng hậu đã thấy ngon thì chắc hẳn là rất ngon rồi. Cảm ơn nàng, Mỹ Nguyệt Hoàng hậu.

Nàng ta cố nén cảm phẫn mà cúi đầu chào rồi trở về.

-Này...chàng làm vậy cũng hơi quá đáng rồi...

Cô áy náy nhìn nàng ta rồi lại nhìn Chí Trung. Y chẳng mảy may hối lỗi, chỉ nghiêm giọng nói.

-Ta muốn chứng tỏ nàng là hoàng hậu duy nhất trong lòng ta, có gì là sai?

Cô dấu bị tên ngọt ngào này đim cho chết đuối trong mật rồi nhưng vẫn cảm thấy có lỗi quá. Không chừng bọn họ tức nước vỡ bờ, ám sát cô như trong mấy vụ án mạng ở hiện đại nữa kia.

-Được rồi, Cảm Thánh Hoàng hậu, chẳng phải nàng nảy ra ý định thi thố tặng quà cho trẫm sao? Sao còn chần chừ chưa tặng nốt?

Nàng ta mỉm cười, nụ cười khiến Hoài An nổi ca da gà. Cảm Thánh đứng dậy đi ra giữa thướng lâu rồi cúi đầu.

-Cảm Thánh chẳng có gối ngọc thượng hạng, cũng chẳng có cao lương mỹ vị, chỉ có tiếng đàn có thể làm món quà mọn dâng lên người.

Cô biết ngay mà! Thường trong những mẩu chuyện tiến vua, sẽ có một người tặng hàng hiệu, một người tặng đồ ăn, người cuối cùng sẽ dâng thứ phi vật chất.

Cung nữ đem đàn tì bà vào, dâng lên cho Cảm Thánh. Nàng ta một thân lam y, thướt tha vô cùng. Thật ra nhan sắc nàng ta thực sự rất đẹp, đẹp hơn cô rất nhiều.

Tiếng đàn của Cảm Thánh Hoàng hậu vừa cất lên, cả không gian như ngợp thở lắng nghe. Lúc cao vút tận mấy ngọn tre, lúc trầm ấm như tiếng chuông đồng. Khi thuần khiết như tiếng nước chảy, khi ngọt ngào như tiếng gió reo.

Tất thảy nam nhân đang có mặt ở thướng lâu đều dường như choáng ngợp trước sự yêu kiều kia. Quả là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tiếng đàn cũng không ai sánh được.

Hoài An liếc nhìn sang Chí Trung đã thấy y cũng chăm chú nhìn Cảm Thánh. Nàng ta thì cười mãn nguyện, then thùng đưa tình qua ánh mắt. Hai người họ muốn cô tức điên sao? Tên Lê Chí Trung này muốn cô tức chết rồi!

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

29. Đám Say

Ngón tay Cẩm Thính cong lên, chấm dứt bản cầm ca ngọt ngào. Cả thường đài như bật đi trong giây lát rồi mới trầm trở tán thưởng ngợi ca.

Chí Trung cũng mỉm cười rồi gật đầu hài lòng.

-Hay lắm, tiếng đàn của Cẩm Thính lần đầu trăm mới được nghe qua, quả là danh bất hư truyền.

Cô cay đắng nhìn y, ngẫu nhiên giật lấy vạt long bào mà kéo mạnh. Hắn còn chẳng buồn nhìn tới cô nữa.

Lý Hoài An! Mà sắp bị phế truất rồi, thất sủng rồi, hết thời rồi!!!

Nhưng rồi cái tên phụ bạc mà cô đang mắng chửi kia lại dịu dàng nắm lấy tay cô, ngay trước mắt tất cả hoàng thân đại thần.

-Nàng sao vậy, Huyền Nghi của ta?

Ánh mắt này, câu nói này, đúng là ngọt đến điên mất. Cô mỉm môi nhìn y.

-Bệ hạ, Huyền Nghi Hoàng hậu không biết cầm kì thi họa, có lẽ Hoàng hậu chỉ túi thân thôi.

Mọi người bắt đầu xôn xao, buông lời gièm pha chủ nhân của hậu cung. Chí Trung vẫn nhìn Hoài An, cô bật đi. Phải, những thứ đó, một cảnh sát như cô làm sao mà biết...

-Im ngay cho trẫm!

Chí Trung tức giận rồi. Dám động đến hoàng hậu của y, y tức giận rồi.

Cảm Thánh kia rụt người, không dám mảy may nói câu nữa.

-Thật ra, ta cũng có món quà muốn tặng cho chàng.

Chí Trung quay phắt sang nhìn Hoài An rồi dịu dàng hẳn đi.

-Được, nàng mau đem ra đi.

-Nhưng món quà này chàng phải đích thân đến đó lấy mới được.

-Hồ đồ!

Thái sư kia lập tức đứng dậy, chỉ tay về phía Hoài An.

-Thái sư!

-Bệ hạ, Huyền Nghi hoàng hậu tài đức đều thiếu, lại còn khi quân phạm thượng, sao có thể làm chưởng quân hậu cung?

-Ai nói nàng ấy khi quân phạm thượng?

Ông ta nghiêng răng nhìn Chí Trung cao ngạo nói. Y đứng dậy, tất tả người trong thưởng lầu đều đồng loạt đứng lên cúi đầu.

Chí Trung nắm lấy tay Hoài An.

-Được, để ta đi xem món quà của nàng.

Đoàn hậu cung theo chân Chí Trung và Hoài An rời khỏi thưởng lầu, về đến ngự uyển với những hàng cây thay lá. Gió thổi từ mặt hồ lạnh căm và thuần khiết.

Từ xa trông lại có thể thấy giữa hồ nước kia sừng sững một núi đá to, rêu phong và đầy chim chóc. Từ đâu, những cánh hoa ban bay lại, rợp trắng cả mặt hồ, phủ trắng cả lối đi. Núi đá soi mình xuống mặt hồ, hoa ban phủ trắng không gian, chính là phong cảnh mà Chí Trung ngày nhớ đêm mong.

Chí Trung thần thờ trông ra, lòng bồi hồi da diết. Y quay sang nắm lấy tay Hoài An mà mỉm cười như đứa trẻ. Cô hạnh phúc đắm mình trong nụ cười đẹp mê hồn của y, cả niềm vui ấm áp của y. Cô biết mà, y nhất định sẽ thích, nhất định...

Mỹ Nguyệt đứng lên phía trước, nghênh mặt nói.

-Chẳng qua chỉ là những thứ rẻ tiền này, vậy mà cũng bắt chúng ta đi đến tận đây!

Hoài An lẳng lặng quay lại nhìn Mỹ Nguyệt và những người đi theo.

-Bệ hạ năm xưa lúc chưa làm vua, tính tình tự do phóng khoáng, thích ngao du tứ hải, đặc biệt thích leo lên núi ngắm cảnh giang sơn. Ngự uyển này ta đặc biệt dùng tre rêu phủ giấy, cây cỏ dựng thành núi, chính là để bệ hạ tìm được cảm giác ngày xưa.

Chí Trung mỉm cười nhìn Hoài An. Cô đã hiểu được, một năm qua làm vua, y chẳng thể rời cung đến núi Mã Yên đón ngày Hoa Lư ngược gió. Nay đã đến mùa gió ùa về, chẳng thà đem cả núi Mã Yên thu về tầm mắt, để có thể miễn cưỡng thấy tự do dẫu chỉ nhỏ bé mà thôi.

-Hoài An, ta rất thích món quà này, vô cùng thích.

Câu nói nhẹ nhàng của hoàng đế làm tắt cả thoáng sững sờ.

Vị hoàng đế băng lãnh như đá, lại có thể ôn nhu đến nhường này, dịu dàng đến nhường này. Ánh mắt đó không dễ có người trên thế gian này được Lê đế trao cho.

Hoài An mỉm cười hạnh phúc. Chí Trung đưa tay gỡ một cánh hoa trắng vương trên mái tóc cô rồi nói khẽ.

-Cảm ơn nàng. Ta đã không biết bao giờ mới có thể đưa nàng đến núi Mã Yên ngắm hoa ban. Hôm nay lại chính nàng đưa ta đi rồi.

Cô cười tíu mắt, y đưa tay vuốt ve trên má cô.

Huệ Trinh bực tức, phe phẩy cây quạt lông mà nói.

-Đúng là bày vẽ!

Chí Trung nhếch mày nhìn Huệ Trinh. Cảm Thánh liền mỉm cười hiền hậu.

-Những thứ này làm chắc cung nữ nội quan cũng đã vất vả rất nhiều, Huyền Nghi hoàng hậu kín tiếng quá, ta chẳng nghe nói gì cả.

-Đâu có, tôi tự làm lấy mà.

Cô dừng dừng nói. Chí Trung hốt hoảng túm lấy bàn tay cô, đã thấy vô số vết cắt còn mới trên lòng bàn tay đã lạnh ngắt. Y xót xa nhìn Hoài An, cô dịu dàng lắc đầu.

-Đã nói nàng tặng gì ta cũng sẽ thích mà, còn tự hành hạ mình làm gì chứ...

Cảm Thánh ngẫu nhiên nhìn cử chỉ ôn nhu kia, ánh mắt dịu dàng kia đổ lên Hoài An. Nàng không cam tâm, nàng chỉ vừa mới lấy được sự chú ý của hoàng đế.

-Bệ hạ, yễn tiệc...

-Các người cứ về dùng yến, ta đưa Huyền Nghi Hoàng hậu đi trước.

Y ném lại câu nói lạnh còn hơn cả gió đông, kéo Hoài An đi mất.

Hoài An quàng tay vào Chí Trung, hạnh phúc cười đến tí mắt. Y dắt cô về điện Phượng Nghi, ngồi trên ghế đá dưới gốc cây đào đang đâm chồi nảy lộc.

-Phải trị tội nàng vì dám làm đau thân thể của Huyền Nghi Hoàng hậu.

Hoài An phì cười nhìn Chí Trung nâng niu cầm lấy tay cô, ánh mắt nửa xót xa, nửa hạnh phúc.

-Đồ ngọc, chàng thích là được rồi.

-Sao nàng biết làm những thứ đó?

Hoài An từng năm vùng ở ngoại ô Quảng Ninh, các chiến sĩ công binh đã đến đó dựng hang đá mùa Noel cho các em biết được không khí Giáng sinh. Cô cũng đã học được.

-Chỉ là em nghĩ ra thôi.

Chí Trung dịu dàng xoa đầu cô rồi đẩy cô vào lòng.

-Sau này có nghĩ ra cũng không được tự mình làm đau nữa.

-Chàng xót à?

Cô bật cười trêu, Chí Trung gõ lên trán cô.

-Xót chứ.

-Vậy sao lúc này chàng lại say đắm nhìn Cẩm Thánh Hoàng hậu như vậy?

Lúc này cô mới cong môi, dối nhưng vẫn tựa trên ngực y mà dối.

-Sao? Nàng ghen à?

-Ghen chứ.

Cô đáp lại, y phì cười rồi sủng nịnh hôn lên trán cô.

-Ta biết rồi, sau này sẽ không để ý đến ai ngoài nàng nữa. Chẳng phải năm đó ta đã tuyên bố với thiên hạ, Lê Chí Trung ta trong lòng chỉ có một vương phi duy nhất là nàng sao?

-Chàng hứa nhé?

-Quân vô hí ngôn.

Cô nghếch mặt ra, trừng mắt với Chí Trung. Y phì cười đưa tay vuốt tóc cô, nói khẽ.

-Được rồi, ta hứa.

Tiếng cười của Hoài An trong vắt truyền đi trong không gian ngập hương đông lạnh giá, vậy mà lòng người vẫn ấm áp yên vui.

Qua hết mùa xuân, Chí Trung vì muốn yên dân, cũng vì biết nhiều tính mạng đã phải hy sinh cho ngai vàng của y nên đã sai em trai là Minh Đề cất công sang Tống, xin thỉnh kinh Đại Tạng đem về, phủ độ chúng sinh, phát triển Phật giáo. Mong giảm bớt đi phần nào oan nghiệt mà đời cha y, cả y gây nên.

Chí Trung làm vua oanh oanh liệt liệt, dân chúng khắp nơi đều tâm phục khẩu phục, xã tắc yên vui.

Đến mùa thu năm Ứng Thiên thứ mười bốn, 1007, nhà Tống phong y làm Giao Chỉ quận vương. Y xin được ban tên Chí Trung lưu trong sử sách, nhà Tống chấp thuận, ban cho ấn vàng.

Một năm trị vì nữa của Lê Long Đĩnh, lại sắp qua đi.

Chí Trung đi vi hành, cùng Hoài An ngược về Ái Châu, đi đến Châu Phong rồi Phù Lan năm nào. Cảnh vật vẫn nguyên như vậy, chỉ có Long Kính, Long Tích, Long Cân, Long Việt là không còn.

Dĩ nhiên, điểm đến cuối cùng vẫn sẽ là núi Mã Yên ngập trong sương ảnh.

-Năm nay hoa ban nở đẹp quá.

Hoài An gật gù ngồi trong lòng Chí Trung, đưa mắt nhìn những cánh hoa bay sà vào lòng mình. Chí Trung dịu dàng gỡ những cánh hoa trên tóc cô, âu yếm ôm lấy.

-Lại thêm một mùa hoa ban nữa ta được ở bên nàng.

Hoài An xoay đầu nhìn đôi mắt hạnh phúc của y. Nhưng lòng cô cũng bỗng se lại. Đã hai năm Công Uẩn chưa về.

-Cả đời này, ta muốn cùng nàng đón hoa ban nở, có được không?

Lòng cô bỗng chát chua, khi nghĩ đến mai đây, Chí Trung sẽ phải chết. Công Uẩn sẽ đoạt lấy ngôi vua, sẽ thắng trận chiến này.

Nhưng rồi cô vẫn cười khẽ.

-Được, mỗi năm ta đều đến đây, nếu không thì sẽ ngắt hoa ban trong cung, nơi hòn giả sơn của em.

-Chỉ cần là cùng nàng, ở đâu cũng được...

Y ấm áp ôm lấy cô đang lạnh run. Hoài An cười mà lòng rối ren bao cảm xúc.

Phải làm cách nào để cô cứu Chí Trung mà vẫn để Công Uẩn lên ngôi? Công Uẩn không thể không lên ngôi. Y phải dời đô ra Thăng Long, y phải lập nên nhà Lý với nhiều vị vua vang danh sử sách.

-Hoài An này...

Cô ngược mắt nhìn sự bối rối nơi y.

-Sao thế?

-Chúng ta...có con nhé?

Giọng nói của Chí Trung bây giờ run rẩy quá, cứ như y rất sợ hãi câu trả lời.

Đến năm nay, cô đã hai mươi tuổi rồi.

-Đã mãn hạn tang ba năm của phụ hoàng rồi...

Thì ra là thế. Y có hiếu với Lê Đại Hành đến nhường ấy, làm sao cô có thể không hay.

-Và ta cũng quá ích kỉ khi nghĩ phải để nàng lao vào vòng tay hắn.

Cô phì cười nhìn y rồi dịu dàng tiến tới hôn lên môi y nụ hôn phớt nhẹ. Chí Trung cũng mỉm cười rồi ôm lấy eo cô kéo vào lòng mình, một tay nâng lấy gương mặt bé nhỏ kia mà hôn xuống.

Cái tên này...nụ hôn càng lúc càng thiếu trong sáng mà...

Hoài An đã đánh cược rồi. Cược cả cuộc đời mình vào Lê Chí Trung. Nếu một mai cô không thể cứu lấy Lê Long Đĩnh, cô nhất định sẽ cứu Lê Chí Trung.

Hoài An tay chắt tóc lên cao, cô cởi bỏ áo ngoài rồi chậm rãi đi xuống bể tắm.

Có lẽ từ khi đến thời đại này, việc làm cô thích nhất vẫn là đi tắm thôi...

Cô vốc nước rửa mặt, cảm giác được tắm sau một chuyến đi dài thật sảng khoái.

-Ngọc à, đem vào giúp chị ít cánh hoa nữa đi.

Một rổ cánh hoa được đổ xuống nước, mùi hương ngào ngạt choáng lầy không gian.

-Cảm ơn em.

-Không có gì đâu.

Hoài An giật mình quay phắt ra sau, trừng mắt nhìn y rồi thu người xuống đám cánh hoa.

-Chàng...làm gì ở đây?

Y ngời xồm nhìn xuống cô đang hốt hoảng bên dưới rồi rít một hơi.

-Nàng vào bể tắm làm gì thì ta như thế.

-Chàng về điện Thiên An mà tắm!

-Ta nghe nói điện Phượng Nghi mùi hoa thơm hơn hẳn nên mới đến thôi.

Cái tên giáo hoạt này, không phải đã định triển khai luôn kế hoạch của hắn rồi chứ!

Chưa kịp định thần, Hoài An đã thấy Chí Trung nhảy ùm xuống hồ. Cô vội gom đồng hoa lại trước người, quay mặt đi tránh nhìn vào bờ ngực trần trụi kia.

-Chàng mau đi ra đi, như thế này thì làm sao mà tắm...

-Cũng đâu phải lần đầu, nàng ngại cái gì?

-Nhưng mà...lần đó khác..tại em bị thương nên mới ngại lệ.

-Vậy ta cho phép hôm nay cũng là ngại lệ.

Cô á khẩu, vừa quay đầu lại đã thấy y tiến sát bên.

-Này...chàng...định làm gì hả?

-Lê Chí Trung ta xưa nay nói là làm.

-Nhưng mà ít nhất cũng phải được sự đồng ý của em chứ?

Y nhíp nhíp tay lên môi, giao hoạt cười.

-Chẳng phải chứng cứ đây sao?

Cô cắn răng, lúc đó sao lại bị tên yêu nghiệt này lừa cơ chứ.

Nhưng rồi, ánh mắt y sa sầm đi.

-Chẳng lẽ, nàng vẫn muốn cùng với hắn..

-Không phải..

Cô bối rối ngắt lời y. Lòng càng như biển sâu dậy sóng.

-Không phải đâu Chí Trung à..Chàng đừng nghĩ như vậy, em là hoàng hậu của chàng mà, chẳng phải sao?

-Ta chỉ là, lo sợ ngôi vị hoàng hậu của nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Phải rồi, mấy tháng nay triều thần liên tục gây áp lực cho y. Hậu cung y có bốn hoàng hậu nhưng chỉ có một người con được phong Thái tử là con ruột. Chỉ Hoài An biết, thậm chí đứa trẻ đó còn chẳng phải con y...

-Chí Trung, em xin lỗi...

-Nàng không có lỗi, đừng nói như vậy. Chỉ cần nàng không rời xa ta...

Hoài An dịu dàng ôm lấy cổ Chí Trung. Y tiến tới hôn cô, ép cô sát vào thành hồ. Hoài An bất lực trước sự mạnh mẽ của y, chỉ còn biết quàng tay qua cổ y ghì lấy. Nụ hôn của y nồng cháy trượt xuống hõm cổ cô. Hoài An bỗng thấy cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nữa rồi. Cả thân người cô được nhấc bổng trong không gian.

Chí Trung ép cô vào tường, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ chiếc váy trắng vốn đã mỏng tang của cô.

Hoài An đỏ mặt nhìn chiếc áo yếm cuối cùng trên người cũng đã bị y cởi xuống. Chí Trung bế cô lên, da thịt trần trụi áp vào nhau khiến cô xấu hổ nín lấy y đang hôn dọc gương mặt mình.

-Chàng nhẹ nhàng một chút được không hả...

Chí Trung đặt cô xuống giường rồi đè lên người cô, mãnh liệt hôn lên xương quai xanh mê hoặc kia, hơi thở y run rẩy và gấp gáp.

-Không được..

Hoài An ngượng chín mặt cảm nhận bàn tay y đã lần xuống dưới, vuốt ve bắp chân nuột nà. Y bỗng rời khỏi môi cô, ánh mắt đục ngầu và lai láng lo lắng.

-Nếu ta có làm nàng đau, ta xin lỗi. Ta cũng không biết phải làm thế nào cho nàng không phải đau...

Cô cảm thấy mình hạnh phúc đến phát điên. Chàng trai này trong cơn mê loạn vẫn sợ làm cô đau. Y cúi xuống hôn lên mắt cô.

Hoài An ứa nước mắt cảm nhận cơn đau truyền đến từ dưới thân, đau đến điên dại. Chí Trung thở dốc rồi hôn lên giọt nước mắt đang chảy xuống kia, rồi lại hôn lên môi cô đang cắn chặt vì đau đớn.

-Chí Trung...

Y vuốt tóc cô vỗ về, hơi thở nam tính phả trên gương mặt cô nóng hổi.

-Ta xin lỗi...

Cô cảm nhận được chất lỏng nóng ấm chảy ra giữa hai chân, thấm xuống đệm bông ấm áp. Từ đây, cô biết mình không chỉ yêu Chí Trung nữa, mà sẽ là cả đời ở bên y, không rời xa nữa.

Đêm tân hôn này cô đã nợ y cách đây bốn năm, nay mới có thể toàn tâm toàn ý ở bên nhau, trọn vẹn thuộc về nhau.

Hoài An mở mắt, ánh nắng mặt trời hắt vào rọi sáng cả căn phòng. Cô nhìn xuống mình, đã có một lớp áo lụa bao lấy cơ thể cô. Từ phía xa, một bóng người đi lại, mặc long cổn vàng chói. Cô phì cười.

Còn ai có thể mặc long cổn vàng chói ở cái cung điện này chứ?

Nhưng gương mặt người đó bắt đầu làm cô hoảng hốt.

Người mặc long cổn không phải là Chí Trung, mà là Công Uân.

-Chí Trung!

Cô mở bừng mắt, đã bắt gặp một bờ ngực rắn rỏi ngay phía trước, cô ngược mắt nhìn lên, đã thấy Chí Trung hiền lành mỉm cười.

Nhưng cơn đau từ dưới thân vẫn truyền đến không ngừng, cô tựa trên người y mà không ngừng rên đau.

Chí Trung vòng tay ôm lấy cô vỗ về.

-Ta xin lỗi, là ta vụng về rồi.

-Nếu biết đau thế này, không để chàng muốn làm gì thì làm nữa đâu.

Y phì cười rồi vuốt tóc cô.

-Từ hôm nay, ta nhất định sẽ mãi mãi không bao giờ để nàng đi nữa. Nàng là người của ta, ta sẽ bất chấp tính mạng bảo vệ nàng.

Cô ngửa đầu nhìn đôi mắt lấp lánh, mỉm cười vuốt ve gương mặt tuấn mỹ.

-Nhớ không được quên đâu...

Y nắm lấy bàn tay cô rồi hôn lấy.

-Có điều gì nàng nói ta không nghe đâu?

Hoài An ngã vào lòng y, tựa trên bờ ngực trần ấm áp, tay ôm ngang tấm lưng to lớn với những vết thương dài căn cỗi. Người đàn ông này, cô sẽ yêu bằng tất cả tính mạng của mình, sẽ yêu đến khi đất trời sập xuống, sẽ không bao giờ để mình phải chia xa với y nữa.

Nhưng rồi đầu óc cô chao đảo.

Công Uẩn sẽ ra sao nếu biết, cô bây giờ đã là người của Lê Chí Trung, kẻ thù lớn nhất của y...

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

30. Quay Về

Tách trà rơi xuống sàn, vỡ tan.

Công Uẩn vẫn ngược mắt ra cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra xa.

Người gia nô cúi thấp đầu lặng đi, không dám nói tiếng nào nữa.

Y bỗng hít một hơi rồi nói lớn, giọng nói mang theo sự run rẩy của mùa đông.

-Người có biết đằng xa đó là gì không?

Y chỉ tay ra khỏi cửa sổ, nơi y vẫn đứng trông ra mỗi buổi chiều tà.

-Dạ, núi Mẫu Sơn..

Công Uẩn lắc đầu, nụ cười vẫn chua chát trên khóe môi.

-Đó là Hoa Lư.

Người gia nô lặng lẽ cúi đầu nhìn Công Uẩn, rồi lui ra.

Công Uẩn lấy trong vạt áo ra một cây trầm bằng gỗ giáng hương quý. Mỗi khi y nhớ Hoài An, y đem nó ra gọt giũa, để biến nó từ một cành cây khô cằn lại biến thành một tuyệt tác mỹ nghệ. Y còn định đến ngày về Hoa Lư, sẽ trao cho cô.

Nước mắt Công Uẩn lặng lẽ lăn xuống má, y ngồi xuống bục cửa sổ mà gục đầu trên chiếc trầm.

Lý Khánh Vân cũng đã hay chuyện, ông lẳng lặng bước vào phòng, nhẹ nhàng xoa đầu đứa con trai nuôi đang đau khổ đến tận tâm can.

Y ngẩng đầu, nước mắt lênh láng trên gương mặt oai phong, y túm lấy cánh tay Lý Khánh Vân mà kiềm nén nước mắt đang giàn ra trên má.

-Con đã mất nàng rồi...

Ông thở dài ngồi xuống rồi vỗ lên vai con trai nuôi.

-Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ngai vàng kia muốn có được, con phải đánh đổi những thứ khiến con đau khổ đến chết đi sống lại. Nhưng một khi con đã vượt qua được chùng ấy nỗi đau, con sẽ là một vị vua ngàn đời khắc ghi.

Y lắc đầu liên tục, cây trâm gỗ thấm đẫm nước mắt y.

-Con nào muốn làm vua, con chưa từng khao khát ngai vàng đó. Con chỉ muốn cùng người con gái con yêu cao chạy xa bay, cùng nàng ấy sống đến hết kiếp này, rồi gặp nhau ở kiếp sau, lại yêu nhau một lần nữa.

-Không Công Uẩn, con đã quên rồi sao? Họ Lê đã cướp ngôi nhà Đinh thế nào. Mẹ con đã chết như thế nào? Chẳng lẽ con cam tâm?

Y gạt tay Lý Khánh Vân ra rồi đứng phắt dậy đưa mắt nhìn về Hoa Lư êm đềm.

-Lí do duy nhất ngày ấy để con đồng ý thực hiện kế hoạch này đó là vì nghĩ, nếu con có thể làm vua, Hoài An sẽ có thể quang minh chính đại ở bên con, không kẻ nào có thể ngăn được nữa...

-Công Uẩn...

-Nhưng bây giờ thì sao? Nàng ấy đã quên con, nàng ấy đã nguyện lòng theo hắn...

-Công Uẩn, nếu đã có thể dẹp bỏ tạp niệm đó trong lòng, con đã có thể chuyên tâm mà nghĩ đến chuyện giành lấy...

-Cha không hiểu sao?!

Y gào lên, ánh mắt như vụt tắt.

Tại sao? Trên đời này một người hiểu y cũng không có?

-Con chỉ cần Hoài An! Nếu không có nàng, con thà sống làm một kẻ vô hình!

-Con cảm mến cho ta!

Công Uẩn im bật, đôi mắt long lên giận dữ, cùng nhuộm màu bi ai.

-Ta không dạy con trở thành một kẻ hèn nhát. Mới chút đau thương đã gục ngã! Con như vậy làm sao ta dám gặp lại mẹ con ở tuổi vàng!

Y khỗ tâm siết chặt cây trâm rồi giáng mạnh nắm đấm lên cột nhà, da thịt toạc máu.

Không gian ngập trong mùi máu hòa với gió đông, buốt giá và lẻ loi. Cho đến khi Công Uẩn cất tiếng.

-Con sẽ về Hoa Lư.

Lý Khánh Vân nhăn mặt nhìn y.

-Con...

-Con sẽ giành lại tất cả những gì thuộc về con.

Ánh mắt y bây giờ, ngập trong mưu mô và quỷ kế, đáng sợ gai người.

-Người muốn con lên làm hoàng đế, được thôi. Con tự có cách của con. Từ bây giờ, người và Quốc sư không cần phải nhọc lòng vì đứa con này nữa, con sẽ tự ngồi lên ngai vàng kia, tự giành lấy không thiếu một thứ Lê Chí Trung lấy của con!

Lý Khánh Vân bỗng nhiên chau mày. Công Uẩn, từ lúc nào đã mang một hận thù khó buông bỏ đối với Lê Chí Trung? Từ lúc nào đôi mắt đã ngập trong quỹ kế đa đoan. Ông luôn muốn Công Uẩn sẽ mạnh mẽ để trở nên cứng rắn, nhưng sao bây giờ thấy y thế này, ông lại không thể vui.

Công Uẩn đã không còn là chàng trai trẻ vô ưu vô lo nữa rồi.

Hoài An mỉm cười nhìn hoàng thân quốc thích tề tụ về đây, dâng lên những món quà quý giá, cả những món ăn trong truyền thuyết ngàn đời.

-Xin chúc mừng Huyền Nghi Hoàng hậu đã mang long thai.

Chí Trung quay sang nhìn cô, âu yếm cười. Y đưa tay vuốt tóc cô, hạnh phúc cúi xuống hôn lên trán cô nụ hôn dịu dàng.

-A! Mẹ!

Hoài An vội mừng rỡ nhìn Lý Phu nhân đã bước vào thướng lầu, ánh mắt lấp lánh niềm vui.

-Chúc mừng con, Hoài An, mẹ nghe nói con mang thai, lập tức từ tận Châu Đẳng đến đây.

Cô chạy xuống chỗ bà, ôm lấy bà. Dẫu không phải là mẹ ruột nhưng bà vẫn yêu thương cô vô bờ. Hóa ra tình mẹ là như thế, là ấm áp đến nhường này.

-Đây là chút đồ bổ ta đem từ quê lên, con nhớ phải dùng đấy.

-Con biết rồi ạ.

-Hoàng hậu, ta cũng có chút quà mọn muốn gửi đến người.

Cô cười hiền với vị phu nhân nào đấy, vui vẻ trò chuyện với bà.

Chí Trung chống cằm nhìn cô, đôi môi không thể ngừng cười. Viễn cảnh này, đã bao lần y mơ đến. Có thể cùng cô sinh con, cùng cô xây dựng một gia đình hạnh phúc ấm êm.

Ông trời cũng không phụ lại tâm nguyện của y, nửa năm qua, cuối cùng Hoài An cũng mang thai rồi.

-Cảm ơn Nguyễn phu nhân, chiếc chăn đẹp quá.

-Hoàng hậu thích là ta yên lòng rồi.

Cô cười hiền, nắm lấy bàn tay già nua của bà.

-Ta cũng có món quà muốn tặng Hoàng hậu!

Cả không gian như chết lặng đi.

Hoài An sững sờ, bàn tay khựng lại giữa không trung.

Chí Trung tắt ngấm nụ cười.

Công Uẩn phất tà áo bước vào, oai phong tiêu sái. Vàng dương kia cũng như nhạt màu trước y. Y nhếch môi cười, nụ cười đã không còn trong ngần như ngày nào.

Hoài An đau lòng nhìn nổi khắc khoải trong ánh mắt y. Đau khổ nào đã biến y trở nên tiêu tụy đến thế này đây.

Công Uẩn tiến đến bên cô. Tiếng giáp sắt sắc lạnh vô tình.

Chí Trung siết chặt bàn tay.

Hoài An thấy chân mình như chôn chặt dưới mấy tấc đất, không thể nào tránh khỏi Công Uẩn đang lao đến.

-Ta về rồi.

Hoài An rơi nước mắt nhìn Công Uẩn, gương mặt y hốc hác đi, mi mắt sưng đỏ, tiêu tụy đến xót xa. Hai năm xa cách, nhưng cô vẫn không thể tìm lòng mà bối rối trước ánh mắt của y, trước từng cái nhíu mày, từng cái nhếch môi đã lạnh tanh cảm xúc.

-Tả thân vệ...

Cả thường lâu nín thở nhìn hai người rồi lại ngược nhìn Chí Trung đang ngồi trên ngai cao, ánh mắt như thiêu đốt.

-Ta có một món quà muốn tặng Hoàng hậu.

Hai tiếng Hoàng hậu thốt ra từ miệng y, chua xót đến dẫn vật.

Nói rồi, y lấy trong vạt áo ra một mảnh vải thêu hoa đào. Hoài An run rẩy đón lấy, bên trong bọc một cây trầm gỗ thơm mùi núi rừng, dường như, cũng thấm đẫm nhớ thương.

Cô ngược nhìn ánh mắt kiên cường của Công Uẩn. Y không cười với cô nữa, không còn cười như ngày ấy nữa...

Lúc này, Công Uẩn mới ngược lên Chí Trung, chấp tay cúi đầu hành lễ.

-Thần tham kiến bệ hạ.

Chí Trung cắn răng gật đầu.

-Tả thân vệ cuối cùng cũng đã về rồi.

-Giặc ở biên cương cũng đã dẹp yên, thần cũng đã làm tròn chức trách nên mạo muội hồi kinh phò tá bệ hạ.

Chí Trung nhếch môi cười.

-Phò tá trẫm?

-Vâng thưa bệ hạ. Thần từ nay sẽ dốc hết sức mình mà phò trợ cho giang sơn Đại Cồ Việt ta.

Cả không gian trùng lại. Tất thấy người đều đồng loạt lui đi. Chỉ còn Hoài An kiên cường đứng giữa hai người.

Trận chiến này, lại bắt đầu rồi.

Từ khi Công Uẩn về, Chí Trung lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng. Trên triều Công Uẩn vờ làm trung thần, đằng sau lại làm một gian thần nhiều tham vọng. Không chỉ có Chí Trung, Hoài An cũng không tránh khỏi nhọc lòng.

Công Uẩn về, làm kí ức của cô và y những ngày đầu cô mới đến đây như được thắm lại, cô lại bỗng chốc thấy nhớ những ngày tháng êm đềm đó.

Chí Trung cởi bỏ long cốn, nặng nhọc ngồi xuống giường. Hoài An lặng lẽ đến bên, xoa vai cho y.

-Sáng nay nàng đã gặp hấn sao?

Cô trầm mặc đi. Y đã biết rồi.

-Phải, em gặp Công Uẩn ở ngự hoa viên.

-Dẫu nàng làm gì, cũng đừng để tam hậu kia biết được, lại làm khó dễ nàng.

Bàn tay Hoài An bỗng bất lực buông thõng, cô ngược ánh mắt bi thương nhìn y. Tên gốc này, dẫu biết cô gặp người đàn ông khác vẫn một mực lo lắng cho cô.

Chí Trung quay sang, bắt gặp ánh nhìn bi ai kia rồi thở dài ôm cô vào lòng.

-Ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mất nàng thôi.

Chí Trung biết. Nếu y càng ra sức ngăn Công Uẩn gặp Hoài An, y sẽ càng tìm cách đưa Hoài An đi lần nữa.

Hoài An ôm lấy người y, đau lòng không nói nổi nữa. Cô không thể thanh minh, vì đâu đó trong lòng cô vẫn còn cái bóng quá lớn của Công Uẩn.

-Hẳn là thanh mai trúc mã của nàng, dĩ nhiên ta không thể sánh bằng rồi.

Cô vội lắc đầu, bất an nhìn y. Chí Trung cười chua chát rồi xoa đầu cô thật khẽ.

-Chỉ cần trong lòng nàng có ta, cả đời này Lê Chí Trung sẽ không hề hối hận.

Hoài An chua xót quàng tay qua người ôm y.

Nếu cho cô đặt một bên là Chí Trung, một bên là Công Uẩn. Chắc chắn cô sẽ chọn Chí Trung mà không oán than, hối tiếc. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận tình cảm của mình hướng về Công Uẩn đã quá nhiều.

-Ta yêu nàng nhiều lắm, nàng có biết không?

Y sùng nịnh hôn lên mái tóc cô, giọng nói y run rẩy.

Chí Trung, chàng trai trẻ này có quá nhiều nỗi khổ tâm. Cô cảm thấy y bây giờ rất bế tắc, rất bất bênh, cũng rất ngợp ngạt.

Giá mà cô có thể san sẻ gánh nặng giang sơn với y, giá mà cô hiểu được những mưu đồ mà Công Uẩn và họ Lý đang ấp ủ. Nhưng cô không thể xoay chuyển lịch sử, cô phải để Công Uẩn lên ngôi vua, mở ra họ Lý với những vị vua kiệt xuất. Nhà Lê...đã đến ngày tàn.

-Ta có thể mất đi mọi thứ, đai vàng này, cung điện này, kinh thành này. Nhưng ta không thể mất đi nàng, Hoài An.

-Biết rồi...có ai nữ đi xa chàng đâu.

Cô tựa trên lồng ngực y, nghe tiếng tim y đập chậm rãi. Mùa đông kia cũng chẳng giá lạnh nữa.

-Nhưng có một ngày nàng sẽ phải về bên hắn.

-Em không về bên cạnh anh ấy nữa...

-Không, Hoài An!

Y đẩy cô ra, nhìn cô bằng cặp mắt rồi ren hoảng loạn.

-Nếu một mai binh biến kinh thành, nhà Lê không còn trụ vững, nàng nhất định phải đi theo hắn. Vì lúc đó, nhà Lê bại, ta cũng mất..

Cô rơi nước mắt ào vào lòng y, cố ngăn câu nói của y nhưng đã quá muộn.

Thì ra Lê Long Đĩnh là vị vua có tầm nhìn xa trông rộng, sớm đã biết được ngày tàn của vương triều. Nhưng y không hề buông xuôi, không hề đầu hàng để cơ nghiệp một đời của cha rơi vào tay kẻ khác.

-Chàng đừng nói nữa được không? Đồ ngốc, Lê trường hay bại đâu liên quan đến tình cảm của chúng ta chứ...

-Nhưng nếu ta không còn...

Hoài An bật khóc. Cô kéo tay y đặt trên bụng mình.

-Chàng không cần em và con nữa sao? Đừng nói những điều đau lòng như thế..

Chí Trung khổ tâm cười.

-Ta sẽ không ngừng đấu tranh vì nàng, vì con. Nhưng thế cuộc này, ta sợ không xoay chuyển được nữa.

Phải, Hoài An biết. Họ Lý đã thâm tóm cả triều đình rồi. Họ Lê bây giờ, phải chăng chỉ còn Lê Chí Trung y mà thôi. Đến việc Hoàng hậu mà vua ân sủng nhất, còn họ Lý nữa kia mà.

Chính cô cũng đang đẩy y đến đường cùng.

NGÀY HOA LƯ NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

31. Uất Hận

Chí Trung nhếch mày nhìn xuống Công Uẩn đang cao ngạo cười. Y cố kiềm nén phần nộ, gằn giọng nói.

-Tả thân vệ tì ta có việc gì?

-Có hai việc ta muốn bệ hạ chuẩn tấu.

Không gian lập tức trở nên căng thẳng. Chí Trung nheo mắt nhìn y đầy cảnh giác.

-Chuyện...

-Nhưng trước khi nói ra ta có đôi điều muốn tâu lên bệ hạ.

Ánh mắt Công Uẩn bây giờ như hồ dử, đầy gian mưu. Chí Trung nghiêng răng gật đầu.

-Trong tay ta bây giờ đang nắm giữ mười vạn quân, chưa kể tử cấm quân. Nếu bây giờ bệ hạ làm ta phật ý, chưa biết ta sẽ gây ra chuyện gì.

Chí Trung đập mạnh tay xuống bàn, giận dữ chỉ vào Công Uẩn.

-Người dám buông lời tạo phản?

-Bệ hạ đừng quên, ai là người đã đưa bệ hạ lên ngôi báu đó. Nếu ta có cách đưa người lên, cũng có cách đạp người xuống, như cách ta làm với vua Lê Trung Tông.

Chí Trung nhẫn nhịn siết chặt hai bàn tay mình, y trừng mắt nhìn Công Uẩn. Trong tay y bây giờ không có gì cả, chỉ có cái danh hoàng đế mà thôi. Y muốn chống lại hẳn, e là không thể trực diện mà chống được.

-Họ Lý có thể lực ra sao, chắc bệ hạ cũng tự rõ. Vì thế, ta tin bệ hạ sẽ đủ sáng suốt để có thể đáp ứng hai nguyện vọng của ta.

-Đừng dài dòng nữa, người muốn gì?

Công Uẩn hài lòng cười, ánh mắt dấy lên sự thâm sâu khó đoán.

-Trẫm nói cho người biết, người muốn gì trẫm đều có thể cho người, duy chỉ có Hoài An là không thể!

-Ta biết, Hoài An bây giờ cũng nhất thời bị bệ hạ làm cho mù quáng, nên cũng chưa phải là lúc để ta giành lại nàng.

-Người!

-Bệ hạ, điều đầu tiên ta muốn khẩn cầu, đó chính là về đứa trẻ trong bụng Hoài An.

Chí Trung lập tức nhăn mặt. Công Uẩn không cười nữa, chân mày chau sát lại.

-Nếu là con trai, nhất định không được để nó làm Thái tử!

Cả không gian im bật đi. Chí Trung bần thần nhìn Công Uẩn rồi nhếch môi cười khinh khỉnh.

-Người có ý định cướp lấy giang sơn này sao?

Công Uẩn không nói, chỉ đứng đưng nghênh mặt với y.

-Vì thế Thái tử họ Lê nhất định sẽ có số phận thảm bại dưới tay người. Cho nên người không muốn con của Hoài An chịu kết cục đó?

Công Uẩn ngửa cổ cười lớn, y nhú mày.

-Bệ hạ nghĩ xem, nếu Hoài An biết được chuyện này, liệu có cảm động không nhỉ?

Chí Trung đập mạnh tay xuống long ý, ngẫu nghiêng gào lên.

-Còn điều thứ hai? Người mau nói!

Lúc này Công Uẩn mới hít một hơi thật sâu, y chấp tay ra sau lưng rồi tiến lại gần ngai vàng.

-Hai châu Đô Lương và Vị Mang gần đây giặc Man nổi lên cướp phá, ta muốn người cho tướng của ta đi đánh dẹp.

Chuyện đó y cũng đang nghĩ tới, nhưng tại sao Lý Công Uẩn lại đề cập chuyện này với y, trong khi hẳn đang đe dọa y về ngai vàng này?

-Được, trăm chấp thuận..

-Nhưng mà viên tướng đó phải được lấy danh nghĩa của bệ hạ!

Chí Trung lập tức sững sờ. Y trợn trừng mắt nhìn Công Uẩn đang đứng bên dưới kia, nhếch môi giảo hoạt. Mang danh vua đi bình giặc, không phải là muốn nổi loạn đó chứ?

-Bệ hạ yên tâm, chỉ là người Man khó đánh, ta muốn viên tướng đó mượn uy danh của người để thống lĩnh ba quân, thúc đốc đại binh mà thôi.

-Người nghĩ trăm sẽ tin người sao?

-Vậy bệ hạ muốn tin ta hay tin mười vạn quân của ta?

Bàn tay Chí Trung siết chặt lấy long bào, gân xanh nổi lên cuồn cuộn. Lý Công Uẩn quyền nghiêng thiên hạ, tại sao lại còn chần chừ chưa tiếm ngôi? Hẳn rồi cuộc đang âm mưu những gì? Hẳn muốn y làm một vị vua bù nhìn đến bao giờ?

Phất Ngân vẫn là tôn thất nhà Lê, y không thể kết tội Công Uẩn mưu phản để rồi tru di tam tộc. Quả kế sách lấy Phất Ngân của Quốc sư và Lý Công Uẩn đã được tính kĩ, cả đứa bé Lý Phật Mã đó nữa, chính là nước cờ lui của bọn họ.

Chí Trung nghiêng răng nhìn gương mặt của Lý Công Uẩn cao ngạo rồi đi rồi mất hút.

Nổi nhục vì bị chà đạp này, đến bao giờ mới rửa hết!

Hoài An nếm thử bát cháo nóng hổi, cô phì cười nhìn về mặt chờ mong của Chí Trung.

-Ngon quá!

Hai mắt cô sáng rỡ lên, cô giơ ngón tay cái về phía y. Chí Trung nghếch mặt ra nhìn rồi đưa tay xoa đầu cô.

-Nàng thích là được rồi.

Hoài An sà vào lòng y, nhìn lên cây hoa đào đã xum xuê lá. Từ lúc nào nằm trong lòng y ngấm mưa ngấm nắng dưới gốc đào đã là thói quen của Hoài An.

-May là nàng không bị ốm nghén, thượng cung bảo sức khỏe của nàng cũng rất tốt.

-Tất nhiên rồi, ngày nào em cũng tập thể dục mà. Như vậy mới không béo. Chàng nghĩ xem, mỗi ngày đều ăn nhiều như thế, lại có được làm gì

đâu, phải tập thể dục mới không béo chứ?

Y dịu dàng nhéo má cô.

-Có béo thì con mới khỏe mạnh được.

Cô lắc lắc ngón tay trước mặt y rồi ra vẻ chuyên gia dinh dưỡng.

-Sai lầm sai lầm. Béo có nghĩa là khỏe đâu, cứ cái tư tưởng như vậy nuôi con sẽ ốm yếu cho xem, để em ra tay, bảo đảm con chúng ta sẽ lớn lên khỏe mạnh như mẹ nó!

Y phì cười xoa đầu cô. Hoài An lại ngả vào lòng y, tựa trên ngực y nhìn lên hàng mi dài rũ xuống.

-Chí Trung...

-Sao thế?

-Chàng thích con trai hay con gái?

Chí Trung âu yếm vuốt mái tóc buông dài quá thắt lưng của cô, cổ ôm cô sâu vào lòng để che giấu đi ánh mắt đau khổ.

-Con gái...

Y chỉ có thể cầu mong đứa bé trong bụng cô là con gái, để nó không phải bất hạnh khi được đến với thế gian này.

-Vậy nhờ là con trai thì chàng không thương à?

-Con trai thì để nàng thương, con gái thì để ta thương.

Cô cong môi, Chí Trung cười hiền tựa trên tóc cô mà thẫn thờ.

Y làm cha nhưng bất lực chẳng thể làm gì. Nếu đứa bé là con trai, khi nó lớn lên nhất định sẽ oán hận tại sao cha nó không trao cho nó được ngai vàng đáng lẽ ra phải thuộc về nó. Còn nếu không, nó nhất định sẽ trách tại sao cha nó cho nó sự sống, rồi lại nhanh chóng rời xa...

-Chí Trung, chàng nghĩ gì thế?

Y lắc đầu khẽ, ánh mắt cơ man là đau lòng.

-Ta đang nghĩ tên cho con.

-Vậy chàng đã nghĩ ra chưa?

-Vẫn chưa...

Cô phì cười tựa lên ngực y rồi nhắm mắt, từ lúc nào đã thiếp đi trong vòng tay y.

Chí Trung lẳng lặng ngắm nhìn Hoài An chìm vào giấc ngủ. Y đưa tay vuốt tóc cô loe hoe trên trán, mỉm cười bình yên.

-Giá như nàng có thể ngủ một giấc qua cả những đau thương sắp tới, thì hay biết mấy...Ta sợ, nếu nàng chứng kiến, nàng sẽ không thể quên...

Chí Trung ném cuộn tấu chương xuống sàn trước mặt Công Uẩn, ánh mắt như hàng vạn mũi lao sắc nhọn.

-Người mau giải thích cho trẫm chuyện này là sao!

Công Uẩn nhìn xuống cuộn tấu chương, nhếch môi cười.

-Bệ hạ không cần phải lo lắng, chỉ là vài tin đồn trong nhân gian thôi.

-Tin đồn? Nhiều nơi đã dấy lên truyền tai nhau thế này, còn gì uy nghi của trẫm!

Chí Trung gào lên trong cơn phẫn nộ run người.

Các quan địa phương báo đến, khắp nơi dân chúng bàn tán rồi chê bai, bảo rằng vua thân đi đánh người Man, bắt được vài trăm người thì sai lấy gậy đánh, người Man đau đớn gào lên phạm đến tên húy của Lê Đại Hành, vua lấy làm thích mà cười ngặt nghẽo. Chưa hết, vua tự làm tướng đi đánh Hoan Châu và châu Thiên Liễu, bắt được người thì làm chuồng nhốt vào rồi đốt.

-Rốt cuộc tên tướng đã lấy danh ta đi làm những chuyện khi quân phạm thượng đó đã đi đâu? Người mau lời hẳn ra trước mặt trẫm!

-Bệ hạ, viên tướng đó mang danh người làm chuyện xằng bậy là tội đáng chém, nhưng hẳn có công dẹp yên tứ châu, đã bù đắp được tội lỗi của mình.

-Bù đắp tội lỗi? Tội của hẳn là khi quân!

-Nhưng bây giờ bệ hạ lấy cớ gì mà chém hẳn? Nếu bây giờ người bố cáo thiên hạ rằng kẻ cầm quân đi đánh giặc Man không phải người, sau này còn gì là uy danh của bệ hạ!

Hoài An đứng sau nội đình, thở hắt trông ra.

Cô cuối cùng cũng đã biết được âm mưu của Công Uẩn rồi.

Công Uẩn muốn biến Chí Trung, muốn biến vua Lê Long Đĩnh trở thành vị vua tàn bạo, ác độc và vô nhân, để sau này y có thể đường đường chính chính dùng cái cớ trừ họa cho dân mà ngồi lên ngai báu.

Cô bàng hoàng đến sửng sờ. Thì ra, Công Uẩn vừa là trung thần, cũng vừa là gian thần, không khác với Lê Đại Hành năm xưa.

Công Uẩn đã tính kĩ nước đi lần này rồi.

Đạo gần đây xuất hiện rất nhiều lời đồn về vị Tả thân vệ này, về những lời tiên tri cho rằng Công Uẩn có mệnh hoàng đế.

Như năm xưa, Lý Khánh Vân làm trụ trì chùa Cổ Pháp, đêm năm chiêm bao thấy Long thần đến báo mộng rằng "Hãy dọn chùa sạch, ngày mai có Hoàng đế đến". Ngày hôm sau chỉ thấy mỗi một thiếu phụ mang thai đến xin ngủ nhờ.

Điều này vô cùng vô lí, chẳng phải Công Uẩn đã nói với cô, mẹ y và Lý Khánh Vân đã quen biết nhau từ trước hay sao?

Cả chuyện, khi người thiếu phụ ấy sinh con, Tam quan chùa bỗng rực sáng, tỏa hương thơm, Công Uẩn sinh ra trong hai lòng bàn tay có bốn chữ "giang sơn xã tắc".

Trên tay Công Uẩn quả thật có vết bớt giữa lòng bàn tay phải, nhưng làm gì nhìn ra chữ nào...

Cả việc, ở viện Cam Tuyền ở chùa Ứng Thiên có con chó đẻ con lông trắng có đốm đen. Lý Khánh Vân xem kĩ các đốm đen thì thành chữ "thiên tử". Cho là điềm thiên tử sinh năm Tuất. Công Uẩn quả thật sinh năm Giáp Tuất.

Ở hương Diên Uẩn, châu Cổ Pháp có cây gạo bị sét đánh, người hương ấy xem kỹ dấu sét đánh thấy có bài thơ

"Thụ căn điều điều

mộc biểu thanh thanh

hòa đao mộc lạc

thập bát tử thành

đông a nhập địa

mộc dị tái sinh
chấn cung kiến nhật
đoài cung ẩn tinh
lục thất niên gian
thiên hạ thái bình"
(Gốc cây thăm thăm
ngọn cây xanh xanh
cây hòa đao rụng
mười tám hạt thành
cành đông xuống đất
cây khác lại sinh
đông mặt trời mọc
tây sao nấu hình
khoảng sáu bảy năm
thiên hạ thái bình).

Mấy câu này ý nói là vua thì non yếu, bề tôi thì cường thịnh, họ Lê mất, họ Lý nổi lên, thiên tử ở phương đông mọc ra thì thứ nhân ở phương tây lặn mất, trải qua 6, 7 năm thì thiên hạ thái bình.

Hoài An vốn không tin, một người thế kỉ 21 như cô nhất định không tin những chuyện này. Làm gì có sét đánh nào mà được bài thơ dài như thế, lại

còn suy đoán thêm thắt. Cô không ngờ thời này người ta vẫn răm rắp tin theo.

Vả lại, nếu những tin đồn này nếu đã có từ xưa thì tại sao đến bây giờ mới nổ ra, lại trùng khớp thời gian với chuyện vua Lê Long Đĩnh tàn bạo bị truyền ra ngoài.

Hoài An dẫu có ở đây bao nhiêu năm thì vẫn là một cảnh sát. Cô đủ sáng suốt để nhận ra ai mới là chính nhân quân tử trong cuộc chiến này. Nhưng nhận ra rồi thì đã sao, cô phải làm gì để bảo vệ Lê Chí Trung? Nhờ cô bảo vệ được y rồi nhưng không thể bảo vệ ngai vàng của cha y, y có cam tâm để cô kéo ra khỏi vòng ân oán luẩn quẩn này hay không?

Hoài An vừa đi vừa miên man suy nghĩ. Cô phát hiện ra, đến cuối cùng vẫn là phải đến tìm Công Uẩn thôi. Cô muốn nói chuyện với y, cũng có rất nhiều điều cần nói với y. Nếu không, cô sẽ dùng kế lui của mình.

Bất chợt, một bóng đen lao qua trước mặt Hoài An, bám trên mái ngói rồi phóng người xuống ngự uyển. Hoài An nheo mắt nhìn theo. Chẳng lẽ là thích khách, muốn ám sát Chí Trung? Hay là lệnh của Công Uẩn, muốn cho người mang danh diệt vua tàn bạo mà nhân cơ đó giết y?

Hoài An vùng chạy, cô nhấc váy diên cuồng đuổi theo.

Không xong, hấn chạy quá nhanh, lại lấp lắp ló ló, cô đang mang thai, căn bản không chạy theo nổi.

-Người đâu, có thích khách!

Chết tiệt, lính canh ở đâu trong lúc cần thế này. Chắc chắn đã có người nhúng tay vào, di tản hết toàn bộ binh lính để dễ bề hành thích.

-Người đứng lại đó.

Tên áo đen phát hiện ra Hoài An, hấn ngoái đầu trông lại, làm Hoài An nhớ. Cảnh tượng này y hệt lúc cô đuổi theo tên nghi phạm buôn bán ma túy trên phố đi bộ. Chỉ khác một điểm quan trọng là lúc đó cô không hề mang thai.

Nếu đã không thể dùng sức, chỉ có thể dùng chiêu.

Cô nhặt lấy hòn đá cuội ven đường, neho mắt nhắm mục tiêu rồi ném phăng vào gáy hấn.

Hấn gào lên rồi ngã nhào xuống con dốc.

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

32. Đau Lòng

Hoài An lao đến, cô chồm người nhìn xuống rồi trợn mắt kinh hãi.

Hắn đâu rồi! Rõ ràng là cô thấy hắn ngã xuống đây, nhanh như vậy đã không thấy nữa rồi! Chắc chắn đã có người che giấu hắn, giúp cho hắn!

Nhưng bất chợt, Hoài An thấy cả thân người mình mất cả thăng bằng, nhào về phía trước. Cô trợn trừng mắt nhìn con dốc trước mặt.

Nước mắt Hoài An trào ra, cơn đau từ bụng cô truyền đến, cơn đau từ trán cô truyền đến.

Nơi đỉnh đồi kia, một bóng lam y thướt tha, nàng đứng phũ tay, hất cằm ngạo nghễ.

Mỹ Nguyệt đến bên chỗ Cảm Thánh, lo sợ níu tay nàng ta.

-Lần này Hoàng hậu có phần liều lĩnh rồi, nếu để bệ hạ biết được..

-Bệ hạ làm sao mà biết được, ta không nói, người không nói, làm sao mà biết...

Huệ Trinh run cầm cập nhìn Hoài An lăn xuống con dốc cao rồi va vào một thân cây to lớn.

-Nhờ cô ta chết thì làm sao?

-Thì càng tốt chứ sao?

Cảm Thánh nghênh mặt.

-Vừa mới mang thai đã hống hách ngang tàn, để xem cô ta chết rồi có còn kiêu ngạo được nữa hay không!

Hoài An cố trở người, cô bị trọng lực kéo lặn tiếp thêm mấy vòng nữa, ngã nhào xuống lối đi. Ánh mắt Hoài An mờ đục đi, cổ họng cô nghẹn ứ, nước mắt giàn ra, chảy xuống hai thái dương.

Đau quá.

Cô bị thương bao lần, dao đâm đạn xé, đều đã trải quá. Nhưng chưa lúc nào cô đau đớn như bây giờ.

-Hoài An!!

Là tiếng của Công Uẩn.

Không hiểu sao lúc này cô đã sợ mình sẽ chết, nhưng vẫn nhất quyết không la lên cho Công Uẩn biết cô ở đây.

Là y, là y đã sắp xếp chuyện này, chứ sao y lại nhanh như vậy có thể tìm thấy cô...

Thà có chết, cô cũng không để người như y tìm thấy mình...

Công Uẩn hoảng loạn gào lên. Là cây trâm y tặng cho cô, sáng nay cô còn cài trên tóc. Bây giờ nó lại nằm lăn lóc ở đây, trên cát lại có dấu chân của đuôi bắt.

Lòng Công Uẩn như cơn bão giữa biển khơi. Tay y nắm chặt cây trâm, y điên cuồng chạy khắp nơi gào lên.

-Hoài An!

Công Uẩn lao đến con dốc rồi thất kinh nhìn xuống, một nữ nhân y phục trắng tinh khôi đang nằm bất động dưới lối đi.

Y như kẻ loạn trí lao xuống con dốc, ào đến bên cô.

Hoài An ứa nước mắt nhìn y rồi nhắm nghiền mắt.

-Nàng sao thế này!

Y nâng đầu cô lên, máu từ trên trán hòa với nước mắt, y vội quàng tay cô qua cổ rồi vòng tay qua chân cô.

Bất chợt, bàn tay Công Uẩn khựng lại.

Y đưa bàn tay ra trước mặt, thất thần nhìn năm ngón tay đã nhuốm máu.

Công Uẩn vội quay sang Hoài An đã ngã khuyu trong lòng mình. Y sợ hãi bế cô lên rồi lao như điên về Phụng Nghi điện.

-Không được, Hoài An! Nàng nhất định phải đợi ta! Ta nhất định không được mất nàng, nếu không ngại vàng kia đối với ta chẳng còn nghĩa lí gì cả! Hoài An!!

Chí Trung xô cửa điện lao vào. Ánh mắt y đùng đùng sát khí đổ lên Công Uẩn đang thất thần đứng như trời trồng trước tư phòng của Hoài An.

Y lao đến siết lấy cổ áo Công Uẩn, gào lên như điên dại.

-Đồ khốn! Người đã làm gì! Há?!

Công Uẩn gạt phăng tay Chí Trung ra, ánh mắt ngầu ngẩn như thiêu đốt.

Nữ y xô cửa bước ra rồi lại hoảng loạn chạy đi, cung nữ bê ra những chậu nước dấm đầy máu tươi, khiến lòng Chí Trung và Công Uẩn càng như

lửa đốt.

-Khấu kiến bệ hạ.

-Khấu kiến cái gì, mau cứu Hoàng hậu!

Nữ y hoảng sợ vội chạy vào trong. Chí Trung như ngồi trên đồng lửa, phất tay gọi trưởng quản thái y.

-Hoàng hậu rốt cuộc bị làm sao?

-Bệ hạ, là Tả thân vệ đã phát hiện hoàng hậu ngã từ trên dốc cao ở Tây Ngự uyển xuống, mất máu rất nhiều, e là lành ít dữ nhiều!

Chí Trung cầm phần túm lấy cổ áo Công Uẩn, gào lên.

-Người tại sao lại có thể phát hiện ra nàng trùng hợp như vậy! Tại sao?

-Bệ hạ nghĩ ta hại nàng sao? Người nghĩ ta nhìn nàng như thế, lòng ta không đau sao!

Viên thái y vội lui ra góc tường, nín thính.

Chí Trung đẩy mạnh Công Uẩn ra, ngẫu nhiên nhìn vào y mà gầm lên.

-Nói cho người biết, nếu Hoài An có chuyện gì, ta nhất định sẽ giết người!

Công Uẩn xúc lại vạt áo rồi nghênh mặt trông vào trong. Y cắn răng chịu đựng. Bây giờ y không thể nghĩ được gì khác ngoài Hoài An. Y lo sợ mất cô đến tê dại.

Nữ y xô cửa chạy ra, quỳ rạp dưới chân Chí Trung mà khóc lóc. Chí Trung điếng người nhìn bà ta, câu nói cũng nghẹn ứ nơi cổ họng.

-Bệ hạ xin tha lỗi cho thần, là thần vô năng.

-Người còn không mau nói ra!

-Bệ hạ, Hoàng hậu đã qua được cơn nguy kịch rồi, nhưng...không giữ được long thai.

Cả thế giới như sụp đổ trước mắt Chí Trung. Y thấy tất thảy thanh âm đều tắt hẳn đi, chỉ còn lại tiếng y đập như điên loạn.

Công Uẩn lặng lẽ nhìn nữ y cúi rạp đầu. Y không biết là nên vui hay nên buồn. Nhưng y dám chắc, Hoài An khi biết được tin này, chắc chắn sẽ rất bi thương. Y không thể không đau lòng.

-Bệ hạ, có thể trong tương lai, Hoàng hậu không thể mang thai được nữa...

Câu nói của vị nữ y như một nhát dao đâm vào tim Chí Trung và cả Công Uẩn. Chí Trung như chết đứng trông vào phòng.

-Không được để Hoàng hậu biết chuyện này...

Công Uẩn ngược mắt nhìn hoàng đế, rồi y cũng cắn răng đau khổ giữa đầu lên trời, cố nén nước mắt ngược vào trong.

-Các người lui được rồi...

Giọng Chí Trung bây giờ u uất đến thương tâm. Công Uẩn lặng lẽ ngược nhìn vào trong, y muốn ào đến bên cô, nhưng Chí Trung đã chặn ngay tầm mắt của y, ánh mắt như hàn băng lạnh lẽo.

-Đã vừa ý của người chưa?

Công Uẩn nghiêng rặng rồi quay đầu bỏ đi.

Lê Chí Trung hiểu lắm y cũng không sao, nhưng nhất định Hoài An không được hiểu lắm, nhất định...

Hoài An tựa vào lòng Chí Trung, nhìn lên hoa ban bay trắng trời, nơi hòn giả sơn kì vĩ. Cô chậm rãi đưa tay đón lấy một cánh hoa rồi ôm vào lòng mình.

Chí Trung nhìn cô buồn bã mà lòng đau xót. Y cắn răng cố nén đau thương, vuốt ve gương mặt bé nhỏ kia.

-Lại thêm một mùa Hoa Lư ngược gió...

Hoài An yếu ớt gật đầu. Cô nhìn Chí Trung phiến não mà lòng thấy tội lỗi vô cùng. Đã không thể giúp y giải ưu, lại còn trở thành gánh nặng cho y.

-Sao lại khóc nữa thế?

-Em xin lỗi...

Chí Trung dịu dàng ôm chặt lấy cô, cười ấm áp.

-Nàng chẳng làm sai chuyện gì cả.

-Em sai vì để mất con...

Chí Trung nhắm nghiền mắt lại. Chỉ mới biết mình mất con cô đã đau đớn nhường này, nếu biết cả đời này chẳng thể mang thai lần nữa, Hoài An sẽ suy sụp đến thế nào...

-Ta đâu có trách nàng, nàng đừng buồn nữa. Chỉ là ta tội nghiệt đầy mình, ông trời muốn trừng phạt ta đây mà...

Trên đời này đều có nhân có quả, nhưng Lê Chí Trung trước giờ cũng đều vì đại cuộc, vì giang san...Cớ sao trời cao vẫn không trông xuống.

Công Uẩn cũng đã đến thăm cô, thậm chí còn chính tay gọt trái cây cho cô. Biết cô nghi ngờ mà đã thề sẽ tìm ra chân lý vụ án này cho cô.

Đến tháng sau thì Thái sư bị Lý Công Uẩn gán tội mưu phản, Cảm Thánh hoàng hậu bị phế truất, lưu đày đi xa.

Đến tận lúc đó mới suy nghĩ kỹ lại, Hoài An thấy mình đã đổ oan cho Công Uẩn rồi. Y có thể tham vọng, có thể dã tâm, nhưng nhất định sẽ không làm hại cô, không giở trò đánh lén sau lưng. Y tìm thấy cô là nhờ cây trâm cô đánh rơi lúc nhật hòn đá.

Tên thích khách kia cũng đã bị Công Uẩn bắt được, đưa tới trước mặt Hoài An mà thỉnh tội.

Công Uẩn vì cô mà lao tâm khổ tứ như thế, cũng khiến cô đau lòng.

-Đợi khi nào nàng khỏe lại, chúng ta lại đi vi hành nhé.

Cô lo lắng nhìn y. Khoảng thời gian qua, tin đồn về vua Lê Long Đĩnh có tính hiếu sát, lấy giết người làm thú vui lan truyền khắp nơi, dân chúng kinh sợ.

Họ đồn Vua tính hiếu sát, phạm người bị hành hình, hoặc sai lấy cỏ gianh quấn vào người mà đốt, để cho lửa cháy gần chết, lấy dao ngắn dao cùn xẻo từng mảnh, để cho không được chết chóng.

Đi đánh dẹp bắt được tù thì giải đến bờ sông, khi nước triều rút, sai người làm lao dưới nước, dồn cả vào trong ấy, đến khi nước triều lên, ngập nước mà chết; hoặc bắt trèo lên ngọn cây cao rồi chặt gốc cho cây đổ, người rơi xuống chết.

Có lần vua róc mía trên đầu sư Quách Ngang, giả vờ lỡ tay làm đầu sư bị thương chảy máu rồi cả cười.

Chẳng lẽ, bọn họ thật sự tin? Người cất công cống Tống để thỉnh kinh Đại Tạng về cho nước nhà, lại có thể bạo tàn đến thế sao?

Người dân no ấm dưới những chính sách rộng mở của y lại không thể thấu được tấm lòng của y mà vội tin những lời ghép tội không bằng không chứng kia sao?

Tên tướng mang danh y đánh trận ấy, rốt cuộc đã làm những gì...

Kỷ Dậu, Cảnh Thụy năm thứ hai, 1009.

Phong Hành vương Minh Đề cuối cùng cũng thỉnh được kinh Đại Tạng về nước, còn đem người con gái nước Tống về dâng lên Chí Trung.

Chí Trung biết được người con gái ấy là người tình Minh Đề quen được trong hai năm ở lại đất Tống nên mới thu nạp làm cung nhân rồi ban hôn cho Minh Đề và nàng Tiêu thị.

Với tư tưởng rộng mở của Hoài An, cô đã giúp Chí Trung phát triển giao thương buôn bán. Chí Trung lại xin vua Tống được đặt người coi việc tại chợ trao đổi hàng hóa ở Ung Châu, nhưng vua Tống chỉ cho mua bán ở chợ trao đổi hàng hóa tại Liêm Châu và trấn Như Hồng thôi. Tuy vậy, giao thương giữa biên giới lại nhờ đó mà phát triển vượt bậc.

Hoài An chống cằm nhìn xuống Chí Trung đang đứng ở bờ sông Vũ Lung, cùng các viên quan bàn chuyện.

Họ lại trở về Ái Châu rồi.

-Bệ hạ, ở khúc sông này từ xưa người lợi qua phần nhiều bị hại.

Chí Trung gật gù rồi sai tướng nhảy xuống sông lợi thử.

Viên tướng vắt kiếm trên vai đi qua bờ bên kia rồi đi ngược lại vẫn không hề gì.

Viên quan kia im bật cúi đầu.

-Được rồi, trảm xuống chiếu đóng thuyền để ở các bến sông Vũ Lung, Bạt Cừ, Động Lung bốn chỗ để chở người qua lại.

-Thần tuân mệnh.

Chí Trung đi đến chỗ Hoài An ngồi, cúi xuống sùng nịnh hôn lên trán cô.

-Bắt nàng đợi lâu rồi.

Cô lắc đầu cười, lấy khăn chấm mồ hôi lăn tăn chảy trên gương mặt y.

-Đợi chàng cả đời cũng được, đừng lơ là việc nước đấy.

Y gật đầu khẽ.

Cô nghiêng đầu nhìn y.

Tên nhóc này, trưởng thành lúc nào cô không hay biết.

Chí Trung đưa mắt nhìn quanh rồi cúi xuống nói khẽ bên tai cô.

-Nàng muốn ta cũng đi một vòng không?

Cô cong môi gõ lên trán y.

-Chàng muốn em bị tru di tam tộc à?

-Nhưng mà bây giờ làm gì có ai, viên quan đó cũng đã đi rồi.

Cô phì cười nhìn y xoay người ngồi khụy xuống đưa lưng về phía cô.

-Nào, nhanh lên kéo ta suy nghĩ lại.

Hoài An nhìn lại xung quanh rồi yên tâm quàng tay qua cổ y, ngả người lên tấm lưng y rần rỏi. Chí Trung đứng thẳng người dậy, Hoài An cảm giác như cô được bay vút lên không trung.

Y quay đầu nhìn cô đang tựa trên vai mình.

-Hoàng hậu của ta muốn đi đâu nào?

Cô chỉ tay ra phía bờ sông. Y công cô lững thững xuôi theo dòng nước chảy. Gió mây đều chan hòa, mùa thu cũng đã sắp tới.

Hoài An lặng lẽ cảm thán sự khắc nghiệt của thời gian. Mới đó mà cô đã ở quá khứ được năm năm. Năm năm mà biết bao sự đổi đời, ba vị vua trị vì, biết bao người ra đi.

-Nàng đang nghĩ gì thế?

Cô đưa tay vuốt dọc gò má Chí Trung, cô mệt mỏi thở dài.

-Không biết con chúng ta sau này, có phải chịu oan ức trong thời loạn này hay không.

Đôi mắt Chí Trung bỗng nước mắt giàn ra. Y phì cười rồi ngả đầu lên trời, cổ nuốt hết đau thương vào trong.

-Ta sẽ không để nàng và con chịu uất ức đâu.

Vòng tay Hoài An siết chặt hơn, cô gục trên vai y mà thủ thủ.

-Em thật sự muốn được cùng chàng sống bình yên, quên hết tất cả những đau thương đã quá.

Chí Trung lặng lẽ nhìn Hoài An nhắm mắt, giọng cô yếu ớt quẩn quanh trong tâm trí y. Y vốn nghĩ, cuộc sống này y đã chọn cho cô sẽ chỉ có thể đem lại cho cô bình yên và hạnh phúc. Nào ngờ đâu, cô gái bé nhỏ này phải vì y mà chịu đựng quá nhiều tổn thương, mới chỉ hai mươi hơn đã phải đối mặt với nỗi đau cả đời này chẳng thể sinh con được nữa.

-Ta cũng muốn bỏ đi, bỏ lại sau lưng tất cả ngai vàng, quyền lực, tranh đấu...Ta muốn cùng nàng đi đến nơi xa nhất của Đại Cồ Việt ta...

Hoài An khẽ gật đầu, đôi môi nhẹ nhàng nở nụ cười.

-Rồi...chúng ta sẽ có thật nhiều con, ngày ngày nàng dạy con tập thể dục, ta dạy con văn thơ.

Giọng Chí Trung run rẩy, nước mắt không kiềm được trào ra trên má. May mà...Hoài An không nhìn thấy được. Y nhắm mắt nhìn ra núi non hùng vĩ xa.

Tại sao? Tại sao tội nghiệt y gây ra, không thể để y một mình y gánh lấy? Tại sao lại đổ lên vai Hoài An? Cô gái bé nhỏ của y...

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

33. Biến Chuyển

Mùa Hạ, châu Hoan Đường và Thạch Hà xảy ra binh biến.

Hoài An tựa vào cột gỗ, đưa mắt nhìn Chí Trung đứng trước giá treo giáp vàng. Bóng lưng y cô độc trải dài trong ánh nến lay lắt.

Cô buồn bã đi đến ôm y từ phía sau. Chí Trung dịu dàng nắm chặt bàn tay cô đan trước bụng mình.

-Sao thế?

-Chàng nhất định phải đi sao?

Chí Trung lặng lẽ quay người vuốt tóc cô.

-Ta không thể để bọn người đó lại thù dệt nên những câu chuyện về ta nữa.

Cô cúi gằm mặt, bàn tay níu lấy vạt áo y.

-Nàng sao thế?

Cô lắc đầu khẽ.

Lần này Chí Trung đi nhưng phe phái Công Uẩn lại không hề can ngăn. Cô có linh cảm chẳng lành.

Chí Trung biết Hoài An nghĩ gì, và y cũng có nỗi bất an giống như cô. Họ Lý, thế lực đã không còn cách nào có thể dẹp được nữa. Trong triều, đã

không còn một cự tộc nào dám đối đầu với Lý Công Uẩn nữa...

Chí Trung cũng biết được mưu đồ của Công Uẩn. Điều y có thể làm duy nhất bây giờ đó là cứu vãn thanh danh của nhà Lê, của vương triều mà cha y đã đánh đổi tình bằng hữu mà xây nên...

-Ta sẽ không sao đâu.

Y quả quyết nói, ánh mắt kiên cường trải lên cô. Hoài An gượng cười, cô gật đầu khẽ.

Chí Trung cúi xuống hôn cô, nước mắt trôi giữa gương mặt hai người bóng rớt, cũng không còn phân biệt được là nước mắt của ai.

Y đỡ đầu cô xuống gối, bàn tay lướt trên làn da mềm mại trắng ngần.

Bên ngoài trời đổ mưa to, cơn mưa cuối cùng của mùa hạ.

Hoài An vừa đến ngự hoa viên đã gặp sư Vạn Hạnh.

Gương mặt ông không ánh lên một tia cảm xúc.

Cô cúi đầu chào ông.

-Thấy con vẫn ở bên bệ hạ, ta rất bất ngờ.

Cô nhếch mắt nhìn ông.

-Năm đó không phải là Quốc sư mong con phải như vậy sao?

-Năm đó ta vốn nghĩ con và Công Uẩn đã hẹn nhau một năm. Sau một năm nó đã giữ lời hứa một năm đến đón con, chỉ là con phụ nó.

Cô phụ Công Uẩn? Hoài An nhếch môi cười.

-Chỉ là nhờ ơn của Quốc sư mà con và Công Uẩn mới phải chia xa.
Người đừng nghĩ con không biết người đã làm gì.

-Những gì ta làm đều là vì Công Uẩn, chứ không phải như con, vì một tên họ Lê mà đối đầu với cả gia tộc.

Cô im bật đi. Cô vốn không phải họ Lý, huống hồ gì việc yêu thương một người vốn dĩ không liên quan đến cái họ kia mà.

-Con liệu mà suy tính cho tương lai của con đi!

Hoài An bỗng chau mày. Cô thấy lòng mình bỗng dấy lên một nỗi bất an gai người.

-Quốc sư người nói vậy..

-Hoài An!

Hoài An quay phắt sang Công Uẩn đang lao đến. Y đứng trước mặt cô, đẩy cô ra sau lưng mình.

-Quốc sư...

Sư Vạn Hạnh gương mặt vẫn lạnh tanh, ông quay đầu bỏ đi. Được một đoạn, ông ngoái đầu nhìn lại.

-Ta còn tưởng còn quyết tâm rồi, không ngờ vẫn yếu đuối như vậy.

Công Uẩn lặng lẽ cúi đầu. Sư Vạn Hạnh đi mất.

Hoài An không dám nhìn Công Uẩn, nhưng cũng không nỡ bỏ đi.

Công Uẩn dấu sử sách ghi chép là một vị vua đa tình, nhưng sao tình cảm của y dành cho cô vẫn không hề thay đổi, dù cô đã mang lòng yêu kẻ khác.

-Nàng gầy đi đấy.

Hoài An đau lòng nghe Công Uẩn cất tiếng, chất giọng chua xót của y. Những lúc không có ai, y lại trở về là Lý Công Uẩn của những ngày ở phủ Quốc sư êm đềm ấy.

-Nàng ốm sao?

Cô vội lắc đầu, ánh mắt vẫn trốn tránh y. Công Uẩn lặng lẽ thở dài.

-Nàng đừng sợ hãi ta như vậy.

-Em không có.

Cô vội thanh minh, cô không muốn Công Uẩn vì mình mà dẫn vật.

Chàng trai này chưa từng làm sai chuyện gì. Có sai thì sai ở số mệnh của y mà thôi...

-Vậy sao nàng lại trốn tránh ta?

Hoài An lắc đầu, cô khổ tâm nhìn y đang đau lòng.

-Chỉ là, em không biết giữa chúng ta còn gì để nói với nhau nữa.

Từ lúc nào, Công Uẩn đã bước ra khỏi cuộc sống của cô.

-Những ngày tháng ở phủ Quốc sư, chẳng lẽ nàng đã quên thật rồi sao?

-Em không quên, Công Uẩn...Đó là những năm tháng êm đềm nhất em từng có. Ngày ngày cùng anh cười ngửa chèo ghe, ngắm mặt trời mọc rồi lặn, em không quên.

-Vậy sao nàng lại chọn hẩn?

Nước mắt Hoài An lặng lẽ lăn xuống má. Cô làm sao có thể giải thích được cho y hiểu, rằng cô đã yêu Chí Trung từ lúc nào không hay biết. Rằng Chí Trung không phải là người xấu, Chí Trung là người đàn ông tốt nhất trên đời mà cô từng gặp gỡ.

-Nàng lại chọn kẻ thù của ta? Từ khi hãn sinh ra đã đe dọa đến trường vong của họ Lý, hãn mang mệnh thiên tử, càng lớn càng ngang tàn. Thế gian này chỉ có thể một là ta, một là hãn tồn tại. Vậy mà nàng, điều đẹp đẽ nhất cuộc đời ta, lại đi chọn hãn?

Y túm lấy vai cô, đau khổ gầm lên. Nỗi uất ức này trong lòng y bao năm qua, cả nỗi nhớ mong cô, cuối cùng cũng được nói thành lời. Hoài An im bật đi. Cô cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu của Công Uẩn.

-Công Uẩn, chúng ta đã đi quá xa nhau rồi, những ngày tháng đó, không thể vẫn hồi nữa.

Công Uẩn ôm cô vào lòng, y gục trên đôi vai bé nhỏ của cô, bàn tay y run rẩy.

-Nàng đừng như thế, ta tin, nàng vẫn còn yêu ta, đâu đó trong tim nàng vẫn còn chỗ cho ta.

Vòng tay này, quen thuộc quá. Nhưng vòng tay này ở đâu khi cô cần nhất...

-Ta đã bỏ mặc nàng một lần, lừa dối nàng một lần, nhưng đó đều là vì số phận của ta, cả gia tộc, cả mối thù của cha mẹ ta, ta không thể làm khác đi được. Ta xin nàng đừng vì hận ta mà bỏ rơi ta.

Hoài An đẩy Công Uẩn ra, đưa tay quạt ngang lau nước mắt.

-Anh đừng như thế nữa. Rồi mai này anh sẽ có thật nhiều những người vợ khác, ở bên sẵn sóc cho anh.

-Không, Hoài An...

-Hãy coi chúng ta chỉ là một mối tình thời thanh xuân có được không?

Y khụy ngã, giây phút cô nói câu nói ấy. Công Uẩn hoàn toàn lạc lối trong cuộc đời mình.

Hoài An quay bước nhanh chân bỏ đi, tà áo màu hoa ban trải dài trên nền đất. Hoài An bỏ đi rồi, cô thật sự muốn vĩnh viễn rời xa y.

Công Uẩn lần đầu tiên cảm thấy cô độc trước trận chiến này. Y có tất cả, có quyền lực, có hậu thuẫn, có huynh đệ bên cạnh đánh đông dẹp bắc. Lê Chí Trung kia mới chính là kẻ trắng tay, nhưng hắn có nàng, có cả thế giới của Công Uẩn.

Hoài An nhắc váy lao vào tấm điện, cô hoảng hốt nhìn Chí Trung ngã gục xuống bên long sàng.

-Chí Trung!

Y cố mở đôi mắt mờ đục nhìn cô, gượng gạo cười.

-Chàng làm sao thế!

Cô vội cởi bỏ giáp vàng nặng nề, kinh hãi nhìn máu phía sau lưng y túa ra ướt sũng.

-Thái y! Mau truyền thái y!

Chí Trung nằm sấp, ngược nhìn Hoài An đang sợ hãi nắm lấy bàn tay y. Phía sau lưng Chí Trung, thái y đang nhẹ nhàng cầm máu rồi băng bó cho vết thương nghiêm trọng.

Hoài An đau lòng, vết thương này đã cắt đến xương rồi, không hề đơn giản. Nhìn hàng chân mày của Chí Trung chau sít, cô càng xót xa.

Viên trưởng quản thái y kính cẩn cúi đầu với cô.

-Bẩm Hoàng hậu, vết thương của bệ hạ rất nghiêm trọng. Vết chém do đao lớn đã chạm đến tận xương sống, e là thời gian sắp tới, bệ hạ không thể ngồi quá lâu. Về già, sợ là sẽ có di chứng.

Hoài An bàng hoàng nhìn ông, ánh mắt cô nhoèn đi. Ngọc chạy lại đỡ cô, Hoài An ào đến chỗ Chí Trung đang mỉm cười chua chát.

-Vậy là từ nay ta sẽ tàn phế sao?

-Không Chí Trung..

Cô dịu dàng mỉm cười rồi vuốt ve gương mặt đang cố nén đau đớn của y.

-Chàng chẳng bị sao cả, chỉ là đau một lúc thôi.

Chí Trung gật đầu khẽ.

-Chỉ cần là nàng nói, ta đều tin...

Hoài An bật khóc, nhưng môi vẫn nở nụ cười.

Chí Trung đưa tay lau nước mắt cho cô.

"Giờ thì xem như, ta và nàng đã giống nhau rồi. Nàng cả đời không thể mang thai được nữa, ta cũng cả đời không đi lại như xưa được nữa..."

-Chàng mau nghỉ sớm đi, có thể, vết thương mới mau lành.

Cô lặng lẽ thối nển rồi nhìn đôi mắt nhắm nghiền, hai hàng mi ướt đẫm của y.

Chàng trai này mới hai mươi ba tuổi, tại sao ông trời lại khắc nghiệt như thế với y. Cả đời này chẳng thể ngồi ngựa tung hoành bốn phương nữa, chẳng phải là một con dao đâm vào trái tim Chí Trung rồi sao?

Y càng như thế, cô càng không thể bỏ rơi y. Họ Lý đoạt quyền thì có làm sao, họ Lê lụn bại thì có hề gì, cô vẫn sẽ đưa Lê Chí Trung đi đến một nơi thật xa, nơi Công Uẩn mãi mãi không tìm thấy được nữa, ở bên nhau, đến hết kiếp này.

Chí Trung nửa nằm nửa ngồi trên long ngai, đưa mắt nhìn xuống bá quan văn võ đang lắc đầu tặc lưỡi.

Y cố gắng ngồi thẳng dậy, vết thương lại đau nhói quật ngã y.

Tan triều, Lý Công Uẩn đứng lại, nhếch môi cười nhìn y.

-Bệ hạ quả là phúc lớn mạng lớn, lần này lại có thể sống sót trở về.

Chí Trung nghiêng răng, nhìn xuống Công Uẩn đang cao ngạo cười.

-Trẫm cũng có chuyện muốn nói với người đây!

-Ta cũng vậy!

Chí Trung lập tức nheo mắt. Y cắn răng cố chống người thẳng dậy.

-Chuyện bệ hạ muốn nói, có phải là về việc vạn binh của tôn thất họ Lê đang đóng ở Ái Châu, có đúng không?

Bàn tay Chí Trung lập tức siết chặt. Khốn khiếp, y trăm lần giấu kĩ, lần này xuất quân cũng lấy cớ đánh châu Hoàn Đông để họp quân. Không ngờ hẳn đã phát hiện ra rồi.

-Bệ hạ cũng đã quá xem thường ta rồi. Ta điều quân khiển tướng bao năm, một đạo quân nhỏ như vậy đằng sau lưng ta lén lút tụ họp, chẳng lẽ ta lại để yên?

Chí Trung đập mạnh tay xuống long ngai, chỉ vào Công Uẩn.

-Người đã làm gì?

-Bệ hạ yên tâm, tôn thất nhà Lê ta vẫn giữ toàn mạng, nhưng đám quân phản loạn đó không thể không trừ!

-Người!

-Hôm nay ta muốn cảnh cáo người, bệ hạ. Hãy ngoan ngoãn mà ngồi yên trên long ngai, đợi đến ngày dứt mệnh thiên tử.

-Người dập tắt được ngọn lửa này, mai đây vẫn sẽ có ngọn lửa sau bùng lên lớn hơn!

Công Uẩn bật cười lớn, y khoanh tay đi sát lại long ngai rồi nheo mắt nói. Giọng y bây giờ trầm hẳn đi, âm vang đáng sợ.

-Bệ hạ có biết, Hoài An đã mang thai hay không?

Chí Trung trợn trừng mắt nhìn Công Uẩn, môi y mấp máy không thành câu. Chí Trung hoảng loạn siết chặt lấy mép bàn, cổ vực cả thân hình đang đổ rạp xuống.

-Người...nói...

-Năm đó, viên Nữ y đã bị Cảm Thánh hoàng hậu mua chuộc, nhằm làm cho Hoài An thất sủng.

-Làm sao người biết nàng ấy có thai!

Chí Trung gào lên, vết thương nhói lên đau đớn.

-À...người có biết nô tì luôn đi theo Hoài An không?

Là Ngọc sao...Chẳng lẽ?

Công Uẩn nhếch môi cười.

-Không sai, chính là người ta cử đi theo Hoài An, một lòng trung thành với Lý gia. Tất cả mọi chuyện dù là nhỏ nhất cũng báo lại với ta. Bệ hạ, chuyện này, đến Hoài An cũng chưa phát hiện ra đâu.

Chí Trung nghiêng rằng cố trụ vững nhưng bất lực. Tâm can y gào thét nhìn Công Uẩn khiêu khích giới hạn của y.

-Cho nên, nếu người còn muốn sống để mà được thấy con mình ra đời, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời ta, ở trên long ngai ấy một thời gian nữa thôi.

-Người dám?

Y gào lên, vang vọng cả thiên điện.

-Bệ hạ, Lý Công Uẩn ta, cái gì mà không dám?

Giết vua, gán tội cho y, rồi gán cả cái danh vua hiếu sát cho y, phải rồi, có việc gì mà Công Uẩn không làm được?

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

34. Thanh Xuân

Hoài An sững sờ nhìn Công Uẩn đứng trước cung, y choàng một chiếc áo lông đen, sừng sững đứng đấy.

Tách trà nhả khói vào cái se lạnh của mùa đông. Không gian bỗng trùng xuống, quanh co không lối thoát.

-Đứa bé...vẫn khỏe mạnh chứ?

Hoài An đặt tay lên bụng còn phẳng lì, cố mỉm cười gượng gạo.

-Sắc mặt nàng không tốt, cố tỉnh dưỡng một chút.

Cô lặng lẽ nhìn ánh mắt xót xa của Công Uẩn. Y vẫn chưa xót chờ cô, trong khi cô đang mang trong mình giọt máu của kẻ thù y?

-Sao nàng lại mặc ít như vậy. Người, vào trong lấy thêm áo ấm cho Hoàng hậu đi.

Tình cảnh bây giờ chẳng giống như hoàng hậu đang ngồi với bề tôi nữa. Công Uẩn nâng lấy ấm trà nóng hổi, châm vào tách cho cô.

-Đây là loại trà sen nàng thích uống nhất, mùa đông mới có thể ủ được, cũng vô cùng tốt cho thai phụ. Nàng uống thử xem.

Hoài An không ngờ, qua bao năm cô vẫn cảm thấy cảm động trước ánh mắt kia. Qua bao đau đớn cô gây ra cho y, y vẫn một lòng một dạ với cô.

-Có ngon không?

Cô gật đầu, mỉm cười như nắng mùa đông. Đôi mắt Công Uẩn chột tối sầm đi. Y đuổi hết cung nữ ra xa. Một mình y cùng cô ngồi lại dưới gốc đào trơ trọi, bất an cũng bỗng dấy lên cồn cào.

-Hoài An, sắp tới, nàng phải rời xa Lê Long Đĩnh.

Cô lập tức nhắm mắt nhìn y, lòng cô như ngọn nến trước gió, cô hoảng loạn lắc đầu.

-Sắp tới, hắn sẽ không thể tồn tại nữa.

-Không, Công Uẩn.

-Hoài An, nàng nghe ta.

Cô im bật đi, nước mắt trào ra đau đớn.

-Ta đã từng nói, thế gian này, một là mất đi ta, hai là mất đi hắn, nàng có nhớ không?

Cô nhớ, và cô biết rất rõ. Lịch sử đã chọn Công Uẩn, đã chọn Lý Thái Tổ này kia mà. Nhưng Chí Trung đã làm gì sai? Đã làm gì sai để mà ngàn đời hắt hủi, khinh thường...

-Nếu hắn không chết, thì ta sẽ là người chết. Trận chiến vừa rồi, chính là trận giao đấu giữa ta và hắn. Dẫu quân Lê đã bị dẹp yên, nhưng thế lực họ Lý đã chao đảo hoang mang rồi. Hoài An, nếu hắn còn sống ngày nào, nhà Lê sẽ không ngừng nổi dậy, giang sơn sẽ không có được bình yên.

-Nhưng Chí Trung đâu làm gì có lỗi..

-Lỗi của hắn chính là sinh ra làm người họ Lê, chính là sinh ra khi nhà Lê loạn lạc. Hoài An, nhà Lê lên ngôi bằng máu, làm sao có thể đem lại phúc cho giang sơn.

-Vậy thì anh, Công Uẩn, anh không sợ nhân quả hay sao?

-Ta chấp nhận! Đất nước này không thể loạn lạc thêm nữa.

Phải, y chấp nhận. Để rồi cái nghiệp ấy đổ lên đầu vị nữ chúa Lý Chiêu Hoàng vào cuối đời Lý hai trăm năm sau, bị họ Trần đuổi cùng giết tận.

-Không em xin anh, nếu anh muốn ngồi lên ngai vàng kia, em sẽ không can ngăn, nhưng hãy vì em mà tha cho Lê Chí Trung có được không?

Công Uẩn đứng phắt dậy, đau lòng nhìn cô.

-Hôm nay không diệt, hậu họa về sau khó lường.

Hoài An lao đến túm lấy vạt áo y mà lắc đầu liên tục.

-Chí Trung nay đã tàn phế rồi, anh ấy sẽ không...

-Để hãn sống, vậy nàng sẽ đi theo hãn sao?

Cô gục trên cánh tay y, nước mắt thấm đẫm vạt áo y. Công Uẩn lòng đau như hàng vạn mũi giáo đâm vào tim. Có lẽ cái nhân quả mà cô nói, đó chính là y phải nhìn người mình yêu yêu kẻ thù.

-Hãy để em và Chí Trung đi, xin anh.

-Hoài An, không được. Nàng muốn ta rộng lòng thả hãn đi, vậy hãn thì sao? Hãn sẽ ngừng trả thù chứ? Nàng có dám chắc hãn sẽ không quay lại đòi ngai báu chứ?

Cô gạt nước mắt kiên cường nhìn y.

-Em dám chắc. Chí Trung, anh ấy đã quá chán ghét hoàng cung này rồi, quyền lực đối với anh ấy chỉ là hư vô mà thôi.

-Hắn nói như vậy với nàng thì đó là sự thật sao? Hoài An, hắn còn trách nhiệm của cha hắn đặt trên vai, hắn sẽ dễ dàng buông tha cho kẻ cướp mất giang sơn mà cha hắn khổ tâm giành lấy hay sao? Nàng quá ngây thơ rồi!

-Công Uẩn, anh nhất định phải lấy ngai vàng đó sao?

Công Uẩn lặng đi, đưa tay lau nước mắt trên má cô. Y nặng nề buông tiếng thở dài như vô tận.

-Nàng còn nhớ người tên Phạm Cự Lạng ấy chứ?

Phạm Cự Lạng? Một trong Giao Châu Thất Hùng năm ấy cùng Đinh Tiên Hoàng dẹp loạn mười hai sứ quân, cuối cùng phản lại Đinh Tiên Hoàng mà phò Lê Đại Hành lên ngôi?

Rốt cuộc thì tại sao lại có liên quan đến ông ấy?

-Nàng cũng biết, mẹ ta họ Phạm chứ?

Không lẽ...

-Phạm Cự Lạng là bác của ta. Ông ấy sống cả đời không thể bình yên, chết cũng không thể nhắm mắt. Ông ấy luôn dẫn vật khi nghĩ đến cái chết của vua Đinh. Ông muốn con trai thay mình phục thù nhưng hắn lại yếu đuối. Cho nên ông mới đem mẹ ta giấu đi, dặn mẹ ta phải truyền nỗi căm thù này cho ta, để mai đây ta giúp nhà Đinh phục hận.

Hóa ra là như thế. Hóa ra những ẩn khuất này giống như một vòng luân quần, đến bao giờ mới hết giết nhau vì thù, bao giờ mới hết thương tâm.

Vậy là Lý Khánh Vân và Quốc sư Vạn Hạnh đã vin vào lòng thù hận đó của y với vua Lê mà muốn đưa y lên ngôi, làm rạng danh họ Lý.

Công Uẩn túm lấy hai vai cô đang run rẩy.

-Hoài An, đây là sự chặt lóc nghiêm khắc của vận mệnh. Kẻ mạnh thì tồn, kẻ yếu thì vong. Nàng không thể cố chấp đi ngược lại để rồi nhận lấy đau thương về mình.

-Vậy thì ít nhất hãy để em chết cùng anh ấy có được không?

-Hoài An!

-Chí Trung không còn gì cả...

Cô nhăn mặt nhìn y, nước mắt vẫn không kiềm được mà tuôn xuống. Công Uẩn thắt lòng, bàn tay run rẩy giữ lấy cô.

-Cha mẹ đều không còn, anh em ruột một người bị hại chết, một người bị chính tay anh ấy giết chết, huynh đệ tương tàn. Công Uẩn, anh ấy bây giờ rất cô độc. Anh ấy chỉ còn có em...

Y buông thõng hai tay, đau đớn nhìn cô xót xa cho kẻ thù mình.

-Đến quyền lực anh ấy cũng không có, nay cả ước mơ ngao du bốn bể, cũng mất rồi. Em xin anh, đừng cướp đi của anh ấy thứ gì nữa.

Công Uẩn quay đi, cố giấu ánh mắt vụn vỡ.

-Ta...không bao giờ thương xót cho kẻ thù của mình.

Hoài An ngã khụy. Cô bật khóc, nước mắt của bất lực và bế tắc.

-Hoài An, nàng đừng suy tâm nghĩ cho hần nữa. Kế lui của nàng chuẩn bị cho hần, ta đã chặn sạch rồi.

Hoài An ngược mắt nhìn tấm lưng to rộng của y. Công Uẩn đã biết? Kế hoạch của cô để cứu Chí Trung? Y đã biết...Y làm sao mà biết? Chuyện này chỉ có cô và Ngọc biết...

-Nàng hao tổn tâm tư đi tìm ra loại độc dược chỉ có thể làm con người ta chết giả trong vòng mười canh giờ, nàng nghĩ ta sẽ không biết sao?

Nhất định, có người đã phản bội cô..

-Nàng đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa, sẽ không thể xoay chuyển được gì đâu. Nàng định cầu xin ta để nàng ban cho hãn thuốc độc, nhưng lại ngậm cứu hãn rồi muốn cùng hãn lưu lạc nhân gian? Hoài An, nàng đánh giá ta quá thấp rồi!

-Không Công Uẩn, em..

-Ta sẽ không giết hãn bằng cách nàng có thể ngờ tới đâu! Những gì Lý Công Uẩn ta muốn có, ta nhất định phải có!

Cô ngược mắt nhìn theo bóng lưng y cao vời vời rồi đi, mắt hút sau những làn gió đông lạnh lẽo. Cô phải làm sao, đứng giữa hai người đàn ông của cuộc đời mình, một người không đáng phải chết, và một người nhất định phải lên ngôi...

Cô chưa từng nghĩ, một cảnh sát cao ngạo như cô, đến cuối cùng lại gặp phải một ngã rẽ không thể đưa ra lựa chọn sau cùng.

Một là mất đi Chí Trung.

Hai, là mất hết.

Sau hai giờ đồng hồ cứ đi đi rồi lại nghỉ, Hoài An đã đưa được Chí Trung lên đỉnh núi Mã Yên, nơi cô và y đã cùng nhau ngắm nhìn những năm tháng cuộc đời qua đi.

Cô dìu y ngồi xuống tựa lưng vào một tảng đá rồi ngả vào lòng y. Chí Trung cố nén cơn đau, vuốt mái tóc cô mượt mà.

-Chúc mừng chàng đã hai mươi bốn tuổi, Chí Trung.

Câu nói vừa thốt khỏi miệng Hoài An, cô đã lập tức cảm thấy chua chát.

Chí Trung, chỉ mới hai mươi bốn tuổi...

-Chúc mừng con chúng ta đã được ba tháng.

Y sủng nịnh hôn lên trán cô, nụ hôn ấm áp giữa không gian lạnh tê tái.

-Năm nay lại được đón ngày Hoa Lư ngược gió cùng nàng rồi.

Cô tựa trên ngực y, lặng lẽ lau một giọt nước mắt.

Năm sau, có lẽ hai người sẽ không còn được ngắm nhìn thế gian trở mình nữa rồi...

-Hoài An, bất kể những ngày tháng sau này có ra sao, hãy hứa với ta sẽ mãi đón hoa ban nở vào mùa đông nhé...

Cô gật đầu rất khẽ, tay ôm chặt lấy cả người y. Chí Trung đưa cánh tay to lớn kéo tà áo choàng phủ lên người cô, sợ cô lạnh, sợ con lạnh.

-Năm nay, hoa ban nở đẹp quá.

Một làn gió thổi đến, cuốn hoa bay lên không trung, thổi ào vào lòng hai người. Chí Trung nhắm mắt cố hít thở không khí tươi mát, ngắm nhìn đất trời ngập trong màu trắng của hoa ban. Hoa Lư ngày ngược gió, vẫn luôn đẹp như vậy.

-Ta nghe nói, phương Bắc vào mùa đông có tuyết rơi, cũng đẹp như hoa ban vậy. Sau này, ta nhất định sẽ đưa nàng đến đó, cùng nàng ngắm tuyết rơi.

Cô trong lòng y, nước mắt giàn ra.

-Được...

-Nàng còn nhớ, lần đó nàng lên vào thư phòng của ta trộm lệnh bài, ta đã ôm nàng ngủ. Lúc đó, tim ta đã dao động vì nàng rồi.

Hoài An cười trong nước mắt.

-Không ngờ bây giờ mới biết Lê Chí Trung chàng lại háo sắc như vậy.

-Cả lần nàng làm ta phát điên vì gọi ta là nhóc, hình như lúc đó, tâm tư của ta cũng đã xao xuyến trước nàng.

Hoài An hạnh phúc mỉm cười. Có thể cùng y đi đến ngày hôm nay, cô không còn gì để hối tiếc nữa.

-Và, Hoài An, lúc nàng ở bên chăm lo cho ta khi bị trúng độc, cả thế giới của ta, đã chao đảo vì nàng rồi.

-Sao hôm nay chàng lại nhắc đến những chuyện xưa thế?

Cô vô thức hỏi mà lòng lạnh căm. Chẳng lẽ, y đã biết được điều gì, sợ sau này không thể nói với cô được nữa.

-Chúng ta lấy nhau năm năm rồi, Hoài An...

Cô trào nước mắt mỉm cười trong vòng tay y mà lòng buốt giá. Rồi y và cô sẽ dừng lại đâu đó trên chặng đường này, chặng đường mà cô không bao giờ muốn quên. Cô đã đến quá khứ, và sẽ chết như một Lý Hoài An. Ở tuổi vàng rồi, cô có thể cùng y tiếp tục ở bên nhau. Năm năm trần gian này sẽ là gì so với ngàn năm ở bên nhau sắp tới...

-Em yêu chàng nhiều lắm, Chí Trung.

Chí Trung phì cười rồi xoa đầu cô, ánh mắt y thẫn thờ trông ra Hoa Lư ngập trong sương gió.

Nếu vận kiếp có thể ở bên Lý Hoài An, Lê Chí Trung, sẽ chẳng còn cần gì nữa...

-Điều mà ta muốn thực ra không nhiều, không cầu nàng yêu ta sâu đậm, chỉ cần mỗi ngày nàng yêu ta một chút, từng ngày rồi từng tháng, từng tháng lại từng năm, từng năm cho đến hết cuộc đời này. Có được không?

Hoài An mỉm cười trào nước mắt, cô không biết được rốt cuộc trong lòng đang chông chéo bao nhiêu cảm xúc. Hạnh phúc, đau đớn, xót xa, day dứt...

Cô muốn mình vĩnh viễn quên đi Công Uẩn, quên đi mỗi tình êm đềm trước đây, để có thể yêu Chí Trung bằng tình yêu trọn vẹn và thuần khiết.

Hoài An dìu Chí Trung bước vào tắm điện, bỗng, y ngã khuỵu.

-Chí Trung!

Chí Trung đau đớn gục trên sàn nhà lạnh tanh, y cố vùng vẫy như vô ích, cả thân thể y dần mất đi sức lực.

-Chí Trung! Chàng sao thế?

Hoài An hoảng loạn nâng y dậy rồi gào lên gọi người. Nhưng đáp lại cô chỉ có màn đêm tịch mịch mà thôi.

-Chí Trung, chàng đừng làm em sợ, nói gì với em đi!

-Bích...độc...

-Bích độc?

Hoài An thất kinh nhìn y trong vòng tay mình. Bích độc khiến tứ chi tê liệt, khiến con người ta mất đi tự vệ? Y đã ở cùng cô từ chiều đến giờ, làm gì có ai có cơ hội hạ Bích độc!

-Không sai.

Hoài An kinh hãi nhìn Công Uẩn bước vào, ánh mắt nhuốm màu bi thương.

-Công Uẩn...

-Là ta đã nắm bắt được chuyện hai người sẽ lên đỉnh núi Mã Yên mà hạ độc vào gió.

Hoài An thấy đất trời như chao đảo. Cô điếng người nhìn Chí Trung đang nhăn mặt đau đớn.

Nhưng tại sao cô không bị trúng Bích độc? Hoài An thẳng thốt quay sang Công Uẩn.

-Chén trà đó...

-Đúng.

Hoài An như cảm giác một luồng điện chạy dọc cơ thể, cô sững sờ nhìn Công Uẩn rút gươm. Tiếng gươm trong đêm tịch mịch, sắc lạnh vô tình.

-Không Công Uẩn!

Hoài An gào lên, cô bật khóc ôm Chí Trung vào lòng.

Nhưng bất chợt, một cánh tay yếu ớt ôm lấy cô.

Hoài An sững sờ nhìn xuống. Chí Trung bằng chút sức lực cuối cùng của cánh tay trái, đã mỉm cười ôm lấy cô.

Y lắc đầu, nụ cười đau đến giày xéo tâm can.

-Dừng...

Cô bật khóc, nước mắt rơi xuống nụ cười vẫn hiện hữu trên gương mặt tái đi của Chí Trung.

Công Uẩn kéo lấy tay Hoài An vực phẳng dậy, một gương đâm thẳng vào ngực Chí Trung.

Y thở hắt ra, trừng mắt nhìn thanh gươm đã cắm sâu vào tim mình.

-Không!!

NGÀY HOA LƯ' NGƯỢC GIÓ

ViVu

www.dtv-ebook.com

35 End. Tận Cùng

Hoài An gào lên, cô vùng vẫy, cô gào khóc. Nhưng vẫn không thể làm Công Uẩn rút thanh gươm mỗi lúc một đâm sâu vào người Chí Trung. Y vẫn kiên cường cắn chặt răng mà nhìn Công Uẩn.

-Lê Long Đĩnh, trận chiến giữa ta và ngươi, ai yêu nàng ấy nhiều hơn sẽ là kẻ thua cuộc.

Chí Trung bật cười lạnh, ánh mắt y vẫn ngạo nghễ đến điên dại.

-Vậy thì ta cam tâm.

Công Uẩn nghiêng răng thu phăng gươm, máu bắn ra đầy trên gương mặt lãnh huyết của y. Hoài An giật mạnh tay khỏi y, lao đến đỡ lấy Chí Trung đang đâm xuống sàn.

-Không Chí Trung, chàng làm ơn đừng chết...Xin chàng...

-Ta đau quá...

-Em biết, em biết, Chí Trung. Em xin lỗi.

-Nàng đừng sợ, ta chỉ đau một chút thôi.

Hoài An bật khóc gục trên mái đầu y, hòa cùng với nước mắt của y.

Công Uẩn quặn thắt tim gan. Y quay đi không nhìn nữa.

Bất chợt, từ sau y, Hoài An ập đến tước lấy gương. Công Uẩn trợn trừng mắt kinh hãi. Tại sao gương trong tay một võ tướng, Hoài An có thể muốn cướp là cướp như thế.

Cô kê gương lên cổ mình, ánh mắt ngậy dại đi nhìn Công Uẩn.

-Nàng làm gì vậy!

-Anh còn tiến tới một bước, em sẽ lập tức tự kết liễu đời mình!

Bàn chân Công Uẩn sững lại, y điên cuồng gào lên.

-Hoài An!

-Chí Trung là cả cuộc sống của em! Em không thể bỏ anh ấy một mình!

-Nàng điên rồi!

-Phải! Em điên rồi!

-Long Tự...

Hoài An thần thờ quay đầu, nhìn đôi mắt Chí Trung lấp lánh cười, dấu máu tanh vây khắp. Y cười, nụ cười hiền lành nhất cô từng thấy trong suốt năm năm qua.

-Đó là tên của con chúng ta...Cuối cùng....ta đã nghĩ ra rồi.

Hoài An bật khóc, cô buông gương ào đến ôm y vào lòng mà gào lên. Công Uẩn như chết lặng đi.

-Tự, có nghĩa là tâm tư, cũng có nghĩa là sự nghiệp cả đời...

Cô òa lên nước nở. Tự, cũng có nghĩa là điều còn sót lại sau cùng.

Y muốn cô không được chết, dẫu ra sao, cũng phải bảo vệ đứa con của hai người. Đứa trẻ này, tại sao lại quá bất hạnh, còn chưa chào đời đã mất đi cha.

Y đưa bàn tay trái đầy máu, cố lau nước mắt cho cô, nhưng chỉ làm cô thêm nước mắt.

-Nếu là con gái, sẽ là Hoài Tụ...

Nỗi đau này, làm sao cô có thể vượt qua? Y chết rồi, làm sao cô có thể tiếp tục sống, rồi sinh con, rồi nuôi con lớn. Tại sao? Cô không làm được...nhất định không thể làm được điều nghiệt ngã này.

-Lý Công Uẩn...

Lúc này, Công Uẩn mới quay đầu nhìn Chí Trung nằm giữa một vũng máu, đưa ánh mắt bình thản nhìn y.

Công Uẩn đã lầm, lầm khi nghĩ chắc chắn Chí Trung sẽ nhìn mình đầy hận thù, đầy căm phẫn. Nhưng y lầm rồi, ánh mắt này, càng làm y đau khổ hơn.

-...sẽ chăm sóc tốt cho nàng, Hoài An...cả đứa trẻ này, cả giang sơn này...

Hoài An lắc đầu gục trên mái đầu y, tim cô đau quá, như muốn vỡ tung.

Cô còn bao lời muốn nói với y, bao nơi muốn cùng y đi đến...

-Một đời Lê Chí Trung ta ngăn, chỉ đủ để yêu một người...

Cô cố ôm lấy y, cố nhìn vào đôi mắt y dần mất đi ý thức.

-Duyên phận chúng ta...chỉ đến đây thôi...

Bàn tay Chí Trung trượt khỏi khuôn mặt Hoài An, đập xuống nền đất lạnh lẽo.

Cô bần thần nhìn đôi mắt nhắm nghiền của y, tim như vỡ tung vì đau đớn. Cô điên dại ôm lấy y vào lòng, lắc đầu nhìn ra xa.

Im lặng, chính là nỗi đau vô thanh. Đau đến cô độc, đau đến tái tê.

-Không được, Chí Trung. Chàng chưa được chết...

Công Uẩn thở hắt nhìn Chí Trung. Vua Lê Long Đĩnh, một hơi thở trước khi chết, cũng vẫn lo lắng cho người con gái hãn yêu bằng cả kiếp sống này.

-Chí Trung chàng đừng đùa nữa. Chàng vẫn chưa đưa em đi ngắm tuyết rơi mà Chí Trung...Còn con nữa, con còn chưa được thấy mặt cha...Em không cho chàng đi...

Giọng cô run rẩy, rồi bất lực tuôn thành nước mắt bóng rát.

Vì Hoài An biết, kiếp này, cô vĩnh viễn không bao giờ được nghe giọng nói của Lê Chí Trung lần nữa.

Chí Trung, chàng trai hai mươi bốn tuổi này, mãi mãi dừng lại ở đoạn đường đã quá bi ai.

-Gì mà vua Lê Long Đĩnh, gì mà Khai Minh Vương. Chí Trung, chàng là Chí Trung của em, sẽ không đổi thay, vĩnh viễn...

Hoài An ngửa đầu lên trời gào lên, từng tiếng nấc cô nghẹn ngào đến tận tâm can Công Uẩn. Nhưng bây giờ, y chẳng thể ào đến vỗ về cô nữa rồi. Vì y vừa cướp đi người con trai cô yêu nhất cõi đời này..

Nếu ông trời có mắt, thì Hoài An chỉ xin kiếp sau Chí Trung được sinh ra bình yên, sống nay đây mai đó, đúng như giấc mơ vụn lụn của y, sống làm

một kẻ tự do, chết, cũng làm một kẻ tự do, không bị những dòng sử vô tình kia ràng buộc.

Nhà Lê, trải qua ba đời vua, kéo dài hai mươi chín năm, đến đây chấm dứt.

"Ngày dài năm rộng tháng trông mong

Đêm thức, đêm mong, đêm chờ đợi

Ngày ngày tháng tháng trôi hờ hững

Trông người, trông mãi, cũng bằng không."

Kỷ Dậu, Cảnh Thụy năm thứ hai, 1009.

Tháng mười, mùa đông, Lê Long Đĩnh băng hà ở tẩm điện.

Tháng ấy, Lý Công Uẩn được sứ Vạn Hạnh lập làm vua, sử gọi là Lý Thái Tổ.

Hoài An được Công Uẩn lập làm Lập Giáo Hoàng hậu, tôn là đích phu nhân, quy chế xe kiệu và y phục khác hẳn với các cung khác.

Cô thân thờ nhìn ra xa, đôi môi chua chát gượng cười.

Công Uẩn lên ngôi thiên tử, đã đổi hết cả những sử chép năm xưa.

Năm đó, vua Lê Long Đĩnh cho trộm trèo tường vào giết chết anh ruột là Lê Trung Tông. Chỉ có Lý Công Uẩn ở bên ôm xác vua mà khóc.

Thật trở trêu thay, tại sao không ai bênh vực cho Chí Trung, trong khi chính Công Uẩn là người ở bên Trung Tông ngay lúc đó.

Vua Lê Long Đĩnh tính hiếu sát, hoang dâm nên mắc bệnh trĩ, phải nằm để nghe triều, nên đặt cho tên Lê Ngọa Triều.

Thật quá đáng rồi...

Cô vẫn tin, đâu đó trên mảnh đất này vẫn còn có người tin vào vua Lê Long Đĩnh. Vẫn có nhiều nơi lập đền thờ y, tưởng nhớ y. Như vậy, chắc Chí Trung cũng đã mãn nguyện rồi.

Công Uẩn lên ngôi, lập sáu hoàng hậu. Ngoài cô và Phất Ngân, bốn người còn lại đều là con của tướng dưới trướng y. Y cũng nhận rất nhiều đứa trẻ ở chùa làm con, đều phong làm hoàng tử, công chúa. Duy chỉ có Phật Mã, sắc phong làm Hoàng thái tử.

Vì giữ thanh danh mình trong sạch, che mắt cả thế gian, Công Uẩn vẽ nên mối tình tuyệt đẹp cùng Phất Ngân, cùng vị công chúa cuối triều Lê, rằng y thừa hưởng giang sơn từ nhà vợ, chứ không phải là cướp lấy.

Bao năm đó, cuối cùng thu lại chỉ bằng câu chuyện dân gian truyền đi.

Mùa hạ năm sau đó, Hoài An trở dạ.

Công Uẩn đã ở bên cô, lo lắng cho cô đến cồn cào. Nghe tiếng kêu gào của Hoài An, lòng y càng đau thêm nỗi đau vẫn còn chưa kịp nguôi từ trước.

Tiếng khóc trẻ con truyền từ trong phòng, Công Uẩn như chôn chặt chân dưới đất, đau đáu nhìn vào trong.

Nữ y vội mở cửa trông ra, cúi đầu mời y vào.

-Bệ hạ, xin chúc mừng người, là hoàng tử.

Y vội vàng chạy đến bên Hoài An đang ôm đứa bé còn đỏ hồng, nước mắt cô giàn ra mỉm cười.

-Long Tự...sẽ là tên của con...

Công Uẩn chua chát vuốt lọn tóc trên trán cô. Hoài An ngược đôi mắt mệt mỏi nhìn y, Công Uẩn chỉ cười lặng lẽ.

-Lý Long Tự.

Cô trào nước mắt nhìn Công Uẩn.

Người đàn ông này, đến cuối cùng vẫn là vì yêu cô mà bất chấp không phải con mình, lập làm hoàng tử. Y đã giang vòng tay về phía cô, xin cô trở về.

Nhưng làm sao cô có thể, đưa bé này, đáng lẽ phải họ Lê, Lê Long Tự. Tại sao cuộc đời lại nghiệt ngã nhường này.

-Từ bây giờ, nàng đừng suy nghĩ nữa. Những gánh nặng này, hãy cứ để ta một mình vác lấy, có được không? Nàng chỉ cần ở bên ta, chỉ cần sống vui vẻ, bình an, ta đã mãn nguyện lắm rồi.

Cô lặng đi không nói nữa, im lìm ôm con, hai mắt nhắm nghiền rồi mệt lả thiếp đi.

Công Uẩn đau lòng vuốt tóc cô rồi hôn lên trán cô nhẹ nhàng.

-Nếu phải dùng cả đời này để đánh đổi những tội lỗi của ta, Hoài An, ta đều chấp nhận.

Hoài An đứng giữa ngự uyển, ánh mắt lạnh lẽo trải ra chiếc cầu cửu khúc quanh co.

Y đã từng đứng đó, ánh mắt lấp lánh nhìn hòn giả sơn cô cất công làm cho kịp sinh nhật y. Y đã ôm cô và nói cảm ơn cô không ngớt.

Vậy mà giờ đây, chiếc cầu đá vẫn còn đó, chỉ có người là theo gió cuốn bay xa.

Đã có lúc, cô nghĩ đến chuyện quyên sinh. Nhưng Long Tự, thằng bé sẽ ra sao? Sẽ là một Lê Chí Trung thứ hai, cô độc không nơi nương tựa. Thằng bé sẽ sống như một hoàng tử, cô sẽ giữ nó tránh xa khỏi trận chiến tranh giành ngai vàng, giữ nó sống thật hiền lương, và giữ nó khỏi những kí ức đau buồn ngày Hoa Lư ngược gió.

-Cô lại nhớ vua cũ?

Hoài An quay đầu, nhìn Phất Ngân đã đến sau từ lúc nào.

Phất Ngân, dường như đã hốc hác đi nhiều.

-Cô không sao chứ?

-Ta thì có làm sao?

Vẫn khí chất cao ngạo đó, nhưng dường như gượng gạo đi quá nhiều.

Phải rồi, đây là con người cuối cùng của nhà Lê. Công chúa tiền triều, giờ đây dẫu có được vua ân sủng, có sinh được Thái tử, cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

-Long Đĩnh, chắc là đã đến gặp phụ hoàng rồi.

Ánh mắt nàng tắt hẳn đi, buồn nã nẽ. Hoài An cũng thở dài trông ra xa, không nói nổi nữa.

-Bệ hạ sắp dời đô đi rồi.

Cô quay sang Phất Ngân, mang theo sự bất ngờ.

Công Uẩn vừa mới lên ngôi đã muốn rời đi...

-Chàng bảo, ở đây ngột ngạt quá, cũng tàn khốc quá.

Cô cúi đầu. Phải, hai triều Đĩnh, Lê đã lụn bại nơi mảnh đất này.

-Chàng cũng bảo, không muốn thấy cô nhìn cảnh cũ mà đau thương.

Hoài An im bật đi, cô đau lòng. Phải, chính là cảm động với tấm chân tình mà Công Uẩn dành cho cô. Cô không xứng đáng.

-Bổn cung sẽ không đi đến Đại La đâu.

Phất Ngân chỉ mỉm cười nhìn ra xa, nơi hồ sen đang tỏa hương ngào ngạt, quấn quanh tâm trí.

-Nơi đây ta còn phụ hoàng, còn mẫu hậu, còn anh em ta. Công Uẩn...cũng đâu còn cần ta nữa.

-Cô đừng nghĩ như vậy...

-Chỉ cần có cô ở bên cạnh chàng thôi. Chàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Hoài An buồn bã nhìn Phất Ngân, nàng ấy chỉ cười, nụ cười cao ngạo lắm.

-Ta thua cô rồi, Lý Hoài An.

-Phất Ngân...

-Cho nên, cô hãy làm tốt vai trò của một kẻ thắng cuộc, hãy quên Long Đĩnh đi, bắt đầu lại mọi thứ với Công Uẩn. Chàng, mới chính là bờ vai vững chãi nhất đời này của cô.

Hoài An lẳng lẳng cười.

-Lấy tấm chồng, chứ đâu phải là tìm nơi dựa dẫm. Tôi chọn người yêu tôi, cùng tôi vượt qua gian khó, chứ đâu phải tìm nơi mình có thể nương tựa một cách yếu đuối như thế.

-Nhưng cô làm gì được ở thời cuộc này, với danh phận một người phụ nữ?

Hoài An im bật đi, bất lực nhìn Phất Ngân.

-Chàng đã lao tâm khổ tứ vì cô, cô có biết không? Thay danh đổi phận cho cô, lập cô làm hoàng hậu. Hoài An, Lý Công Uẩn yêu cô rất nhiều, chẳng lẽ cô vẫn không thể hiểu.

Cô hiểu chứ, hiểu rất rõ. Nhưng nếu cô chưa từng yêu Lê Chí Trung, cô chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý yêu Công Uẩn, không hề hối tiếc.

-Người chết cũng đã chết, thứ cô cần đối mặt là tương lai kia. Nếu có một người không màng đến quá khứ mà vẫn yêu cô, thì cô đừng nên phụ tấm chân tình ấy...

Hoài An rơi nước mắt nhìn Phất Ngân.

Người phụ nữ này, thì ra lại nhiều bề khổ đau đến như vậy. Ở bên cạnh một người không yêu mình, nhưng cả thiên hạ lại nghĩ là phu thê tình thâm. Nay nàng chọn ở lại Hoa Lư, cũng là để giải thoát khỏi kiếp sống đáng thương này.

Nhưng ở lại Hoa Lư, cô độc biết mấy...

Mùa thu, tháng bảy, Canh Tuất, năm Ứng Thiên thứ nhất, 1010.

Vua tự tay viết chiếu dời đô từ thành Hoa Lư về Đại La.

Lúc vua đến, có rồng vàng hiện trên thuyền ngự, nên cải thành Thăng Long.

Hoài An ngồi trên xe ngựa, mở cửa sổ ngoài đầu trông ra.

Hoa Lư lùi lại phía sau, vẫn ngày đêm lộng gió.

Mối tình của cô và Chí Trung, hãy cứ xem như là mối tình thời thanh xuân dang dở, nhưng không hề hối tiếc.

Hóa ra đến sau cùng, Công Uẩn mới là người cùng cô đi hết một đời.

Lý Công Uẩn lên ngôi, biết rằng nghiệp chương nặng nề, xây chùa khắp nơi làm phúc. Đến nỗi bị đời sau trách cứ rằng vua mới lên ngôi, tông miếu chưa xây mà đã xây chùa, dân chúng quá nửa làm sư sãi, đời sau cũng học theo mà dân oán than ngút trời.

Nhưng chẳng phải, đến sau cùng, Công Uẩn đã là người chiến thắng trong trận chiến này hay sao...

Đến nay, Công Uẩn đã thực sự lên ngôi vua rồi. Và lịch sử thuộc về những kẻ chiến thắng. Mà Lê Long Đĩnh, Lê Chí Trung, đã thua cuộc.

Hai mươi năm sau lúc này, ta sẽ thấy thất vọng vì những điều mình không làm hơn vì những điều mình đã làm.

Điều khiến Hoài An day dứt mãi về sau, đó là chưa từng nói với Chí Trung, rằng cô yêu y bằng tất cả kiếp sống của mình, không phải vì Công Uẩn mới chấp nhận ở bên y.

Có lẽ, duyên kiếp này, đã được định đoạt là dang dở.

-Bệ hạ, có một người xưng là Nguyễn Thượng cung xin cầu kiến.

Công Uẩn vẫn lặng lẽ nhìn Hoài An nhắm nghiền mắt. Ánh mắt y già nua đổ xuống người con gái mình yêu cả đời.

-Cho vào đi.

Một người phụ nữ tóc tai bạc phơ, đến trước Công Uẩn rồi quỳ xuống hành lễ.

-Trẫm đã cho người già miễn lễ, bà đứng lên đi.

-Tạ bệ hạ.

Công Uẩn chậm rãi đưa tay đắp chăn kín lên người Hoài An, không thể nén thở dài già cỗi.

-Bà là Nguyễn Thượng cung?

-Vâng thưa bệ hạ, năm xưa, già đi theo hầu Đại Thắng Minh Hoàng hậu.

Công Uẩn chột nheo mắt. Dương Hoàng hậu sao?

-Bà đến tìm trẫm có việc gì?

-Già không đến tìm bệ hạ, già nghe tin Hoàng hậu bệnh nặng, nên đến tìm Hoàng hậu.

-Bà quen biết Hoàng hậu?

-Năm đó, Hoàng hậu cùng với Lê đế đến lăng viếng, già đã gặp qua.

-Chỉ gặp có một lần, sao bà lại nhớ rõ đến thế?

Nguyễn thượng cung hiền hậu mỉm cười, bà ôn tồn nói, ánh mắt ấm áp đổ lên Hoài An.

-Vì người phụ nữ này, mang kiếp lương triều hoàng hậu.

Lương triều hoàng hậu...Số mệnh không thể nào đau khổ hơn.

Hoài An dần mở mắt, nước mắt chảy xuống hai bên thái dương.

Thì ra, Dương Vân Nga đã từng cảm nhận những nỗi đau này. Cô đã lần lượt trải qua tất cả đau khổ mà bà từng nếm chịu...

Thật sự đau đớn lắm.

Công Uẩn bần thần nhìn Hoài An, y lặng đi.

-Cuộc đời của bệ hạ, hoàng hậu và vua Lê Long Đĩnh quả thật giống hệt như cuộc đời của Đinh đế, Lê đế và Dương hoàng hậu năm xưa. Khiến ta không khỏi bàng hoàng.

Bà ấy từng nói, Dương hậu đối với Lê đế là chân tình, đối với Đinh đế là ân tình. Cô đối với Chí Trung là tha thiết, đối với Công Uẩn là bình yên.

Hoài An mỉm cười nắm lấy bàn tay Công Uẩn. Y cũng mỉm cười với cô, nụ cười hiền lành như những ngày xưa ấy, nhưng họ vĩnh viễn không thể trở về những năm tháng thanh xuân kia nữa rồi.

-Kiếp này, nàng đã ở bên ta đủ lâu rồi, kiếp sau, ta nhất định sẽ không để nàng đi nữa.

Hoài An đưa tay lên tóc, gỡ cây trâm gỗ năm nào, đặt vào lòng bàn tay thô ráp của y.

Mắt Công Uẩn cay xè đi, nhưng bao năm qua, cuối cùng y cũng đã học được cách nuốt ngược nước mắt.

Có lẽ, đây là sự trả giá lớn nhất của y. Nhìn người con gái mình yêu thương, ở bên mình, nhưng vẫn đau thương bế tắc.

Hoài An nhắm mắt lại, đã thấy Chí Trung đứng ngay mỏm đá thân quen trên núi Mã Yên. Y mỉm cười vẫy tay, nụ cười suốt mấy chục năm qua chưa từng phai nhạt.

Chàng vẫn đứng đó đợi em sao? Hoa Lư, lại ngược gió rồi. Năm nay, em nhất định sẽ cùng chàng ngắm hoa ban rơi, nhất định...

"Người ta nói, những người cùng nhau đón Hoa Lư ngày ngược gió, sẽ ở bên nhau mãi mãi."

Lúc còn trẻ, chúng ta từ bỏ cho rằng đó chỉ là một cuộc tình, nhưng cuối cùng mới biết đó thực ra là cả cuộc đời.

Nguyễn Thượng cung lẳng lạng cúi đầu.

Một đời lưỡng triều hoàng hậu nữa sắp kết thúc.

Dẫu cho Hoài An đã được Công Uẩn che giấu thân phận, nhưng cuộc đời cô dâu kém bi thương hơn Dương Hoàng hậu..

Thôi thì đành vậy, một kiếp sống quá ngắn, chỉ đủ để yêu một người. Sống ở bên vua mới, chết đi, lại về bên vua cũ rồi...

Năm sau đó, Mậu Thìn, Thuận Thiên năm thứ mười chín, 1028.

Lý Thái Tổ cũng băng hà.

Hai đời vua, một cuộc chuyển giao lịch sử. Thay triều đổi đại, vốn có bình yên gì. Thôi thì đời tàn, thù cũng dứt, cuối cùng chỉ là những nắm mồ xanh cỏ mà thôi.

Chi buồn, mảnh đất Hoa Lư ngày đêm in dấu thời kì thái bình thịnh trị của đất kinh kỳ. Nay hết.

"Cổ nhân quay lại đã nghìn năm

Đô thành ngày ấy dưới trăng rằm

Hoa trôi Giếng Ngọc đâu còn nữa

Lư thành người cũ có viếng thăm."

(Hoàng Quang Thuận)

Hết.